

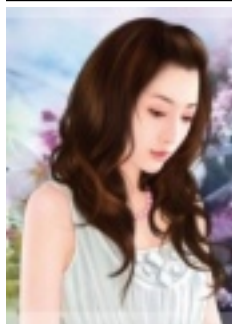
Vị Hôn Thê Si Tình Ý Lại Vào Lão Công Tuyệt Tình

Contents

Vị Hôn Thê Si Tình Ý Lại Vào Lão Công Tuyệt Tình	2
1. Chương 1: Trước Đêm Đính Hôn	2
2. Chương 2: Đêm Trước Đính Hôn (2)	3
3. Chương 3: Đêm Trước Đính Hôn (3)	3
4. Chương 4: Đêm Trước Đính Hôn (4)	4
5. Chương 5: Đêm Trước Đính Hôn (5)	5
6. Chương 6: Tiệc Đính Hôn	7
7. Chương 7: Em Thật Sự Rất Yêu Anh	9
8. Chương 8: Bữa Sáng	12
9. Chương 9: Bữa Sáng Phong Ba	14
10. Chương 10: An Vi Thần Pk Hàn Minh Vũ	17
11. Chương 11: Đi Ra Ngoài Vì Hay Nhìn Thấy Anh	21
12. Chương 12: Cuộc Hẹn Của 3 Người	24
13. Chương 13: Bị Thương	28
14. Chương 14: An Vi Thần Ghen Nhớ	30
15. Chương 15: Con Cừu Nhỏ Gặp Đại Sắc Hôi Lang Ăn Thịt Người	39
16. Chương 16: Kia Tổng Tài , Nhất Định Có Người Nhớ Anh	47
17. Chương 17: Anh Cả Đời Sẽ Không Buông Tay	48
18. Chương 18: Em Hôm Nay Thật Biết Chủ Động.	49
19. Chương 19: Không Cần Nhớ Người Đàn Ông Khác	51
20. Chương 20: Một Phụ Nữ Sân Bay	53
21. Chương 21: Không Nên Đem Lương Tâm Kỳ Tôi Ra Coi Thành Đứa Ngốc	54
22. Chương 22: Tâm Kỳ , Em Đang Ở Đâu ?	56
23. Chương 23: An Vi Thần , Tạm Biệt	57
24. Chương 24: Lương Tâm Kỳ , Rốt Cuộc Cũng Đã Trở Về	59
25. Chương 25: Cô Bé , Em Giống Như Mật Ngọt	61
26. Chương 26	65
27. Chương 27: Thiên Nhi Nhớ Mụ Mụ?	65
28. Chương 28: Mẹ , Chú Ấy Là Ai Vậy?	67
29. Chương 29: Tiểu Tử Ba Ba	69
30. Chương 30: Anh Ấy Là Bạn Trai Của Cháu.	71
31. Chương 31: Bạn Trai Cũ Pk Bạn Trai Hiện Tại	72
32. Chương 32: Chết Cũng Sẽ Không Buông Tay	74
33. Chương 33: Kỳ Kỳ , Anh Yêu Em	75
34. Chương 34: Thúc Thúc, Mẹ Sẽ Trở Lại	76
35. Chương 35: Cô Ngày Hôm Nay Sẽ Không Trở Về	78
36. Chương 36: Tim Của Anh Rất Thoả Mãn	79
37. Chương 37: Kết Cục Hạnh Phúc	80
38. Chương 38: Quán Bar Say Đắm	83
39. Chương 39: Một Đêm Động Tâm	84
40. Chương 40: Anh Không Thương , Cô Cũng Không	85

41. Chương 41: Người Con Gái Đỏ	86
42. Chương 42: Hãy Làm Bà Xã Của Anh	89
43. Chương 43	89

Vị Hôn Thê Si Tình Ý Lại Vào Lão Công Tuyệt Tình

Giới thiệu

Còn gì lãng mạn khi được đính hôn với người đàn ông mình yêu thầm từ lâu. Cô cứ ngây thơ cho rằng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-the-si-tinh-y-lai-vao-lao-cong-tuyet-tinh>

1. Chương 1: Trước Đêm Đính Hôn

Trong quán rượu , một gian phòng sang trọng , mấy thanh niên tuổi trẻ còn đẹp trai ngồi với nhau , không có phụ nữ , cũng chỉ là an tĩnh uống rượu.

Lúc này , một thanh niên tú khí ngồi ở đối diện: ” Thần , làm sao vậy , hôm nay không thấy cái đuôi theo nha, quăng rồi sao?”

An Vĩ Thần sửa lại một chút tóc , lộ ra vẻ mặt yêu mị , chỉ thấy mi rậm , mũi cao thẳng , đôi môi tuyệt mỹ , không một đường cong nào mà không hàm chứa ưu nhã cao quý .

An Vĩ Thần nghe Mạc Thiếu Khuynh nói , gương mặt sáng sủa lúc này đã thay vào đôi mi trau lại , nhớ tới cô gái kia , ngực anh một trận phiền não , càng nhiều hơn chính là chán ghét , bây giờ nghe bạn tốt nhắc tới cô ta , vốn tâm tình nguyên bản khoái trá thì bây giờ lại phiền muộn.

Mạc Thiếu Khuynh thấy khuôn mặt tối sầm của An Vĩ Thần , biết mình không nên hỏi cái này.

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên lúng túng , người trong phòng im lặng , vài người thì uống rượu trong tay , không có một âm thanh phát sinh ra

Mấy phút sau , An Vĩ Thần phun ra một câu làm cho bọn họ kinh ngạc: ” Ngày mai tôi đính hôn”.

Vài người đang nhàn nhã uống rượu , đột nhiên nghe vậy , tất cả đều dừng động tác kinh ngạc nhìn , nhưng người trong cuộc thì vẫn uống rượu , biểu tình không chút thay đổi , tựa như vừa nói ra lời kia không nhẹ không cạn , không ra bất kỳ tâm tình.

Trong ba người , thì người đầu tiên phản ứng kịp chính là Mạc Thiếu Khuynh , anh đẩy người bên cạnh , dùng ánh mắt hỏi: biết chuyện này không?

Tiêu Thừa Phong nhìn Mạc Thiếu Khuynh hỏi , ra vẻ kinh ngạc lắc đầu , biểu thị cũng không biết , cùng lúc ngồi đối diện 2 người là Hứa Thiệu Vân cũng dùng ánh mắt hỏi giống Mạc Thiếu Khuynh.

Hứa Thiệu Vân nhìn 2 người bạn tốt đang nhìn mình , nhún nhún vai , biểu thị cũng không biết , bốn người bọn họ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn , như thế nào cũng hiểu nhau , thế nhưng thật không ngờ Thần anh nói đính hôn , hơn nữa cũng không nghe anh kể có bạn gái?

Ba người , nghĩ tới nghĩ lui , ngoại trừ nữ nhân kia không còn ai khác , vài người trao đổi ánh mắt , sau đó cầm rượu lên uống , không khí cũng trở nên đỡ ngột ngạt hơn , mỗi người đều hiểu trong lòng , có nói nhiều cũng không ý nghĩa

2. Chương 2: Đêm Trước Đính Hôn (2)

-Biệt Thự Lương Gia-

Lúc này vì nghe nhạc du dương, nên tâm tình của Lương Tâm Kỳ hôm nay cực kì vui vẻ , cô đàn dương cầm ,ngồi bên bàn ,ngón tay sinh động xao gổ .

Một bài nhạc ngọt ngào du dương như nước chảy ra từ trong dòng suối , nắng chiếu từ ngoài cửa sổ vào , soi sáng cả người cô , giờ khắc này cô chẳng khác gì tiên nữ.

Màu vàng của nắng chiếu quanh làm người cô toả ra một tầng kim , lông mi thật dài ở sắc mặt chiếu ra hình trăng khuyết , mũi chao thẳng , cái miệng no đủ .

Một thân váy trắng trên người cô , như là công chúa bước ra từ trong đồng thoại , cao quý mà ưu nhã , mỹ lệ mà thanh thuần .

Lương Tâm Kỳ một bên đàn dương cầm , một bên nghĩ ngày hôm qua An Gia đã tuyên bố lễ đính hôn trên giới truyền thông , sắc mặt lại càng tươi , điều này có thể làm cô không hài lòng sao?

Một người cô yêu mấy năm trời nghĩ sẽ thuộc về mình , tuy rằng đây chỉ là đính hôn thế nhưng với cô mà nói cũng đã thoả mãn rồi.

Còn nhớ rõ mấy năm trước , là lần đầu tiên cô thấy anh , là ở lễ kỉ niệm ngày cưới của vợ chồng An Thế , lần đầu tiên thấy anh là tim cô đã đập mạnh liên tục , cô chưa từng yêu thương ai , cho rằng đây là bị bệnh , sau khi hỏi lại mẹ mới biết nguyên lai là thích một người

Thích đến nghĩ tới anh ngủ không yên , thích đến tất cả xung quanh đều là anh , khi có còn bị mẹ chọc nói cô là thị nữ đại bất trung lưu

Lúc đó , mặt cô đỏ như quả táo , ngượng ngùng chạy vào trong phòng ngủ ngơ mà cười.

Từ đó về sau , mỗi ngày cô đều đến An Gia , cũng vì quan hệ hai nhà tốt mà Mẹ An và Ba An xem cô như con dâu , lúc đó hai nhà nhận định quan hệ hai người không sai biệt lắm , chỉ không có làm rõ , bây giờ cũng đã tuyên bố đính hôn trước giới truyền thông , cô thật cao hứng , cảm giác hạnh phúc , âm nhạc cũng nhờ tâm tình mà hay lên.

Phòng ngoại

Lưu Quân Gia lo lắng không biết có nên hay không đi vào gọi Lương Tâm Kỳ , nghe tiểu thư đàn dương cầm biết tâm tình cô tốt , toàn nhà trên dưới đều biết Tiểu Thư rất thích An Thiệu Gia , ngày mai đã là đính hôn , nhất định sẽ cao hứng thế nhưng hôm nay cô phải đi thử lễ phục , Lưu Quân vẫn không muốn quấy rối tâm tình tốt của Lương Tâm Kỳ , trong lòng sốt ruột không thôi , cúi cùng vẫn là cắn răng gổ của một cái.

3. Chương 3: Đêm Trước Đính Hôn (3)

“Cộc cộc” Tiếng đập cửa vang lên , nhưng người bên trong dường như chìm đắm trong ý nghĩ nên không nghe tiếng gõ cửa .

Lưu Quân ở ngoài nồm nóng , vừa rồi An Gia gọi điện thúc dục , không còn cách nào chỉ có thể mở cửa tự vào , Lưu Quân nhìn một chút Lương Tâm Kỳ đang đánh đàn, mở miệng hỏi: ” Tiểu Thư , An Gia vừa gọi điện tới , nói cô đi thử lễ phục , Trương Bá đang để xe đợi cô dưới lầu.”

Lương Tâm Kỳ căn bản đang nhớ chuyện của An Vĩ Thần , đột nhiên nghe Lưu Quân gọi đi thử lễ phục . Ủ , đúng nha , chuyện quan trọng vậy cô có thể nào quên , ngày hôm qua An Bá Bá và An Bá Mẫu có gọi điện nói xế chiều nay cô sẽ đi thử lễ phục , nhìn xem cô hơi quá hưng phấn , Lương Tâm Kỳ trộm nhìn , vẻ mặt cười khúc khích nói với Lưu quân: ” Hắc hắc , nhìn cháu này , còn là Lưu Quân tốt với cháu , tới hôn một cái.”

Vừa tiến vào , Lương Tâm Kỳ đã hôn một cái thật mạnh lên mặt Lưu Quân , lúc này mới cười hì hì đi ra ngoài , Lưu Quân nhìn theo bóng lưng cô thẳng lắc đầu , gương mặt cứng chùi .

Tiểu thư này a , không có nóng nảy , đối với người tốt , chỉ có điểm là cứng đầu , đặc biệt đối với chuyện An Thiếu Gia là chấp nhất không thôi.

Nghĩ thái độ của An Thiếu Gia đối với Tiểu Thư , Lưu Quân không khỏi lo lắng , sợ sau này , người chịu khổ sẽ là Tiểu Thư , Lưu Quân chỉ hy vọng An Thiếu Gia sẽ phát hiện ra cái tốt của Lương Tâm Kỳ.

Nghĩ vậy , Lưu Quân trong lòng âm thầm phù hộ cho An Thiếu Gia sớm phát hiện ra , bà bước đến nhìn Lương Tâm Kỳ một chút , nghe bên trong truyền đến giọng hát vui vẻ , bà cười xuống lầu .

Mấy phút sau , Lương Tâm Kỳ mặc một thân váy hồng ngồi trên xe , trong đầu , trong mắt , sắc mặt đều không che giấu được bộ dạng hạnh phúc tươi cười.

Trong quán rượu

An Vĩ Thần nhận được điện thoại nhà gọi tới , bảo anh đi thử lễ phục , tuy rằng không muốn nhưng cuối cùng vẫn phải là đáp ứng , đứng dậy cầm áo khoác trên ghế , cùn không quay đầu nói một câu :” Tôi về trước.”

Nói xong mở cửa đi thẳng đến gara bar lấy xe về , ở trong phòng , ba người nhìn anh rồi đi cũng đứng dậy đi về.

4. Chương 4: Đêm Trước Đính Hôn (4)

Tháng 7 khí trời nóng nực , ánh nắng chiều càng thêm gay gắt , người đi trên phố rất ít , đại khái đều là ở nhà nằm điều hoà , lúc này , trước tiệm áo cưới tên Thiên Trường Địa Cửu , một chiếc Audi A8 màu đen đứng đó , từ lúc An Vĩ Thần nhận được điện thoại , trên mặt biểu tình đều là đăm đăm , liếc mắt nhìn tiệm áo cưới , vẻ mặt càng đáng sợ hơn.

Cửa xe vừa mở ra , An Vĩ Thần từ trong xe đi tới , nhân viên trong tiệm không tự chủ bị ánh mắt anh làm cứng người , đây rõ ràng là mùa hè nhưng sao cảm giác lạnh như mùa đông

Một người nữ nhân tuổi chừng 30 hay 40 , thấy An Vĩ Thần đi tới biết anh là Tổng Tài của An Thị , cũng là nhân vật hôm qua truyền thông đăng bao nói đính hôn , liền chạy tới cung kính nói :” Xin Chào An Tổng , tôi là chủ tiệm này , Lương Tiểu Thư đã tới , hiện tại đang ở trong thử lễ phục , ngài có thể cùng Lương tiểu Thư trước chọn lựa”.

An Vĩ Thần như là không nghe thấy , liền sải bước vào trong , anh vừa vào , đã nghe nhân viên đang giới thiệu cho cô cái nào là hợp , An Vĩ Thần bước tới nắm cổ tay Lương Tâm Kỳ hướng vào phòng thay quần áo , nhẹ buông tay đóng cửa bóp chốt lại , động tác rành mạch lưu loát.

Lương Tâm Kỳ còn chưa kịp phản ứng chuyện gì , người đột nhiên bị ngã trên mặt đất , để cho mông cô một trận ê , ngẩng đầu định nói gì , lúc này mới phát hiện ra người mà cô đang mong nhớ hằng đêm , người mà ngày mai sẽ thuộc về cô , một trận đau đớn liền xoá đi .

Đau nhức đứng dậy , tay sửa lại một chút y phục bị vò nát , sau đó nhìn vẻ mặt lo lắng của anh , thận trọng nói: ” Thần , anh đã đến rồi , vừa tới sao? Anh kéo em vào đây có chuyện gì muốn nói? Nói nhanh một chút , đợi lát nữa thử lễ phục , đừng để nhân viên chờ lâu.” Nói xong , cô kéo kéo y phục của An Vĩ Thần .

An Vĩ Thần nghe nói vậy , trong ánh mắt càng thêm thâm thúy , mắt lạnh miễn cưỡng nhìn Lương Tâm Kỳ.

Bất quá , Lương Tâm Kỳ lại không nhìn thấy ánh mắt đó đang hướng về cô , cô ngây ngô hỏi một câu: ” Thần , anh không thấy rất lạnh à , để nói nhân viên mở máy điều hoà nhỏ một chút nếu không lát nữa thử y phục bị cảm sẽ không tốt”.

An Vĩ Thần không nói thêm gì , cứ lạnh lùng nhìn chằm chằm cô , thầm muốn đem cô đông thành đá.

5. Chương 5: Đêm Trước Đính Hôn (5)

Không khí trong phòng thay quần áo càng lúc càng lạnh , làm cho Lương Tâm Kỳ không khỏi run , cô không nhìn về phía An Vĩ Thần , xoay người mở cửa , nhưng chờ lúc cô định mở cửa thì một đôi tay thon dài nắm bắt tay nhỏ bé của cô , theo tay nhìn qua , chỉ thấy một đôi mắt sâu thẳm nhìn mình , cô nhìn vào trong đó , lòng cô đập phình phịch liên hồi.

Chưa từng nhìn anh với khoảng cách gần vậy , bây giờ cô mới phát hiện lông mi anh thật đẹp , trước đây chỉ cần hơi chút tiếp cận , cô cũng không dám nhìn thẳng anh , ngày hôm nay tiếp xúc gần gũi , cô phát giác mắt anh càng nhìn càng đẹp , nghĩ sau đó mỗi ngày cô đều có thể nhìn vào trong lòng cứ vui vẻ như sắp bay lên .

An Vĩ Thần nhìn Lương Tâm Kỳ cười khúc khích , vẻ mặt càng lúc càng đen , vung môi mỗi chấm chọc nói: ” Ha , có phải rất vui vẻ?” Ngoài miệng ngữ điệu khoan dung , làm như cho là anh rất vui.

Chỉ có anh tự biết , tâm tình anh bây giờ có bao nhiêu chán nản , vừa nghĩ tới ngày mai cùng cô gái này đính hôn , anh vô cùng khó chịu.

Nghĩ ngày hôm qua , lão đầu tử kia uy hiếp anh , ánh mắt càng thêm lạnh , trong lòng càng thêm hận cô nhỏ này , hận không thể đem cô trực tiếp ném xuống Thái Bình Dương .

Nhắm mắt làm ngơ , Lương Tâm Kỳ nửa ngày mới phản ứng được , cô không chút do dự liền gật đầu: ” Vâng , rất vui” .

An Vĩ Thần nhìn vẻ mặt cao hứng của cô , hừ , được được , vui vẻ , cứ nhiên dám nói vui vẻ trước mặt anh , khí lực trên tay vì câu nói kia mà càng tăng thêm .

Lương Tâm Kỳ không hiểu vì sao anh hỏi vậy , chờ cô trả lời tay của cô đã bị nắm thật đau , nhìn khối đồ kia , cô muốn kêu anh buông tay , nhưng lúc cô ngẩng đầu mới phát hiện ra sắc mặt anh thật khó coi , lúc này cô mới ngẫm lại , anh làm sao vậy?

Cô không có chọc gì anh mà , làm gì nhìn thoát qua sắc mặt tối sầm , nghĩ tới nghĩ lúc cũng không chọc anh , cô đau không dám nói , chỉ lẳng lặng tuý để cho anh nắm chặt tay tím bầm.

Sau một hồi , lâu đến khi Lương Tâm Kỳ cho rằng tay cô sắp phể bỏ thì lòng người nào đó đáng thương từ bi bỏ tay cô ra.

Chờ An Vĩ Thần buông ra , cô nhanh dùng mặt tay khác xoa nhẹ , anh đang nổi nóng , không nhìn thấy sự mờ ám , chỉ là liếc nhìn cô bằng ánh mắt sâu đậm sau đó tự mình đi ra ngoài.

Lương Tâm Kỳ nhìn theo bóng lưng anh , mi trau lại , trong lòng cũng nghi ngờ theo , chờ hai người đi ra ngoài thử quần áo , nhân viên trong cửa hàng cười cười cầm y phục đưa cho bọn họ , ý bảo vào trong thay đổi.

Nguyên bản tiệm áo cưới an tĩnh trở nên công việc lu bù , An Vĩ Thần nhàn nhã ngồi trên ghế salon xem báo.

Lương Tâm Kỳ từ trong phòng thử quần áo đi ra , ánh mắt thủy chung không rời nam nhân ngồi trên salon , cô muốn biết tại sao lúc này sắc mặt anh khó coi mà bây giờ lại vô sự nhàn rỗi ngồi đằng kia , cũng không dám ngẩng đầu , đều không tìm ra nguyên nhân.

Lúc này nhân viên đến bên cạnh cô , khinh khể đẩy cô , ý bảo cô vào thử một chút nữa.

Cô thu hồi tâm tư , xoay người nhận lễ phục vào trong thay , An Vĩ Thần vốn định rời đi nhưng nhìn thấy nhân viên đưa tây trang , anh nhíu mày , cuối cùng vẫn đứng dậy cầm lấy và đi vào phòng thử đồ bên cạnh.

Lương Tâm Kỳ đang thử y phục , đột nhiên điện thoại vang lên , cô lấy điện thoại trong túi xách ra , nhấn hạ thì chỉ nghe được bên trong một giọng nói: ” Tâm Kỳ , đang ở đâu? hôm nay mình thấy trên TV An Gia nói mai đính hôn có đúng hay không?”

Nghe ra là một giọng nói của con gái , cô mới chậm rãi mở miệng ” Đúng vậy , ngày mai sẽ tổ chức ở An Gia , đến lúc đó chúng ta nói chuyện , bây giờ mình đang thử lễ phục , không nói nữa”. Sau đó Lương Tâm Kỳ liền cúp máy.

Nếu cô không cúp điện thoại thì cái nha đầu An Tiểu Tuyết kia sẽ không dứt , An Tiểu Tuyết là bạn thân của cô từ hồi cao trung , cô rất thích tính cách của Tiểu Tuyết , rất rộng rãi cũng hiền lành , hai nhân viên bên cạnh giúp cô mặc lễ phục , thấy cô ngẩng người liền lấy tay phát phát trước mặt: ” Lương Tiểu Thư , Lương Tiểu Thư?”

Nhân viên cửa hàng kêu một hồi lâu , Lương Tâm Kỳ mới phản ứng lại , cô áy náy nở nụ cười , sau đó thu hồi tâm tư mặc lễ phục vào.

Mấy phút sau , phòng thay đồ mở cửa , chỉ thấy Lương Tâm Kỳ một thân lễ phục màu đỏ đi ra , lễ phục không có cổ áo , nên bộ ngực được đẩy cao , lộ ra khe hở quyến rũ giữa hai bộ ngực tròn trịa , trên tay mang bao tay màu trắng , trước ngực được đính nhiều thủy tinh , đằng sau lộ cái lưng trắng nõn.

Dưới váy là đầy hột thủy tinh màu sắc , một đôi giày cao gót trắng , làm cho ngực không nhìn được một trận nhộn nhào

Tóc xoắn được giữ lại hai lọn hai bên , trên cổ đeo dây chuyền rubi , cô lúc này tựa như một kẻ quyến rũ , một kẻ quyến rũ phong tình vạn chủng , cô nở nụ cười dịu dàng , làm cho hồn bay phách lạc

An Vĩ Thần từ lúc cô bước ra , ánh mắt của anh cũng không rời đi , bây giờ anh mới phát giác nguyên lai người phụ nữ này chừng diện lên thì cỡ nào mê người , làm trong lòng anh cũng một trận âm ỉ.

Nghĩ vậy , anh không khỏi ảo não , ngày hôm nay anh thế nào , vì sao anh phát giác người phụ nữ này rất đẹp , đẹp mê người , chẳng lẽ là say , đang miên man suy nghĩ ngực âm thầm tự nói đúng là anh say , say mới có cách nhìn như vậy .

Lương Tâm Kỳ từ lúc đi ra không dám ngẩng đầu nhìn anh , vì cô sợ anh sẽ châm chọc cô.

Tay nắm chặt váy , sau đó yên lặng đi đến cạnh anh , lúc này , người trong tiệm kinh hô: ” Phối hợp thật tốt nha , hai người đứng chung quả là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ”.

.....

Lương Tâm Kỳ nghe nói có điểm động lòng , vừa ngẩng đầu lên cũng thấy An Vĩ Thần nhìn cô , cô nở nụ cười xán lạn với anh , cười sâu đậm chiếu vào đầu óc của anh, thế cho nên mới mất đi sự thống khổ ban đêm của cô , làm bạn anh cũng chỉ có nụ cười này.

Lương Tâm Kỳ đối diện với An Vĩ Thần , bộ tây trang anh đang mặc dường như dành riêng cho anh , vừa vặn vóc người , thoát nhìn càng thêm yêu mị , cô không tự chủ kêu một tiếng: ” Thần”.

Một âm thanh mê hoặc làm cho tâm An Vĩ Thần rung động , anh ho nhẹ một tiếng , che giấu sự rung động đó , quỷ thần xui khiến anh hỏi một câu: ” Làm sao vậy?”

Nói xong mới phát hiện ra giọng nói của mình hơi run còn kèm theo mấy phần ôn nhu.

Lương Tâm Kỳ còn cho rằng An Vĩ Thần sẽ không để ý cô , nhưng cô thật không ngờ anh trả lời cô , mà còn rất ôn nhu , cô ngây ngốc chốc lát , sau đó mỉm cười nói: ” Không có gì , chỉ là thấy anh mặc bộ tây phục này rất hợp với vóc dáng của anh”.

Nói xong , Lương Tâm Kỳ ngượng ngùng đỏ mặt , An Vĩ Thần nghe vậy , nhìn cô một cái , sau đó không nói thêm gì đi vào trong phòng thay quần áo.

Mấy phút sau , anh thay đổi lại y phục của mình , đi tới bàn kiếng , cầm chìa khoá xe liền hướng ra cửa tiệm , anh vừa đi vừa nói với mấy nhân viên: ” Ngày mai đem quần áo đến là được rồi”.

Lương Tâm Kỳ đứng trước gương nhìn lễ phục không vừa lòng , đột nhiên nghe anh nói ngày mai đem quần áo qua , lòng cô kích động không giải thích được , mắt trừng to không thể tin nhìn theo bóng anh rời đi.

Mấy năm nay , đây là lần đầu tiên anh đối với cô như vậy , rốt cuộc đối với cô cũng là một loại khẳng định.

Cô nghĩ trong lòng anh có phải hay không đã biểu hiện bắt đầu tiếp nhận cô? Anh có phải hay không đã bắt đầu động tâm với cô?

Nghĩ vậy , Lương Tâm Kỳ cười rộ lên .

Trên đường , một chiếc Audi A8 đen chạy vội , tốc độ còn nhanh hơn so với xe đua , cũng không có phải là chủ nhân của chiếc xe tâm tình đang không tốt hay là vội vã có chuyện?

An Vĩ Thần từ lúc trong tiệm áo cưới ra , tâm tình như không xong , nhớ tới lời nói không thể giải thích được , trong lòng anh cũng không khỏi tự tức giận chính mình , anh không phải rất ghét người phụ nữ kia sao? Vì sao nhìn vào ánh mắt thanh thuần của cô , và lời cô nói bộ đồ rất hợp với anh thì chính anh cứ nhiên không giải thích được câu nói chết tiệt kia, chỉ sợ cô gái kia bây giờ rất cao hứng , anh hừ lạnh trong lòng.

Hiện tại cứ để cô ta cao hứng một chút , sau đó nhìn xem anh làm sao mà dẫn dắt cô , để coi cô ta cười đến khi nào , lúc này trên mặt An Vĩ Thần lộ ra vẻ tàn khốc , một đôi mắt tà mị mang theo lãnh ý tàn nhẫn , anh áo chân đạp ga , xe như trận bão táp mà chạy trên đường , bánh xe chỉ để dấu rằng một vòng tua

6. Chương 6: Tiệc Đính Hôn

Hôm nay là lễ tiệc đính hôn giữa Tổng Tài An Thị và Thiên Kim Tiểu Thư của Lương Gia , các truyền thông rất sớm đã có mặt chờ đợi ở cửa biệt thự An Gia , muốn phỏng vấn tâm tình của đường sự và muốn xem lễ đính hôn của người có tiền nhất nhì thành phố H này thế nào là hoa lệ . Đầu tiên đến đều nhìn cách tranh trí lộng lẫy của An Gia , thứ hai là mười lăm hoa hồng để dài hai bên .

Hoa tươi , Chocolate , bánh kẹo cưới , lễ xa hoa sang trọng , không một ai tiết lộ đính hôn của An Gia lần này.

Phòng trang điểm

Lương Tâm Kỳ ở trước gương điều chỉnh tâm tình , cô bây giờ vừa kích động vừa hưng phấn , đột nhiên vai bị gõ một cái , nhìn bên trái phát hiện không có ai , đang lúc cô chuẩn bị xoay người , phía sau lưng lại bị người vỗ một cái.

” Lương Tâm Kỳ , cậu cứ nhiên không gọi cho mình biết hôm nay là lễ đính hôn của cậu , nếu ngày hôm qua không xem TV , cậu có phải hay không định gạt mình? Cậu , không có nghĩa khí , uống công mình đối xử tốt với cậu vậy , cậu thật vô tình vô nghĩa , hừ” .An Tiểu Tuyết nói xong , lấy tay làm bộ lau nước mắt .

Ánh mắt giảo qua khe hở nhìn thái độ bị kinh hách của Lương Tâm Kỳ , trên mặt lộ tia mỉm cười , dám làm vậy với cô , ai kêu Lương Tâm Kỳ không có lương tâm , cứ nhiên không nói cho người ta biết một tiếng , cô , An Tiểu Tuyết cũng mặc kệ , ngày hôm nay không cho cô một lời giải thích thì xem cô nháo làm sao.

Lương Tâm Kỳ vỗ vỗ lòng ngực bị An Tiểu Tuyết làm sượng, im lặng nhìn tiểu nữ nhân diễn trò, không phải là muốn cho cô một lời giải thích sao? Làm gì ngạc nhiên như vậy, cô chỉ để ý suy nghĩ trong lòng, nếu như nói ra, người bạn tốt này lại đem cô hoá thành thịt vụn, đừng xem An Tiểu Tuyết lùn lùn, gầy teo nhưng sức khoẻ có thể so sánh bằng đàn ông.

Cô cũng không dám chọc Tiểu Tuyết, nhìn người trước mặt giả khóc, thấp giọng nói: "Tuyết, mình xin lỗi, cậu cũng không phải là không biết, mình gặp anh, tựa như quên mất toàn bộ, mình và cậu đã quen biết lâu vậy, còn không hiểu mình sao? Lúc này tha thứ mình được không? Tiểu Tuyết tốt".

An tiểu Tuyết nghe Lương Tâm Kỳ nũng nịu nói, tức giận đều tiêu mất, thế nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu, dù sao cũng là bạn thân lâu vậy, là ai cũng sẽ không vui, mặc dù bên trong tha thứ nhưng ngoài miệng phải nói một chút." Cậu nữ nhân này, trong đầu óc ngoại trừ người đàn ông kia thì còn biết đến ai nha? Cậu chỉ biết quan tâm đến người nào đó". An tiểu Tuyết càng nói càng uỷ khuất

Cho tới bây giờ đều là thế này, hai người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, từ lúc gặp cái người đàn ông đẹp trai kia, Lương Tâm Kỳ cũng chỉ biết người đó, hỏi thử sao không tức giận?

Lương Tâm Kỳ nghe bạn tốt lên án, trong lòng của cô cũng một trận khó chịu, đúng vậy từ lúc gặp An Vĩ Thần cô đã yêu thương anh, và cô lúc nào cũng chỉ có anh, những người bên cạnh cô đã bỏ quên hết.

Thế nhưng cô có thể làm gì? Yêu một người không yêu mình, thích một người khinh thường cô thì cô chỉ có thể kiên trì nỗ lực bắt anh, muốn lúc nào cũng bên cạnh anh cho anh biết sự tồn tại của cô, nếu không làm vậy cô sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

Cô cũng sợ anh giống thần, sợ một ngày sẽ có một nữ nhân khác xuất hiện, nếu vậy cô thực vô pháp sống sót, cô thương anh vào tận xương tủy.

"Xin lỗi Tuyết, sau này mình sẽ chú ý, chúng ta mau đi thôi, sắp khai tiệc rồi". Lương Tâm Kỳ áy náy xin lỗi bạn tốt

An Tiểu Tuyết thấy trên mặt Lương Tâm Kỳ toát ra vị bi thương cũng không nói gì, vén tay của Lương Tâm Kỳ, dẫn ra phòng khách, lúc hai người ra đến thì chỉ thấy bên ngoài một vườn hoa hồng

Hương của hoa tản ra làm mê người, làm cho người không khỏi say sưa tại một biển hoa, trung gian là bánh gato hơn 10 tầng.

An Tiểu Tuyết thấy cảnh này không khỏi ngây dại, cô xem qua không ít hôn yến thế nhưng chưa từng xem qua cái nào xa xỉ vậy, chắc chắn, đúng là nhà có tiền không so được.

Lương Tâm Kỳ từ từ đi ra, đầu tiên đập vào mắt là nam nhân đối diện, một thân áo bành tô làm cho anh càng thêm yêu mị, cầm điều thuốc trên tay hút từng ngụm từng ngụm, động tác ưu nhã, khuôn mặt khí suất, cho dù là ai nhìn cũng sẽ động tâm, huống chi anh là người cô yêu say đắm vậy.

An Vĩ Thần vừa bị An Lão ép đi ra, tâm tình của anh khó chịu nên lấy thuốc trong túi ra hút, vừa hút một nửa liền thấy nữ nhân vẽ mặt si tình đối diện nhìn anh

An Vĩ Thần định ly khai phòng khách ra ngoài hít thở không khí trong lòng, anh không muốn cùng nữ nhân kia dính hôn, muốn né tránh thế nhưng nghĩ tới lão già kia anh không thể làm gì khách, mà thôi mà thôi, dính thì liền dính.

Cho dù có kết hôn cùng lắm thì ngày nào đó

An Vĩ Thần như đang nghĩ đến kế sách gì, mắt lại trở nên quỷ dị, anh đột nhiên bỏ đi điều thuốc trong tay, nhìn Lương Tâm Kỳ vẽ mặt si tình đối diện anh.

Sửa lại tây trang, vung lên nụ cười đến hướng Lương Tâm Kỳ, một thân ưu nhã cộng thêm nụ cười càng quyến rũ, Lương Tâm Kỳ thấy An Vĩ Thần đang đi tới, ngón tay nắm chặt áo, trong lòng khẩn trương chờ mong, chờ mong anh đi đến cạnh cô, không ngừng cầu khẩn, đi đến cạnh cô, đi đến cạnh cô

Rốt cục như ông trời như nghe được lời khẩn cầu của cô, anh đứng trước mặt, ngón tay thon dài đặt vào môi một cái:" Em hôm nay thật đẹp, xinh đẹp làm anh phải động lòng, làm anh muốn hiện tại liền ném thử mùi vị của em". An Vĩ Thần nói lời này, ánh mắt không có trôi qua thâm tình.

Lương Tâm Kỳ nghe anh nói , cô chảy nước mắt , trời cũng không biết tâm tình giờ khắc này của cô có bao nhiêu kích động , cô hiện tại không thể tin , thực sự không thể tin , cái người đàn ông cô yêu mấy năm này , bây giờ trước mặt nhiều người lại tỏ tình ra với cô , cô có đúng hay không đang nằm mơ? Nếu như là mơ xin đừng để cô tỉnh lại , để cho cô vĩnh viễn ngủ trong giấc mộng này.

An Vĩ Thần nhìn ánh mắt Lương Tâm Kỳ có vẻ ko tin , cũng không nói gì , trực tiếp dùng hành động để cho cô biết đây không phải là mơ

Lương Tâm Kỳ đột ngột như bị làm thức tỉnh , cô mở to mắt , mặc kệ cái này là sự thật , người đàn ông mấy năm qua cực kì khinh cô bây giờ cư nhiên hôn cô , môi của anh mang theo mùi thuốc lá , là mùi bạc hà , lạnh lạnh rất thoải mái , cô chưa từng tiếp nhận , cô chỉ nghĩ mình đang sắp thổ không thông.

An Vĩ Thần buông cô ra , lúc này Lương Tâm Kỳ hai mắt mê ly , mặt cũng vì nụ hôn mà đỏ bừng , cái dạng này của cô càng nhìn càng thêm động tâm , làm cho anh nghĩ muốn trực tiếp ôm về mà ân ái một phen.

Lúc này , trong đại sảnh truyền đến giọng nói: ” Hoan Nghênh các vị bỏ chút thời gian tới tham gia tiểu tử nhà chúng tôi , hi vọng mọi người chơi vui vẻ , cảm ơn” .

Đại sảnh là giọng nói của An Lão Gia ——An Trấn Hùng nói , một đường bắt chuyện không ngừng , bước tiến ưu nhã , ông năm nay đã hơn 40 tuổi , năm tháng như không lưu lại gì trên người ông , càng lớn ông càng chính chắn , càng thêm mị lực.

Ánh mắt hử thần sáng ngời như đao tước , đó có thể thấy lúc còn trẻ ông cũng là một mỹ nam , đi bên cạnh ông là An Phu Nhân cũng là một mỹ nữ , một người hơn mấy chục tuổi nhưng lại như tiểu cô nương chỉ vừa 20 , dáng người thanh mảnh , làm cho người ước ao không thôi.

Xem ra , An Vĩ Thần là di truyền của hai người bọn họ , các tân khách chúc phúc không ngừng , vợ chồng An Gia một bên nói cảm tạ

Lúc này , An Phu Nhân thấy con trai và vợ tương lai thân thiết , bà đẩy An Trấn Hùng bên cạnh: ” Lão Gia , ông xem , đó không phải Thần Nhi và Kỳ Kỳ sao?Nửa ngày không tìm ra thì ra ở đây thân thiết , cũng không biết xấu hổ nhiều người vậy”. Bà tuy rằng bên ngoài miệng nói thế nhưng trên mặt nở nụ cười hài lòng.

An Trấn Hùng nhìn một chút , liền lắc lắc đầu đi nơi khác nói lời cảm ơn.

Ông bây giờ ước gì bọn nhỏ thân thiết một chút để sớm cho ông một thằng tôn tử trắng mập mập , như vậy đã hài lòng rồi .

Lương Tâm Kỳ còn chưa định thần , đã bị An Vĩ Thần mang tới bên cạnh hoa viên , lúc này trong hoa viên có đầy đủ loại hoa , một đoá hoa kiều diễm , hai bên trái suối phun , bên trên suối còn có treo ngọn đèn đầy màu sắc vây quanh rọi xuống.

Khuôn mặt Lương Tâm Kỳ ứng hồng còn chưa hết , tại nơi hoa mỹ này , dưới trăng tròn ccô như một nữ thần , xinh đẹp lạ thường , tựa như thiên sứ ban đêm , câu người tâm phách , An Vĩ Thần quay người thấy vậy , tim không khỏi đập rộn lên , anh đề phần rung động xuống , câu dẫn môi mỏng , phủ mị cười: ” Thế nào , cô nghĩ rằng tôi đối với cô động tâm? Không biết nói cô ngu xuẩn hay là đần độn , một cái hôn đã dễ vậy rồi , vậy nếu lên giường với cô chẳng phải cô còn ngu hơn sao? Ha ha”. Lời nói tuyệt tình lạnh như băng được nói ra , ở nơi an tĩnh mà lãng mạn này , lộ vẻ càng thêm rõ.

7. Chương 7: Em Thật Sự Rất Yêu Anh

Đêm hè nóng bức , một làn gió nhẹ nhàng bay tới , làm cho không khí một luồng mát mẻ thoải mái , nhưng chỉ có Lương Tâm Kỳ mới cảm thấy gió thổi trên người lạnh thấu xương , cô không rõ anh thế nào , một khắc trước còn ôn nhu sao bây giờ như ác ma đối xử với cô? Cô lại càng không rõ hơn là vừa để cho cô lên thiên đường , vẫn chưa tới một hồi để cô hưởng thụ tư vị của nó thì bây giờ đã rớt xuống địa ngục , làm cho cô thế nào phản ánh ngược lại , một thân thể tự nhiên lao đảo ngã xuống đất , cô không đứng dậy , chỉ tự ôm chặt lấy tai , nước mắt vô thức chảy xuống , lớp trang điểm cũng nhòa đi , mái tóc bị gió thổi loạn , cô lúc này nhìn thoát qua rất chật vật .

Lúc này trong đại sảnh , yến hội vẫn đang diễn ra thậm chí còn rất náo nhiệt , không ai phát hiện hai diễn viên chính đi đâu bất quá mọi người đều hiểu hai cái miệng chắc là đang có lửa nóng ở nơi nào đi .

Bởi vì ở đại sảnh vừa rồi ai cũng thấy hai người thân thiết không gì sánh được nên trong lòng mọi người tưởng hai người đang thưởng thức thể giới riêng của mình , thế nhưng có ai biết sự thật không như đã thấy.

Trong vườn hoa vắng vẻ , thỉnh thoảng nghe một vài âm thanh nước nổ , An Vĩ Thần đứng ngay bên cạnh suối phun , tay bỏ trong túi quần , một tay cầm cái bật lửa mở chút ánh sáng , lúc này Lương Tâm Kỳ ngồi dưới đất đột nhiên chẳng biết lấy dũng khí từ đâu , cô đứng dậy , một đôi tay trắng bệch nắm chặt tay An Vĩ Thần: ” Thần , anh không nên làm vậy với em , em thật sự rất yêu anh , anh vì cái gì không tiếp nhận em? Anh rốt cuộc muốn em làm thế nào? Muốn em làm thế nào thì anh mới bằng lòng tiếp nhận em?” Cầu khẩn nói một tiếng , từng chữ một bay vào tai An Vĩ Thần.

Nhưng anh không chút phản ứng , trên tay vẫn kéo dài động tác bật lửa , thật ra hiện tại chỉ cần một người cẩn thận cũng có thể thấy được lúc Lương Tâm Kỳ nói ra tiếng cầu khẩn thì trong mắt anh đã hiện lên tia quý dị , nhưng cái đó phải tinh mắt mới thấy được.

Lương Tâm Kỳ nhìn anh một hồi , cô cho là anh sẽ nói gì kết quả là cô tự đa tình , quen biết anh mấy năm sao cô còn không rõ anh đã không thích mặc kệ có van xin thế nào đều không có tác dụng , cô hiểu rõ thế nhưng cô cũng giống vậy một khi cô đã thích ai dù thế nào sẽ không bỏ rơi , ở trong khổ đau cô phải kiên trì , cô nghĩ nghĩ tự giễu cười

Đôi khi cô thực sự cảm giác như mình không đánh chết nổi con gián , càng so với ai khác đều chấp nhất thì đến sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch , vừa trong nháy mắt trong lòng tràn đầy kiên định , cô để ý tóc bị rối loạn , lau nước mắt , vỗ vỗ chiếc váy bị dính đầy bụi sau đó nhìn người đàn ông cô yêu tận xương tuỷ , đỏ đỏ cái môi đỏ mọng ” Thần , có phải hay không anh mặc kệ em làm gì đều sẽ không chấp nhận em? Nếu vậy em sẽ không từ bỏ , em Lương Tâm Kỳ đời này chỉ chọn anh , anh chạy đâu cũng không thoát , bây giờ em là vị hôn thê của anh , điểm này dù cho gì xảy ra sẽ không bao giờ thay đổi , sau này anh đừng nói vậy nữa , em đã là vị hôn thê của anh , nói ra những lời vậy càng tổn hại thân phận của anh”.

Lời nói trôi chảy , không có khóc , lúc này nói thêm nhiều lời có chút không thuận , lời của cô vừa nói ra , đột nhiên cảm giác một trận lạnh , cô ngẩng đầu , thấy một đôi mắt bốc lửa nhìn mình , cô nuốt một ngụm nước bọt , không dám nhìn ánh mắt của An Vĩ Thần , một cổ tử khí dần dần biến mất trong đó , An Vĩ Thần nghe những lời này , anh nguyên bản đối với cô một tia thương hại thì đều biến mất.

Cô gái này lại dám giáo huấn anh?

Được , giỏi vô cùng , sắc mặt An Vĩ Thần lúc này thanh bạch thay thế cho sự tức giận , anh thật muốn cho cô một cái tát , thế nhưng tay vẫn không thể , bây giờ trong tiệc có rất nhiều khách , lát nữa sẽ có người gọi , nếu như mặt cô ta bị thương vậy thì lão tử sẽ cảm râm.

An Vĩ Thần nghĩ vậy , ngược lại muốn đánh thì tay kèm cái cầm của cô: ” Đây , nếu cô muốn kiên trì thì đừng trách tôi ra thủ đoạn độc ác , còn nhớ kỹ cho tôi một điều tốt nhất không nên quần tôi bằng không tôi sẽ không nhịn cô” .

Bằng giọng nói lạnh lùng làm tấm lòng của Lương Tâm Kỳ như bị xé nát , nhưng cô vẫn không từ bỏ , mặc kệ thế nào cũng sẽ không từ bỏ , cô vô lực nở nụ cười trước người đàn ông yêu mị này: ” An Vĩ Thần , mặc kệ anh dẫn dắt em thế nào em sẽ không từ bỏ , sẽ không bao giờ từ bỏ”.

Anh cầm tay cô dùng sức , càng nắm chặt càng đau , người này khí lực ghê gớm thật , phỏng chừng hiện tại tay cô lại sưng lên , An Vĩ Thần thu hồi tay , trau trau mày , trong mắt nháy không thấy rõ sâu thẳm , nghĩ đến lời cô nói , khoe miệng nhếch lên , cô còn chưa hết hi vọng vậy anh nên theo cô mà vui đùa một chút.

Nhìn Lương Tâm Kỳ một cái , “Hừ” lạnh , An Vĩ Thần liền đi ra đại sảnh , cô nhìn theo bóng lưng anh , thoáng như khí lực đều cạn , vô lực té trên mặt đất , ánh mắt không che được sự đau khổ , cô cảm giác mình chỉ là giả vờ kiên cường , kiên cường đến cô không còn nhận ra mình nữa , nguyên lai đau đớn cực độ chính là cảm giác không-còn-cảm-giác-đau-đớn nữa.

Xem ra vậy cũng tốt sau này mặc kệ anh đối đãi thế nào cô sẽ kiên trì , nghĩ vậy Lương Tâm Kỳ nhanh chóng đứng lên , xuất cái gương nhỏ ra lấy phấn đánh lại .

Sau khi trang điểm lại xong cô hít một hơi , cố gắng nở nụ cười , cho đến khi sắc mặt không còn trắng nữa cô xoay người vào đại sảnh.

Trong đại sảnh lúc này tiệc đã gần tàn , khách cũng thay nhau chào hỏi vợ chồng An Gia rồi ra về , Lương Tâm Kỳ vừa vào đã thấy An Vĩ Thần đưa khách ly khai , nhìn anh một hồi cuối cùng vẫn là thở dài rồi đi đến hướng của vợ chồng An Gia.

Phòng khách sang trọng , khách nhân đã về hết , người hầu vội vàng dọn dẹp , xem ra tối nay họ sẽ rất trễ mới được ngủ , đúng lúc này một âm thanh hùng hậu truyền đến: ” Ngày mai hãy dọn dẹp , hôm nay tất cả mệt mỏi rồi quay về phòng ngủ đi”. An Lão Gia phát phát tay , ý bảo người hầu đi nghỉ ngơi.

Bọn họ nghe được cung kính trả lời: ” Vâng” sau đó cũng tự rời rồi quay trở về phòng nghỉ của mình

Lúc này , trong phòng khách rộng rãi chỉ còn có Vợ Chồng An Gia , An Vĩ Thần và Lương Tâm Kỳ.

Bốn người ngồi trên ghế salon sang trọng , sắc mặt của bọn họ ai cũng đã mệt , lúc này An Lão Gia quay qua nói với Lương Tâm Kỳ ” Tâm Kỳ , hôm nay con hãy ngủ ở đây , phòng trên lầu ba đã cho người dọn dẹp xong , đồ trong nhà cũng mang tới rồi , con ở bên đây một thời gian ngắn , ba mẹ con và chúng ta mai sẽ ra nước ngoài du ngoạn , con và Thần ở đây quản lý công ty , để cho lão già chúng ta được ra ngoài giải sầu một chút”.

Lương Tâm Kỳ nghe lời An Lão Gia , tôn kính trả lời: ” Dạ , vậy mọi người đi chơi vui vẻ , mẹ An nhớ phải mua quà cho con nha , còn chụp ảnh cho con xem nữa , đến lúc đó cháu và Thần sẽ xem , được chứ?” Nháy nháy mắt , nũng nịu đẩy đẩy cánh tay mẹ An nói.

Bà rất thích người vợ đơn thuần này , rất yêu con trai của bà , chủ yếu nhất là tấm lòng của cô , người vừa đáng yêu vừa hiền lành , không biết con trai bà thế nào mà không nhìn ra điểm tốt của Tâm Kỳ , thật không biết giống ai , nghĩ vậy Mẹ An trừng mắt nhìn An Vĩ Thần: ” Vĩ Thần , Tâm Kỳ trọn thời gian này ở đây , con phải đối tốt với người ta , không nên khi dễ người ta , ngày mai mang theo Tâm Kỳ tới công ty , sắp xếp cho Tâm Kỳ một chức vị có nghe hya không?” Mẹ An cảnh cáo An Vĩ Thần.

An Vĩ Thần biết mẹ anh sẽ làm vậy , nhện không được trả lời một câu :” Biết rồi”.

Anh nhìn An Lão Gia đang uống trà hỏi: ” Mai mấy giờ bay? Muốn đưa hay không?”- Anh vừa nói vừa tháo cà-vạt , ném lên ghế sofa một cái , thuận tay cầm nước trên bàn uống.

An Lão Gia uống một ngụm trà , nhìn An Vĩ Thần , nhân nhặt mở miệng: ” Không cần , mai chúng ta còn chút việc máy bay lúc 8g sáng , các con nghỉ ngơi nhiều một chút đi”.

“Được , con đi ngủ trước , ba mẹ ngủ ngon” .Nói xong An Vĩ Thần cởi nút áo , mệt mỏi , sau đó chạy lên lầu .

“Ừ , nghỉ ngơi sớm đi , con cũng mệt rồi Kỳ Kỳ con cũng đi nghỉ đi”. mẹ An đau lòng nhìn Tâm Kỳ

“Dạ , con đi trước , An bá bá , An bá mẫu ngủ ngon” . Lương Tâm Kỳ nở nụ cười rồi cũng đi lên.

Trên lầu , Lương Tâm Kỳ nhìn An Vĩ Thần vọt nhanh vào phòng , vội vàng nói câu ngủ ngon rồi vào phòng khách cách vách đến.

Vợ Chồng An Gia chọn phòng của cô cạnh với phòng của An Vĩ Thần , lúc này khoảng cách giữa cô và anh chỉ có một vách tường nhưng trái tim thật là quãng đường rất xa , nhưng cô sẽ không bỏ cuộc , nhất định sẽ có ngày cô làm cho hai trái tim hoà thành một nhịp đập.

Sáng hôm sau , Lương Tâm Kỳ dậy rất sớm , cô đi dạo một vòng ở hoa viên của An Gia , rồi trở về phòng khách chờ điểm tâm , đi vào phòng khách thấy mấy người làm nữ bận rộn , cô nhẹ nhàng hỏi một câu: ” Thiếu Gia của các người chưa dậy sao?”

Lúc này bà quản gia cung kính trả lời: ” Thiếu Gia đi rồi cô”.

“Đi rồi? Anh ấy có nói đi đâu không?” Lương Tâm Kỳ vội vàng nắm tay mẹ Lí hỏi.

Mẹ Lí lúng túng nhìn cô , ngượng ngùng nói: ” Thiếu Phu Nhân , cái này tôi cũng không biết”.

Cái này bà không tiện hỏi thiếu gia , tính tình của anh thế nào mọi người đều hiểu , không được phép hỏi nhiều .

“A , không có gì , tôi chỉ tiện hỏi chút , coi như anh ấy đi đi , tôi đói bụng có điểm tâm chưa?” Lương Tâm Kỳ nhìn phòng bếp , vuốt vuốt bụng có chút đói.

“Àch , có thể , lập tức có thể nấu , thiếu phu nhân ngồi xuống trước đã , tôi sẽ bưng lên ”. Mẹ Lí nghe Lương Tâm Kỳ đói bụng liền đi đến phòng bếp bưng đồ ăn sáng lên.

Thực ra , bà rất thích người Thiếu Phu Nhân này , người đơn giản dễ nói chuyện , sáng sớm hôm nay sau phu nhân có dặn từ nay về sau phải gọi Lương Tâm Kỳ là Thiếu Phu Nhân nên mọi người liền đổi giọng.

8. Chương 8: Bữa Sáng

Đế trên bàn cẩm thạch là đầy đủ món ăn , Lương Tâm Kỳ ngồi trước bàn cô ăn từng miếng , nghĩ đến thời gian trước đây tuy rằng ba mẹ bề bộn công việc nhưng sẽ ăn sáng cùng cô rồi mới đi làm , một nhà ba người vui vẻ ăn cùng nhau , như vậy để cho cô hiện tại nhớ lại , nơi này dù cho là bữa ăn thịnh soạn nhưng chỉ có mình cô , Ba An và mẹ An đi chơi , Vĩ Thần cũng chẳng biết đi nơi nào.

Lương Tâm Kỳ tùy tiện ăn vài miếng rồi đứng dậy đi tới cửa , đột nhiên nhớ đến gì cô lại quay về phòng bếp thấy mẹ Lí đang thu thập: ” Mẹ Lí , làm phiền mẹ giúp con làm một phần ăn sáng nha con muốn đến công ty đưa cho Thần , con nghĩ hiện tại anh ấy ở công ty , làm phiền mẹ một chút”. Nói xong , Lương Tâm Kỳ nở nụ cười

“Được , không phiền , không phiền , Thiếu Phu Nhân quá khách khí , đối với người hầu chúng tôi mà khách khí cái gì , vậy cô đợi một chút tôi sẽ đi làm ngay”. Mẹ Lí cười nhanh giúp cô chuẩn bị phần ăn khác.

“Cái gì mà người hầu , mẹ Lí đừng nói vậy , mẹ là trưởng bối làm sao có thể nói vậy , từ nay về sau nói vậy con sẽ giận”. Lương Tâm Kỳ vẻ mặt mất hứng nói với mẹ Lí.

“Được được , tôi sẽ không nói vậy , cô hài tử này , chính là như vậy làm cho người ta yêu mến , thiếu gia của chúng tôi lấy được cô thật có phúc”. Mẹ Lí nói thật long.

“Con làm gì có tốt như mọi người nói , nếu tốt vậy Thần sao không nhìn thấy” .Lương Tâm Kỳ buồn bã hao tổn tin thần nói.

Mẹ Lí thấy cô thương tâm , trong lòng chịu cũng không nổi , khẽ thở dài: ” Thiếu Phu Nhân , cuối cùng Thiếu Gia sẽ hiểu một điều chỉ có cô mới phù hợp với cậu , cũng là người cậu yêu nhất , ông trời luôn công bằng , nhất định làm cho một Thiếu Phu Nhân xinh đẹp như cô hạnh phúc”. Nói xong ,mẹ Lí ôn nhu sờ sờ đầu Lương Tâm Kỳ.

Trong lòng cầu khẩn , ông trời nhất định phải làm Thiếu Gia thông suốt , đừng nên dằn vặt cô gái xinh đẹp này .

Lương Tâm Kỳ nghe mẹ lí nói , không khỏi trầm nghĩ ” anh sẽ hiểu sao?

Cái này anh sẽ hiểu bao nhiêu? Chỉ phủ chân liếc mắt cô một cái.

Những năm gần đây , mặc kệ anh ghét cô thế nào , cô vẫn yêu anh trước sau như một , vì yêu cô từ bỏ tôn nghiêm , vì yêu cô đã thương tích đầy mình , nhưng cô vẫn yêu anh sâu đậm .

Tất cả thứ này , anh đều hiểu sao?

Cô nghĩ nghĩ rồi tự nở nụ cười giễu mình , mà thôi yêu cũng đã yêu , cô không còn đường lui nữa rồi.

Lúc này , mẹ Lí cầm bữa sáng nhẹ nhàng hô: ” Thiếu Phu Nhân , bữa sáng của Thiếu Gia đã làm xong” .

Lương Tâm Kỳ nhìn đồ ăn trong tay , thu hồi tâm tư , lộ ra ánh mắt giảo hoạt nói :” Mẹ Lí , ngày mai mẹ có thể dạy con làm bữa sáng không? Mcon muốn mỗi ngày đều làm điểm tâm cho Thần , con muốn có được trái tim anh ấy thì tất nhiên phải thông qua dạ dày”.

“Được , muốn có trái tim của đàn ông trước hết phải nắm dạ dày của người đó , mai tôi sẽ dạy Thiếu Phu Nhân , bảo đảm cho cô có được dạ dày của Thiếu Gia , ha hả” .Mẹ Li vỗ vỗ ngực tự hào nói

“Tốt lắm , cảm ơn mẹ Lí , con bây giờ đi đưa bữa ăn cho Thần , con đi trước nha , chào mẹ”. Lương Tâm Kỳ cầm bữa ăn chạy ra cửa chính , phát phát tay với mẹ Lí.

Mẹ Lí nhìn cô chạy ra , cấp cấp hô: ” Thiếu Phu Nhân để Hứa Bá chở cô , chứ cô có biết công ty thiếu gia ở đâu? Tôi kêu Hứa Bá ngay”.

Lương Tâm Kỳ vốn không định gọi nhưng suy nghĩ một chút cũng đúng , tuy rằng rất thuộc An gia nhưng cô không biết công ty của An Gia ở đâu? Cô chỉ biết An Thị là một công ty quốc tế về điện tử , ở thành phố X cũng là có tiền nhất

Toà nhà An Thị , phòng làm việc của Tổng Tài ở tầng cao nhất , lúc này trên bàn làm việc hai thân thể nam nữ đang quấn quít lấy nhau , thốt ra những âm thanh thống khổ , vui sướng ngập tràn trong phòng làm việc.

“A, a, aTổng Tài thật giỏi , ưm” Hai chân của cô gái ôm lấy thắt lưng của người đàn ông , trong miệng phát ra những tiếng nỉ non.

Người đàn ông nghe tiếng rên rỉ của cô gái , hành động càng thêm mãnh liệt , đột nhiên cửa bị người mở ra .

“A”- Người phụ nữ trên bàn hoảng sợ , nắm y phục lật đặt mặc lại , người đàn ông nhìn người tiến vào , sắc mặt đen sầm , một đôi con ngươi đen thẳm không nên quay rối chuyện tốt của hắn.

Trương Vĩ từ từ tiến đến , mắt không nhìn qua , cảm giác một làn gió phong bay tới , theo bản năng chà chà cánh tay , ngực buồn bực.

Rõ ràng là mùa hè mà sao lại lạnh vậy , còn không kịp chờ Trương Vĩ phản ứng , chỉ nghe một tiếng rít gào: ” Trương Vĩ , trước khi vào không biết gõ cửa à , con mẹ nó chính là muốn hại “diệt môn à?” An Vĩ Thần nói xong , hung hăng trợn mắt liếc , ưu nhả mặc quần áo.

Trương Vĩ lúc này mới phản ứng được sắc mặt của An Vĩ Thần đen lại , mắt bốc lửa nhìn chằm chằm mình , khó trách lúc này sao cảm thấy lạnh vậy nguyên lai là quấy rầy chuyện tốt của anh .

Nhưng nếu nói không gõ cửa thật oan nha , rõ ràng có gõ , gõ rất lâu nhưng không thấy ai trả lời nên mới vào.

Chính là mình đắm chìm trong tình ái nên không nghe được còn nói người ta , nhìn anh đổ oan cho tôi , tính trẻ con của Trương Vĩ trong lòng mắng thầm , bất quá lời này chỉ để trong lòng không dám nói ra , nếu nói ra không chừng sẽ tới Thái Bình Dương tìm người.

An Vĩ Thần mặc quần vào , bảo phụ nữ kia ra ngoài , sau đó chậm rãi đến vị trí ngồi , cô gái thấy An Vĩ Thần gọi ra , cô không muốn đi thể nhưng biết ý anh phải nghe theo nếu dám phản khách kia tên của cô sau này sẽ bị xoá bỏ.

Nghĩ vậy , ngoan ngoãn dù không tình nguyện cũng ra ngoài , trước khi đi hung hăng trợn mắt nhìn Trương Vĩ , đều do người đàn ông này làm hỏng chuyện tốt của cô , thật vất vả mới đợi được An Vĩ Thần gọi điện , kết quả giữa đoạn thì bị cắt đứt , bây giờ thật bất mãn , tuy rằng trong lòng rất oán nhưng cô nở nụ cười quyền rũ quay sang hôn gió với An Vĩ Thần rồi mở cửa đi ra.

9. Chương 9: Bữa Sáng Phong Ba

Trương Vĩ bị cô gái kia trừng mắt , ngượng ngùng cười , dù sao quấy rầy chuyện tốt của người ta vẫn là không đúng , đặc biệt phụ nữ bất mãn rất dễ già .

Trước bàn làm việc , An Vĩ Thần hút từng ngụm thuốc , phun ra khói bao phủ khuôn mặt anh , làm cho người không biết rõ giờ phút này anh nghĩ gì , áo trước ngực không có cài nút , bên trong lộ ra dấu son của người phụ nữ lúc này , dấu son mê người trên từng nấc thị chỉ đầu lưỡi gọi người .

Trương Vĩ nuốt một ngụm nước bọt , ho khan đối diện với nam nhân yêu mị: ” Cái kia tôi không cố ý , lần sau tôi sẽ gõ cửa , tuyệt đối sẽ không hại anh “diệt môn”, lần sau tuyệt đối sẽ không”. Nói xong , Trương Vĩ giờ giờ ngón tay đảm bảo nói.

Một ánh mắt sát nhân đảo qua , anh rụt đầu , khủng hoảng nhìn người đối diện , thu hồi tay , ngoan ngoãn đứng ở nơi đó , không nói thêm gì.

Lúc này , An Vĩ Thần tắt thuốc , nhàn nhã đứng lên đi tới Sofa , nhẹ nhàng hỏi một câu:” Có chuyện gì?” .Nói xong anh cầm trà lên uống.

Trương Vĩ nghe hỏi , nhớ tới là có chính sự , đi qua cười nói :” Cái này cần anh kí tên”. Đưa văn kiện cho anh , thấy anh không có bút liền lấy bút trong túi áo ra.

An Vĩ Thần tiếp nhận văn kiện nhìn một chút , cái gì cũng không có vấn đề nên kí tên mình , anh biết Trương Vĩ không phải dạng người xung động , làm trợ lý của anh nhiều năm nên hiểu Trương Vĩ là hạng người gì.

An Vĩ Thần đưa văn kiện lại cho Trương Vĩ , thấy anh nửa ngày còn chưa đi nên hỏi: ” Còn chuyện gì sao?”

Trương Vĩ suy nghĩ một hồi lâu mới nói: ” Vừa rồi ở dưới lầu tôi thấy Thiếu Phu nhân tới , bây giờ chắc cũng lên lầu rồi”. vừa nói vừa nhìn An Vĩ Thần.

Phát hiện ra khi lúc Trương Vĩ nói ra chữ Thiếu Phu Nhân , sắc mặt An Vĩ Thần tối lại , cảm thấy tình huống không ổn liền nhanh ra ngoài.

Cấp tốc đi lên trên thang máy , Lương Tâm Kỳ vui vẻ cầm bữa sáng , mấy giờ không gặp anh mà đã nhớ anh rồi , thầm muốn mỗi ngày đều nhìn thấy anh , mỗi sáng tỉnh lại sẽ làm điểm tâm sau đó tối cùng chờ anh trở về ăn cơm.

Buổi tối sẽ cùng nhau ra ngoài tay trong tay tản bộ , tâm sự , cuộc sống đó vẫn là mục tiêu cô hướng tới , thật ra cô rất dễ thỏa mãn , chỉ cần mỗi ngày như vậy là được , không cần quá nhiều chỉ vậy là đủ.

“Đỉnh” Cửa thang máy mở ra , Lương Tâm Kỳ mang giày cao gót , ưu nhã vang vọng vào phòng làm việc của An Vĩ Thần

Ngồi trên ghế salon đen anh nghe âm thanh giày , lông mi không có giãn ra , cô ta đến đây làm gì? Sớm nay anh đã nhanh trốn đến công ty , không muốn thấy cô , bây giờ còn đến đây , thật đúng là đáng ghét , nhìn thật khó chịu.

Lương Tâm Kỳ đứng trước cửa , gõ 1 cái , gõ hồi lâu không thấy ai trả lời , chẳng lẽ không ai có trong đó , nhưng cô vừa hồi thư kí nói anh vẫn luôn bên trong mà , mang theo nghi ngờ cô mở cửa , nhìn thấy An Vĩ Thần ngồi trên ghế , một tay chống đầu , híp mắt như đang nghỉ ngơi , cô nhẹ nhàng đóng cửa lại đi tới salon nhìn anh đang ngủ , mi thật dài , mũi chao thẳng , cổ áo hơi mở rộng.

Làm cho người ta có cảm giác cuồng dã không kiềm chế được , Lương Tâm Kỳ nhìn anh , mê ly không kìm hãm giờ tay sờ sờ trên mặt anh , ngón tay từ trán , lông mi , mắt , mũi , cuối cùng là dừng trên đôi môi khiêu gợi của anh , động tác của cô thật nhẹ , rất sợ đánh thức anh.

An Vĩ Thần luôn giả vờ ngủ , anh không muốn thấy cô , đơn giản trực tiếp nhắm mắt , từ lúc cô mở cửa đóng cửa , tim của anh vẫn bình tĩnh.

Anh nghĩ cô thấy anh ngủ sẽ tự động rời đi , nào ngờ cô không rời đi mà còn ở cạnh anh sờ sờ mặt anh , một đôi tay mềm nhỏ ôn nhu di chuyển trên mặt , làm cho tâm anh ngứa , nơi đó cũng từ từ cứng lên , vừa thật vất vả đè xuống , lại bị cô gái này làm cho nơi đó bùng tỉnh.

Chết tiệt , phụ nữ này đang làm gì , bàn tay để trên miệng anh , điều này làm cho anh nhớ tới hình ảnh ướt át.

Càng nghĩ trong lòng càng muốn , cố gắng cắn chặt răng , đè dục vọng xuống , trong lòng bàn tay anh đã đỏ mồ hôi , hối hận muốn chết , sớm biết anh đã không làm bộ ngủ , nhưng xem ra anh tự hại anh rồi.

Rốt cuộc cái tay kia khi nào rời đi , anh thực sự nhịn sắp chết rồi , còn không có chờ anh trầm tĩnh lại , đột nhiên trên cổ thực ngứa , như là có đồ vật gì vậy , mấy giây sau liền leo lên ngực anh.

Đầu anh ong ong , nửa ngà mới phản ứng lại , thì ra là tay của “bà xã” , cái này đàn bà không biết xấu hổ , cứ nhiên sờ ngực anh , anh anh anh sắp tức chết rồi , bây giờ anh bị người phụ nữ này chiếm tiện nghi .

Nghĩ vậy , con người hé ra , trừng mắt nhìn phụ nữ sổ sàng trên người anh , nâng tay vãn bên trái nói ” Loại đàn bà không biết xấu hổ” Nói xong đứng dậy chỉnh lại y phục , đến bàn làm việc ngồi xuống , cũng không có liếc nhìn cô một cái.

Lương Tâm Kỳ cứng đờ , thu tay bị đau , như là không có nghe lời anh nói , cô cao hứng nói: ” Thần , anh tỉnh rồi , em đánh thức anh à?” Về mặt vô tội nhìn anh.

Cô liền phát hiện ra là anh giả vờ ngủ , vừa lúc cô ở thang máy đã thấy trợ lý của anh cầm văn kiện đi ra , vừa vào thì anh ngủ , cô hiểu là anh giả vờ , cô cố ý chọc anh vậy thể cô xem anh kiên trì tới khi nào.

Sau khi mò ngực , vì bên trong có vật gì màu đỏ , nên cô mới thử xem , thể nhưng cô chưa xem ra là gì thì anh đã tỉnh.

An Vĩ Thần ngồi trên bàn nhìn văn kiện , hoàn toàn không thấy sự tồn tại của cô , Lương Tâm Kỳ cũng không nói gì , đó dường như là thói quen rồi , anh không có mở miệng đuổi cô đi là tốt rồi , nên không cần cầu nhiều.

Qua mấy phút sau , cô đột nhiên nhớ phải đưa bữa ăn sáng cho anh , vội vàng cầm lấy đồ ăn đi đến trước mặt anh: ” Thần , anh còn chưa ăn điểm tâm , cái này em mang từ nhà đến cho anh , anh nhanh ăn đi , đợi lát nữa sẽ bị lạnh”. Đang cầm đồ ăn ánh mắt sáng ngời nhìn anh nói. nhanthuyvy-share.blogspot.com

An Vĩ Thần liếc nhìn văn kiện trong tay , thấy có gì trước mắt , giơ tay lên , trong nháy mắt bữa sáng rơi xuống đất , vì Lương Tâm Kỳ cũng bị đẩy ngã nên toàn bộ đồ ăn đều đổ lên người cô , vì đồ ăn còn chút nóng nên tay trắng nõn của cô bị phỏng một mảng lớn màu đỏ.

Cô không có cảm giác được sự đau đớn trên tay mà chỉ thấy không thể thở , nước mắt cũng không tiếng động rơi xuống.

Nhất thời trong phòng làm việc yên lặng đến đáng sợ , không ai lên tiếng , nên khi cái cà mên rơi xuống đất đều nghe rõ ràng.

An Vĩ Thần ngồi trên ghế làm việc , ngực nghẹn đến khó chịu , anh biết anh dùng lực rất lớn nên cô té không hề nhẹ , lông mi đen đặc cũng nhúu chặt , anh không phát hiện ra lúc này anh cứ nhiên lo lắng cho cô , này có tính là cái bắt đầu không tốt?

Mấy phút sau

Lương Tâm Kỳ phá đi sự trầm mặc , cô nhìn người đàn ông mà cô vừa yêu vừa hận , trong lòng lạnh: ” Thần , anh ghét em vậy sao? Anh vì cái gì ghét em? Rốt cuộc em làm cái chuyện gì đáng ghét hả? Mấy năm qua , anh vì sao không thấy em , vì sao , rốt cuộc vì sao?” Cô chỉ thẳng vào cái người đàn ông diêm dúa lăng ló này.

Giờ khắc này đáng ra cô không nên hỏi tiếp vì kết quả anh nói sẽ làm cô đau lòng , nhưng dù đau lòng cô vẫn phải hỏi , cô muốn biết đáp án.

“Được , cô muốn biết vì sao tôi ghét cô , tôi sẽ nói cho cô biết”. Anh đứng dậy hít sâu , chậm rãi nói: ” Mấy năm qua , không có gì cô cũng tới làm phiền tôi , mỗi ngày theo sau đít tôi , như một cái đuôi , hại tôi bị

bạn bè cười chê ,mỗi lần làm bộ đáng thương để mọi người tưởng tôi khi dễ cô , ai cũng chỉ trích tôi , cô nghĩ trong lòng tôi sẽ dễ chịu không? Sẽ thích cô sao?”. An Vĩ Thần càng nói càng kích động , tay cũng nắm chặt tay cô , trong mắt tràn đầy chán ghét.

“Thì ra là vậy , bây giờ em mới biết , những năm này mỗi ngày em chờ anh xuất hiện chỉ là muốn mình sẽ có vị trí trong lòng anh , nhưng một điểm cuối cùng cũng không có mà ngược lại còn làm anh chán ghét em hơn , em đây đều do mình tự làm tự chịu , ha ha ”. Lương Tâm Kỳ tự giễu cười , ánh mắt vắng vẻ nhìn người đàn ông mà cô yêu.

Phương thức cô yêu anh biến thành nguyên nhân anh ghét cô , cái này cô chưa từng nghĩ đến , nhìn trong ánh mắt anh hiện ra khuôn mặt trắng bệch của mình , cô vô lực nhắm mắt nghĩ đến thì ra lúc này trong mắt anh có cô nhưng trái tim anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ có sự hiện diện của cô.

Tiếp tục vậy có ý nghĩa sao? Trước đây cô nói qua mặc kệ thế nào cũng phải kiên trì , lúc này cô chỉ cảm thấy buồn cười , là bản thân cô tạo ra , dựa vào cái gì nói kiên trì? Dựa vào cái gì?

Xoay người như con búp bê không tức giận đi tới cửa , trên y phục còn dính đồ ăn , trên tay còn một mảnh thịt bị phồng , vừa đi ra , thư khí hít một hơi , không thể tin nhìn cô , mới từ lúc này trong thang máy ra Trương Vĩ còn thấy Lương Tâm Kỳ xinh đẹp , bây giờ thế này trong lòng nghĩ chẳng lẽ hai người đánh nhau?

Anh lắc đầu không thể nha , tổng tài nhìn qua có hung hăng , cũng rất dọa người thế nhưng không đến mức đánh người , lại là đánh phụ nữ .

Tuy rằng Tổng Tài ghét cô nhưng không thể đối cô như vậy , lần này thế nào

Mang theo nghi ngờ , Trương Vĩ gõ cửa phòng của An Vĩ Thần , gõ nửa ngày không nghe bên trong có phản ứng , ngừng một hồi vẫn là đi vào.

Từ lúc Lương Tâm Kỳ đi rồi , An Vĩ Thần vẫn nhủu mi , trong đầu luôn hiện ra thân ảnh hồn bay phách lạc của cô , không biết làm sao nhìn bộ dạng kia trái tim anh căng lên , cũng không rõ phiền táo

“Tổng Tài , ngài làm sao vậy , vừa rồi tôi thấy Thiếu Phu Nhân bên ngoài” Trương Vĩ khẩn trương nhìn bộ mặt tối sầm của An Vĩ Thần , những gì định nói ra đều nuốt lại vào trong , bây giờ anh nên cảm miệng sẽ tốt hơn.

Lương Tâm Kỳ vừa bước ra khỏi toà nhà An Thị , cô đi trên đường , cũng không biết đi nơi nào? Cô mờ mịt nhìn bầu trời , ngực thành một mảnh hơi lạnh.

Lúc này , Hứa Bá lái xe hỏi cô: ” Thiếu Phu Nhân , về nhà sao?”

Lương Tâm Kỳ gật đầu , sau đó an vị ngồi trong xe , dọc đường khung cảnh không ngừng thay đổi , mà ánh mắt của người trên xe chẳng thấy tiêu cự , Hứa Bá ngồi trước thông qua kính chiếu hậu nhìn , ông thở dài một hơi , nhớ tới bộ dạng lúc này khi cô bước ra , làm ông hoảng sợ , tưởng ckhông có nhanh liền trở lại.

Buổi tối khi An Vĩ Thần vừa vào cửa đã thấy Mẹ Lí nóng nảy đi tới đi lui trong phòng khách , thấy anh về , mẹ Lí vội vàng chạy tới nói: ” Thiếu Gia , Thiếu Phu Nhân hôm nay trở về tự nhốt mình trong phòng , cơm cũng không ăn , sẽ không xảy ra chuyện gì chứ”.

“Ừ , tôi đã biết , bà đi nghỉ trước đi” . An Vĩ Thần đem túi để lên salon , tháo cà-vạt xuống , mấy nút sơ mi cũng cởi ra.

Mẹ Lí định hỏi thêm gì nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh cuối cùng vẫn là không hỏi , bà nhìn lên lầu rồi cũng trở về phòng mình.

Mẹ Lí đi rồi , An Vĩ Thần vào trong bếp rót ly nước uống xong cũng đi lên lầu , đứng trước phòng Lương Tâm Kỳ muốn gõ cửa nhưng cuối cùng vẫn là buông tay xoay người vào trong phòng mình .

Lúc này , trong phòng Lương Tâm Kỳ một mảnh đen , một chút ánh trăng rơi qua khe cửa sổ chiếu vào , ở đầu giường loáng thoáng thấy một thân ảnh nhỏ ngồi dưới đất , vùi đầu trong đầu gối , vai có chút run , giam giữa chân , thoát nhìn điềm đậm đáng yêu , lúc này cô chậm rãi đứng dậy , chết lặng đi lấy đồ rồi vào phòng tắm

Nửa tiếng sau , cô từ phòng tắm ra , trực tiếp ngã xuống giường , hôm nay cô đã quá mệt , chỉ chốc lát liền ngủ , thế nhưng trên mặt vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt

Sáng hôm sau trên bàn ăn

An Vĩ Thần nhìn mẹ Lí chuẩn bị buổi sáng , lần đầu tiên hỏi một câu: ” Cô ấy đâu?” Sau đó như không có chuyện gì xảy ra đến bàn ăn , giống như anh chỉ tùy tiện hỏi một chút.

Mẹ Lí dừng lại rồi nói: ” Sáng nay Thiếu Phu Nhân đã ra ngoài”.

10. Chương 10: An Vĩ Thần Pk Hàn Minh Vũ

An Vĩ Thần nghe xong , chỉ là nhú mi một chút , trong lòng nghĩ đến cô sáng sớm ra ngoài làm gì , đột nhiên anh lo lắng , thế nào vô duyên vô cớ lo cho cô ta , xem ra tối hôm qua ngủ không ngon rồi , anh tự nhủ

Sân bay , An Vĩ Thần cùng bạn tốt Tuyết Nhi hai người nghiêm túc nhìn cửa ra , rất sợ lạc phải mộ người , lúc này đột nhiên Tuyết Nhi quát to ” Ở chỗ này , chúng tôi ở chỗ này”, rồi dùng sức vung tay.

Ra cửa là một người đàn ông phi thường đẹp trai , nghe tiếng kêu la , giờ giờ ngón tay thon dài vẽ mặt tươi cười hướng đến hai người.

Người đàn ông vừa đến bị người ôm lấy , bên tai truyền đến âm thanh oán giận: ” Biểu ca , anh thế nào lâu vậy cũng không tới thăm em”. Tuyết Nhi bủi môi mong chờ người đàn ông trước mặt nói.

“Được rồi Tuyết Nhi , không phải bây giờ anh đến rồi sao?” Người đàn ông ôn nhu vỗ vỗ đầu Tuyết Nhi.

Lúc này , Lương Tâm Kỳ một bên nhin không được ho ra tiếng , người đàn ông đang ôm Tuyết Nhi liếc nhìn Lương Tâm Kỳ .

Tuyết Nhi cười meo meo giới thiệu: ” Kỳ , đây là anh của mình , tên là Hàn Minh Vũ”.

Nói xong , lôi kéo Lương Tâm Kỳ tiến một bước , quay sang nói với Hàn Minh Vũ: ” Biểu Ca , đây là bạn tốt của em , Lương Tâm Kỳ”.

Chờ Tuyết Nhi giới thiệu xong , Tâm Kỳ mỉm cười chào hỏi Hàn Minh Vũ , mà Hàn Minh Vũ nghe Tuyết Nhi nói xong hơi giật mình , trong lòng nghĩ, cô đẹp quá , anh đã từng gặp vô số mỹ nữ nhưng không có ai giống người trước mặt

Gương mặt kia không chút phấn , một thân váy hồng , tất cả đường cong duyên dáng hiện ra

Anh lúc này nghe tim mình đập , thỉnh thoảng nhảy thật nhanh , cùng lúc đó Tâm Kỳ cũng quan sát người đàn ông trước mặt , một thân áo quần trắng , giống như vương tử trong đồng thoại bước ra , anh không có khí chất lãnh khốc giống An Vĩ Thần mà chỉ có ấm áp như ánh nắng ban mai

Tuyết Nhi nhìn hai người đối mặt , trò đùa dai quay Hàn Minh Vũ nói :” Đi thôi , em đói rồi , người ta ra đón anh sớm vậy , anh cần mời một bữa cơm no đủ nha”.

Hàn Minh Vũ đang dờ dẩn , nghe em gái nói vậy , trên mặt nhất thời ửng đỏ , mắt tự nhiên nói: ” Hai người còn không ăn sáng , mau đi thôi , nếu để hai vị mỹ nữ này đói bụng chính là tôi không phải rồi”.

Hai người nghe anh nói vậy , cười cười rồi cùng nhau ra khỏi sân bay , nửa tiếng sau ở quán café.

“Biểu ca , lần này anh trở về dự định ở bao lâu?” Tuyết Nhi ăn đồ ăn , một bên hỏi Hàn Minh Vũ .

“Cái này không biết được , để anh xem”.

“Vậy lần này anh trở về dự định làm gì a?”

“Không có gì , chỉ là về thăm em một chút thôi” Hàn Minh Vũ đùa với Tuyết Nhi , cưng chiều giúp cô lau chút bánh kem dính ở khóe miệng.

“Xí , anh tốt bụng vậy à , em không tin”. Tuyết Nhi khinh bỉ nói.

Cô thật không tin, mỗi lần đều nói với cô như vậy , kết quả thoáng qua liền không thấy người , lúc đi cũng không nói với cô một tiếng.

Hàn Minh Vũ nhìn Tuyết Nhi không tin , biết cô nhớ tới chuyện anh trước đây thất tín , anh lắc đầu cười khổ uống một ngụm cafe , không có giải thích thêm gì.

Lúc này , anh phát hiện Lương Tâm Kỳ ngồi đối diện , dọc đường không nghe cô nói một câu , ngay cả hiện tại cô cũng chỉ im lặng ăn sáng , nghe bọn họ nói chuyện rồi thỉnh thoảng nở nụ cười.

Lương Tâm Kỳ vẫn nghĩ chuyện hôm qua , một tối qua cô đã thông suốt , nếu vì vậy mà anh ghét cô thì sau này cô sẽ không cận kề anh nữa , tận lực ít xuất hiện trước mặt anh hơn , chỉ yên lặng đứng sau nhìn anh , như vậy có đúng hay không anh sẽ không ghét cô nữa? cô còn có thể thay đổi phạm vi sao?

Cô nhú mi càng thêm xinh đẹp , Hàn Minh Vũ ngồi đối diện thận trọng hỏi một câu: ” Lương Tiểu Thư làm sao vậy? Tại sao không nghe cô nói gì? Có phải hay không nơi này ăn không hợp? Nếu không chúng ta đổi chỗ khác”. Nói xong chuẩn bị gọi người tính tiền rời đi.

Nghe vậy , Lương Tâm Kỳ vội vàng giải thích: “Không phải , nơi này ăn rất ngon , không cần thay đổi chỗ khác” .Cô ngượng ngùng phát phát tay.

“Đó cũng là ăn uống , sao không thấy Lương Tiểu Thư ăn nhiều một chút a , cô xem đồ ăn bị Tuyết Nhi ăn hết rồi ”. Hàn Minh Vũ trêu chọc Tuyết Nhi đang ăn .

“Tôi ăn uống cũng ít , không ăn nhiều” .Lương Tâm Kỳ cũng theo ánh mắt của Hàn Minh Vũ nhìn Tuyết Nhi vui vẻ ăn khổ.

Tuyết Nhi nghe hai người nói cô ăn nhiều , cô cũng mặc kệ , ăn là đại sự , không thể để bao tử đói , tiếp tục ăn .

Tại An Gia , An Vĩ Thần ăn sáng , ngồi trên ghế xem báo hôm nay , đã hơn 9g anh còn chưa đi làm , điều này khiến Mẹ Lí khó hiểu , hôm nay Thiếu Gia làm sao vậy? Đã trễ rồi còn không đi làm? Ngày thường không ăn điểm tâm liền vội vàng vàng đến công ty.

Bà không hiểu vì sao Thiếu Gia không tới công ty , cũng muốn biết người nào đó vì cái gì ra nhà quá sớm bây giờ còn chưa về.

An Vĩ Thần ngồi trên sofa , thỉnh thoảng nhìn đồng hồ một cái , rồi quay ra nhìn cửa , chờ thân ảnh nào đó xuất hiện , thời gian từng phút từng giây trôi qua , mà sắc mặt của anh cũng dần trở nên khó coi nhưng là ban đêm chờ vợ không trở về.

Thật ra , Tâm Kỳ chỉ là ra ngoài một chút nhưng trong lòng anh khó chịu

Quán cafe , Tuyết Nhi thầm muốn bọn họ theo cô dạo phố thế nhưng Lương Tâm Kỳ lại muốn về nhà , đêm qua cô ngủ không ngon giấc , sáng sớm hôm nay bị Tuyết Nhi kêu ra ngoài sân bay đón người , bây giờ cảm thấy đầu óc choáng váng , khó chịu.

Xoa xoa đầu , Lương Tâm Kỳ vô lực nói: ” Tuyết Nhi mình không đi được , mình muốn về nhà , đầu mình rất khó chịu , hai người đi đi , bữa nào mình cùng hai người đi chơi”.

” A , Kỳ , cậu làm sao vậy? Có nặng hay không? Mình xem một chút”. Tuyết Nhi lo lắng hỏi , lấy tay sờ sờ đầu của Lương Tâm Kỳ , thử xem cái trán có nóng hay không.

“Không việc gì , chỉ là đêm qua mình ngủ không ngon giấc , mọi người đi đi , mình về trước”. Tâm Kỳ lấy tay Tuyết Nhi xuống , phát phát tay với họ rồi quay sang hướng dành cho người đi bộ.

Mới vừa đi một bước , choáng váng thiếu chút nữa té xuống đất cũng may Hàn Minh Vũ nhanh thay chạy nhanh đến đỡ cô.

Đột nhiên bị người ôm , Tâm Kỳ không quen uốn người nỗ lực tự mình đứng lên , Hàn Minh Vũ thấy cô giấy dựa , hơi buông ra nhưng tay vẫn không buông hẳn để tránh cô lại không đứng vững .

Tâm Kỳ ngẩng đầu , khách khí nói: ” Cám ơn”, Rồi tự đứng lên đi qua lối đi bộ.

Chờ cô đi mấy bước , Hàn Minh Vũ chạy đến trước mặt cô: ” Để tôi đưa cô về , bộ dạng cô thế này làm sao có thể về , chờ đi tôi lái xe tới”.

Nói xong , anh hướng đến Tuyết Nhi nói: ” Tuyết Nhi em dạo phố một mình nha , anh chở Tâm Kỳ về lát nữa anh quay lại”.

Nói xong anh xoay người đi lấy xe.

“Được , anh chở Kỳ về đi , em đi một mình cũng không sao”. Tuyết Nhi gật gật đầu.

Chỉ chốc lát sao Hàn Minh Vũ chạy xe tới , Tuyết Nhi đỡ Lương Tâm Kỳ lên xe , giúp cô thắt dây an toàn , dọc theo đường đi hai người không ai nói gì , Tâm Kỳ cũng không biết mình ngủ khi nào.

Hàn Minh Vũ cũng chiều nhìn người đang say sưa ngủ trước mặt , khoé miệng hơi nhếch lên , anh hình như yêu người con gái này , từ ánh mắt đầu tiên đã yêu , nếu nói ra thì chắc bạn bè anh sẽ không tin , cho tới bây giờ trò chơi nhân gian của người chính là yêu một người phụ nữ ngay ánh mắt đầu tiên , nói vậy thật khó tin phải không !

Anh cũng không tin , thế nhưng anh không thể rời khỏi cô được , mặc kệ thế nào anh phải có được người con gái này , nếu anh yêu thì cô chỉ có thể thuộc về anh

Lúc này vẻ mặt của Hàn Minh Vũ không phải là đùa giỡn mà là nghiêm túc chưa từng có.

Mà này hết thấy , Lương Tâm Kỳ ngủ nên không biết đã có người đàn ông đặt cô vào tình thế bắt buộc , mấy phút sau , một chiếc Ferrari màu trắng dừng trước An Gia.

Hàn Minh Vũ nhìn người đang ngủ , cũng không đánh thức cô , anh không muốn cô sớm tỉnh lại , anh còn muốn nhìn cô một lúc , một ánh mắt đau đớn nhìn bờ môi xinh đẹp trước mặt , lại không nỡ dời đi , như là cả đời không rời đi cũng không sao.

Anh phát hiện anh đã rơi vào hố sâu , hình như đời này chính là sẽ gặp phải cô.

Lúc này cảm thấy khó chịu nên Lương Tâm Kỳ đổi tư thế , đổi mặt lại với Hàn Minh Vũ , khuôn mặt khi này bị trở ngại thì bây giờ đã hiện ra rõ ngũ quan trước mặt anh

Lông mi dài , mũi cao thẳng , cái miệng phàn nộn mê người không khỏi kích thích thần kinh của anh .

Người yêu ngay trước mặt bảo anh làm sao nhìn đây?Cũng không nghĩ gì , anh tiến tới hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô

Ừm ... mùi vị ngọt ngào , tốt đẹp ...

Ở trong nhà , An Vĩ Thần chờ không được nên định lấy xe đi làm thế nhưng vừa ra khỏi cửa , anh liền thấy một hình ảnh đăng xa từ cửa nhà mình.

Mang theo nghi ngờ , cái xe này là của ai? Tâm Kỳ cũng không có xe , An Vĩ Thần mang theo ánh mắt khó hiểu nhìn vào trong , đã nhìn thấy người phụ nữ mà anh đợi buổi trời, cư nhiên ngủ trên xe người đàn ông khác , mà người đàn ông đó còn ôn nhu nhìn cô .

Anh tức giận xiết chặt tay , chỉ nghe khớp xương kêu rắc rắc , còn không chờ anh hết nổi giận liền thấy người đàn ông kia hôn Lương Tâm Kỳ.

Anh cũng không trực tiếp xuống xe mà hai mắt trừng cái người đàn ông chết tiệt kia dám đụng người phụ nữ của anh , xem ra là không muốn sống rồi.

Gì , người phụ nữ của anh? Anh lúc nào thì xem anh và người kia cùng trong một phạm vi?

Xem ra là tức không nhẹ nên mới hồ đồ vậy , An Vĩ Thần tự an ủi.

Bên trong xe , Hàn Minh Vũ lưu luyến rời bỏ cái miệng nhỏ nhắn , sau khi hôn anh không dám cam đoan , bây giờ anh không muốn để Lương Tâm Kỳ sợ , nếu không lúc đó làm bạn còn khó .

Vừa ly khai xong , Hàn Minh Vũ nhìn thấy một người đàn ông bên ngoài cửa sổ hai mắt bốc hỏa nhìn mình , anh cảm giác không hiểu thế nhưng cũng chẳng nghĩ nhiều liền tiếp tục ôn nhu nhìn người mình thích.

An Vĩ Thần đi tới trước bãi cỏ nhìn người phụ nữ kia bị người đàn ông hôn đến sưng miệng , trong mắt một mảnh đỏ , tựa như sự tử phát cuồng , đụng vào sẽ bị dồn đến chỗ chết.

Lúc này , Lương Tâm Kỳ đã tỉnh , mờ mịt nhìn về phía trước , đột nhiên thấy trên lưng một trận lạnh , không khỏi ôm chặt cánh tay.

Qua một lúc , Lương Tâm Kỳ mới phản ứng lại , cô đang ở đâu? Hình như trên xe , nhưng cô không nhớ rõ mình ngồi trên xe của ai nha , chỉ biết lúc đó có cái gì chở cô , không lầm là biểu ca của Tuyết Nhi , mở mắt ra nhìn thấy Hàn Minh Vũ đang ngó cô chằm chằm.

Sao thế !

Anh vì sao nhìn cô chằm chằm a? Lẽ nào cô chảy nước miếng? sờ sờ mặt cũng không có mà !

Tâm Kỳ vươn tay quơ quơ trước mặt Hàn Minh Vũ: “Hàn Minh Vũ , anh làm sao vậy?”

Phản ứng kịp , anh ôn nhu cười nói: ” Không có gì , chẳng qua thấy em rất đẹp”.

Một câu nói làm cho Lương Tâm Kỳ xấu hổ , mặt không khỏi đỏ lên , anh nhìn cô vậy không khỏi ngẩn người , lúc phát hiện ra mình nói thế nhất thời lúng túng .

Bên trong xe tình nồng ý đậm , bên ngoài xe gió lạnh không thôi.

1 phút trôi qua , 2 phút trôi qua , hai người trong xe vẫn không có ý định bước xuống , người đàn ông đứng bên ngoài đã nổi cơn thịnh nộ , lửa giận đốt trụi lý trí của anh.

Nghĩ một lúc anh trực tiếp mở cửa xe kéo tay Lương Tâm Kỳ ra ngoài , nữ nhân này còn luyến tiếc không xuống , có đúng hay không nguyên hôm nay sẽ ngồi trong đó 1 ngày một đêm rồi cùng người đàn ông kia tình chàng ý thiếp .

Nghĩ vậy , khí lực trên tay của An Vĩ Thần thêm gia tăng , cánh tay đã bị làm đỏ bầm .

Lương Tâm Kỳ đang chuẩn bị nói với Hàn Minh Vũ câu cảm ơn , còn chưa kịp nói liền bị kéo ra , cơn đau trên tay để cho cô không khỏi kêu một tiếng “Ây”

Hàn Minh Vũ trong xe nhìn Lương Tâm Kỳ đột nhiên bị người đàn ông khác lôi kéo , anh nhanh chóng mở cửa xe đuổi theo , vươn tay kéo Tâm Kỳ lại .

“Anh là ai? Làm gì lôi kéo Tâm Kỳ , nhanh buông ra”. Hàn Minh Vũ quay sang cảnh cáo An Vĩ Thần , dùng tay kéo Tâm Kỳ lại.

An Vĩ Thần nghe nói vậy , không khỏi dừng bước , nở nụ cười nhạt khinh thường nói: ” Anh còn chưa đủ tư cách biết tôi là ai , người nên buông ra chính là anh”.

Hàn Minh Vũ thấy người đàn ông trước mặt phách lối , cũng không giận , chỉ ôn hoà cười: ” Tôi không có tư cách biết anh là ai , thế nhưng anh lại lôi kéo bạn của tôi đi hình như có vẻ không thích hợp lắm”.

Nhất thời hai ngọn lửa và gió đụng nhau , không ai nhường ai , Lương Tâm Kỳ đứng ở giữa không phản ứng nhiều , cô chỉ muốn biết bây giờ là tình huống gì vì sao An Vĩ Thần lại ở đây? Anh không phải đi làm rồi sao?

còn nữa vì sao anh tức giận vậy? Cô cũng đâu có chọc tới anh? Hơn nữa bây giờ đầu cô cũng rất đau , tay cũng đau , thật là muốn bọn họ đều buông cô ra.

Nhưng nhìn hai người có vẻ như giận dữ , cô không thể làm gì khác hơn là đứng nhìn đau cùng họ.

Thời gian trôi qua , hai nam nhân vẫn trừng mắt với nhau , lúc này Tâm Kỳ dưới chân mềm nhũn , người như sắp ngã xuống , một đôi tay hữu lực ôm lấy cô , là mùi hương hàng hiệu , cô biết là anh tiếp nhận cô , ngực không khỏi nhảy nhót.

Nhắm mắt lại , cứ vậy ngủ trong ngực anh , cô đã sớm mệt mỏi , chỉ cần phơi nắng lâu một chút sẽ muốn ngủ .

Vì đứng quá lâu , cô không nhịn được , bây giờ cộng thêm mùi vị này còn muốn ngủ hơn , đơn giản là trong lòng ngực anh , cái ôm mà hằng đêm cô mong mỏi.

Lúc này vẻ mặt hạnh phúc nằm trong lòng ngực anh , hoàn toàn quên mất còn một người trước mặt , An Vĩ Thần ôm lấy cô , trên mặt nở nụ cười , thoáng tất cả tức giận đều tiêu tan

Chỉ là ôm cô thật chắc , anh không biết trên mặt mình biểu tình cỡ nào ôn nhu , giờ khắc này anh quên mất người đang ngủ là người anh rất ghét , mà cũng quên mất chuyện anh không hề yêu cô

Cứ như vậy , một người ôn nhu nhìn , một người hạnh phúc ngủ , giống như trong thế giới này chỉ có hai ngườiii bọn họ , vàng quang chiếu rọi , ánh mắt không xê dờ , làm cho người ta cảm thấy họ thật xứng đôi , chỉ có một người chứng mắt với hình ảnh này

Hàn Minh Vũ nhìn Tâm Kỳ hạnh phúc trong lòng người đàn ông kia , anh tựa như anh đã thua trong trận này , tuy rằng hai người chưa có chân chính đấu nhau thế nhưng anh biết anh thua , thua một màn , an tâm nở nụ cười , vừa rồi bên trong xe Tâm Kỳ vẫn nhúu mày , anh giúp cô vuốt lên , nhưng một lúc sẽ tự nhận lại.

Nhưng bây giờ , cô trong lòng người đàn ông này , trên mặt biểu tình thật thoải mái và hạnh phúc , anh cười khổ một tiếng , còn chưa có bắt đầu ái tình đã bị bóp chết , vẫn là lần đầu tiên động tâm , cứ vậy mà bỏ qua.

Không , anh sẽ không bỏ qua , mặc kệ thế nào anh phải có được cô , cho dù phải dùng toàn bộ thế giới để đánh đổi , thì anh cũng phải có được cô.

Nghĩ vậy , Lương Tâm Kỳ không cam lòng đi ra , anh đi được vài bước , chợt nghe một âm thanh mang theo phần sở hữu nói: ” Cô ấy là của tôi , anh tốt nhất đừng nảy sinh chủ ý gì”. Lúc sau chỉ nghe âm thanh bước chân.

Anh nghe vậy , không có dừng bước , chỉ siết chặt chìa khoá trong tay , sau đó vào trong xe nhanh chóng chạy đi , anh hiện tại muốn tìm Tuyết Nhi , anh muốn biết tất cả mọi chuyện để lên kế hoạch.

Hừ , nhớ tới lời nói của người đàn ông kia , không khỏi cười nhạt , cô ấy cuối cùng là của ai cũng không thể biết được?

An Vĩ Thần ôm Lương Tâm Kỳ ngủ say , đem cô đến phòng , nhẹ nhàng đặt cô lên giường , nhìn một lúc rồi mới đứng dậy đi làm.

11. Chương 11: Đi Ra Ngoài Vì Hay Nhìn Thấy Anh

Đến trưa Lương Tâm Kỳ mới tỉnh lại , vừa tỉnh lại cô suy nghĩ hồi lâu không biết vì sao mình trở về , đói bụng rồi vào phòng bếp thấy mẹ Lí , mẹ Lí cho cô biết hôm nay là Thiếu Gia ôm cô lên lầu , mà bộ dạng của anh rất ôn nhu

Cô nghe xong không có tin , không thể nào , hôm qua anh ghét cô như vậy , làm sao trong vòng một đêm liền thay đổi thích cô , càng muốn cô càng không tin.

Cô đọc không thấu người đàn ông này , khi cận kề thờ, chết anh chẳng thêm , nhưng cũng thà vậy cũng không nguyên cho người khác.

Buổi tối , Tuyết Nhi gọi điện cho cô , hỏi thăm sức khoẻ cô một chút , rồi nói với cô rất nhiều về biểu ca , cô nghĩ thật kì , vì sao Tuyết Nhi lại nói quá nhiều về chuyện Hàn Minh Vũ? Cái này có quan hệ gì với cô sao?

Bất quá nhờ vậy cô cũng mới biết Hàn Minh Vũ là Đại thiếu gia nhà họ Hàn , lớn hơn cô 2 tuổi , bình thường đều sống ở nước ngoài , vì sự nghiệp của Hàn Gia rất lớn nên tổng công ty ở nước ngoài , mà anh là tổng giám đốc nên trở về xem chi nhánh bên đây thế nào , hơn nữa Hàn Gia Lão ở đây , nên mỗi lần về cũng chỉ vài ngày , sẽ không ở lâu , lần này chắc cũng vậy

Sau khi nghe , Tuyết Nhi mới có thể hội đãi thật lâu , hỏi cô nguyên nhân gì , cô chỉ ấp úng không nói

Cô cũng không truy vấn dù sao chuyện này cũng không liên quan , vừa vặn nghe tiếng mở cửa , cô đoán là anh về , ngược không khỏi khẩn trương

Cửa mở ra , An Vĩ Thần không ngờ cô sẽ ở đó , anh ngần ra rồi đi đến sofa ngồi xuống tháo cà-vạt , cởi tây trang , đầu ngược lên , tay xoa xoa hai bên thái dương , đợi cho đầu hết đau một chút , anh lạnh lùng mở miệng: ” Người đàn ông hôm qua là ai? Sáng sớm cô ra ngoài là vì muốn gặp anh ta sao?”

Thấy Lương Tâm Kỳ không nói gì , cô đứng trên lầu dừng cước bộ: ” Ngày hôm nay em mới quen , là biểu ca của Tuyết Nhi , sáng sớm cô ấy gọi em ra giúp cô ấy đón người , em phải đi thôi” . Cô không quay đầu nhìn anh , chỉ nhàn nhạt mở miệng giải thích.

An Vĩ Thần nghe Tâm Kỳ nói hôm nay mới quen không khỏi tức giận , anh từ trên ghế salon trực tiếp tới trước mặt cô.

“Đúng vậy không? Ngày hôm nay biết vậy sao anh hôn cô? chẳng lẽ cô nói cô chỉ là người tùy tiện , một người vừa quen liền để hôn mình? Tôi đây không phải có thể liền lên giường cùng cô sao hử?”. An Vĩ Thần lúc này đã mất lý trí.

“Anh sao có thể làm nhục em như vậy , tại sao nói em như vậy , tại sao có thể”. Tâm Kỳ một bên khóc một bên dùng tay đánh anh.

Anh tại sao nói cô như vậy? Tại sao có thể như vậy? Anh có thể không thích cô nhưng không thể sỉ nhục cô như thế .

“Như vậy mà sỉ nhục sao , để cho cô xem một chút cái gì là trực tiếp sỉ nhục cô”. An Vĩ Thần nói xong một bên ôm lấy Lương Tâm Kỳ lên lầu.

Trong căn phòng màu hồng , một thân ảnh nhỏ mở to đôi mắt , như là bị kinh hách , cô bây giờ rất khẩn trương , từ lúc anh ôm cô , đại não dường như không ổn , không biết anh muốn gì , hơn nữa vừa vào phòng anh liền đem cô trực tiếp để lên giường , làm đầu cô đung choáng váng , còn chưa kịp chờ cô phản ứng , anh đã nhào lên người cô.

Bây giờ mặt đối mặt , mũi đối mũi , môi cũng chỉ cách nhau vài cm , trong phòng an tĩnh chỉ nghe tiếng thở của 2 người , cô mở mắt thật to nhìn anh , cái miệng mãn mê .

An Vĩ Thần nhìn cái miệng nhỏ nanh mê người , mắt anh đỏ lên , nhấp từng chút một , càng làm cho thân thể anh nóng lên , không cần lo ngại gì anh hôn lên môi của cô , rất ngọt , thì ra miệng của cô gái này ngọt ngào như vậy , cho tới bây giờ anh thật không biết.

Tuy rằng anh có rất nhiều phụ nữ nhưng chưa bao giờ hôn môi ai , anh chỉ có phát tiết , mà tất cả những ai bên cạnh anh biết mỗi lần lên giường đều trực tiếp xoa thân thể của anh , sau khi có phản ứng liền tiến vào bên trong , cho tới giờ sẽ không làm chuyện dư thừa.

Ngày hôm nay anh không hiểu thế nào đột nhiên phát hiện hôn lên môi của người phụ nữ này cái gì cũng ngọt ngào , anh không ghét , ngược lại rất thích nụ hôn này , nụ hôn làm cho thân thể anh liền có phản ứng.

Bản tính đàn ông bắt đầu cứng lên , khiêu khích anh.

An Vĩ Thần hôn lên vành tai trắng nõn của Lương Tâm Kỳ , từ từ hôn một cái , rồi dời xuống cái cổ , sau đó dịch chuyển xuống bộ ngực tròn đầy của cô , tay anh cũng không nhàn rỗi , một tay nắm bên ngực , tuy rằng nó không bự như những người phụ nữ trước của anh thế nhưng lại làm cho anh thoải mái hơn .

Khéo léo từng chút , tay của anh bắt đầu vẽ vẽ di dời lên bụng của Tâm Kỳ.

Làm thân thể cô không khỏi run lên một trận , cô cắn chặt môi dưới , mắt nhắm lại , móng tay bấm vào thị cũng đã đỏ máu , cô bây giờ rất sợ nhưng cũng rất chờ mong , cô biết anh không thương cô nhưng lần đầu tiên của cô cho anh cô cũng cam lòng , dù sao ai cũng muốn đem lần đầu tiên của mình cho người mình yêu nhất

An Vĩ Thần nhẹ nhàng mở từng cái nút y phục ra , lộ ra nội y màu đen , cái nịt ngực không đủ chỉ che nửa bộ ngực tròn đầy của cô , làm cho nhìn xong huyết mạch bành trướng , vốn có sức hút , dụ dỗ .

Lần này hạ thân anh càng căng thẳng , tay anh vói vào trong áo ngực , xoa xoa nắn bóp một bên ngực.

Bởi vì y phục nên không có trở ngại gì , anh cảm giác nhỏ hơn , chỉ là vậy càng làm anh thích không muốn buông tay , đỉnh ngực thoáng cái cứng lên , làm cho anh thêm hưng phấn , anh dùng môi ngậm nó , từ từ mút vào , rồi dùng đầu lưỡi trêu đùa với nó .

Từ lúc y phục bị cởi , Lương Tâm Kỳ khẩn trương không thôi , bàn tay cô đã đổ đầy mồ hôi , càng có điểm xấu hổ , định che bộ ngực không cho anh nhìn nhưng lại thấy anh đang mân mê nâng niu bộ ngực của mình , cô then thùng không dám mở mắt , cảm giác anh đang mút lấy , trong miệng cô không tự chủ được “ừm” một tiếng

An Vĩ Thần nghe được âm thanh , tay bắt đầu xuống hạ thân tìm tòi , xé vấy ra , để lộ cái quần màu đen , nhìn thoáng qua anh không chịu đựng được nữa liền cởi ra một vườn cỏ đen mốt lộ ra trước mặt anh , anh dùng tay thăm dò vào lãnh địa đó , cảm giác có điểm ẩm ướt

Anh dùng ngón tay nhéo nhéo hạch tâm , vậy kia cũng từ từ lớn lên , điều này làm cho trán anh đổ đầy mồ hôi , anh đang rất khổ cực nhìn xuống , anh cũng không hiểu vì sao anh không lập tức muốn cô.

Lương Tâm Kỳ đang trong mê muội , đây là lần đầu tiên , nên mới đặc biệt đối xử với cô như vậy , anh cũng không biết , hiện tại chỉ là không muốn đi vào , anh muốn hưởng thụ cảm giác mà chưa từng thử nghiệm qua

Tâm Kỳ lúc này cảm giác anh chuẩn bị , đầu cô thoáng cái thanh tỉnh , cô ngượng ngùng nói: ” Thần , đừng như vậy” , bắt được tay cô không cho anh tiếp tục.

“Cô nói không nên như vậy , hay là như vậy , hử”,. An Vĩ Thần bỏ qua tay cô , dùng tay mình bóp bóp nơi mẫn cảm nói

Tâm Kỳ bị anh làm cho then không dám ngẩng đầu , chỉ cắn chặt môi không để mình kêu ra những âm thanh xấu hổ.

An Vĩ Thần thấy cô như vậy , cười nhạt , nhéo nhéo hạch tâm , phụ nữ chính là vậy , miệng nói không nhưng trong lòng rất muốn, anh không nghĩ thêm gì , nhanh chóng cởi quần , đẩy Tâm Kỳ ngã xuống , anh mở dạng chân cô ra , cúi người liền đem ” Tiểu Vĩ Thần” tiến nhập vào bên trong cơ thể của Tâm Kỳ.

Tâm Kỳ bị anh đẩy ngã xuống , hạ thân truyền đến cơn đau đớn , cô không khỏi kêu lên ” đau quá” , miệng nói ra , trong miệng đều đã giảo máu , nước mắt cũng chảy theo.

Anh biết lần đầu tiên của phụ nữ sẽ rất đau , anh nhìn thấy cô khóc , cúi đầu liếm liếm , thấy máu trong miệng thì chỉ sợ ác ma trong người anh càng lên cao , làm cho anh điên cuồng luật động.

Tâm Kỳ yên lặng đón nhận động tác của anh , hạ thân của cô đau đớn không thể nói thành lời thể nhưng cô không cảm giác được chỉ cắn chặt răng , tay dùng sức nắm ra giường , thừa nhận lần đầu tiên anh mãnh liệt đánh .

Một phòng rung động , liên ánh trăng cũng then mà trốn vào mây .

—

Sáng sớm hôm sau , An Vĩ Thần tỉnh nhìn đến người trong lòng ngực không khỏi tức giận , đêm qua rốt cuộc anh bị gì chưa từng yêu nữ nhân nào vậy , muốn một lần rồi một lần cứ như vậy mà đắm chìm torn đó , cái này không hề giống anh , hiện tại nhìn xem , người phụ nữ này sẽ đắc ý , sau này cô ta càng có cơ hội quần quít lấy anh hơn .

An Vĩ Thần nghĩ đến , liền động vào người trong lòng tỉnh dậy.

Tâm Kỳ tối hôm qua khuya mới ngủ , bị giằng co một đêm ngủ chưa đủ liền bị người làm tỉnh , nỗ lực mở mắt nhìn người trước mặt , còn chưa rõ ràng là gì liền nghe giọng nói tuyệt tình mà lạnh như băng truyền đến tai.

“Nè , cô đừng tưởng cô ngủ với tôi thì sẽ thay đổi được gì , cô vẫn là người tôi ghét , nên đừng vọng tưởng cải biến chuyện gì , còn nữa không nên để tôi thấy cô và người đàn ông nào ở cùng chỗ , bảo vệ thân phận tốt cho tôi”. An Vĩ Thần nói xong , ưu nhã đứng dậy mặc quần áo , sau đó đến cửa phòng.

Trên giường , Lương Tâm Kỳ chịu đựng đau nhức , cô đứng dậy lảo đảo đi đến phòng tắm , nằm trong bồn ảm lạnh như băng , mở nước lạnh xối lên người , cô bây giờ không cảm thấy lạnh gì , cô bây giờ cũng không nghĩ tới anh tuyệt tình vậy , thì ra đêm qua chỉ là giấc mộng , một giấc mộng cho cô khó quên.

Lệ không tiếng động chảy xuống , cô vỗ vỗ mặt , để cho mình thanh tỉnh một chút , có tinh thần đi tắm rửa một cái , mấy phút sau cô từ phòng tắm đi ra , đi tới tủ treo quần áo tìm áo có cổ cao mà mặc , trên cổ của cô có vết hôn nhiều lắm cần che lấp một chút.

Hết thấy làm xong , Tâm Kỳ xuống lầu chuẩn bị bữa sáng , trong phòng bếp , mẹ Lí đang bận rộn làm đồ ăn , thấy Tâm Kỳ đi xuống , bà gọi tới mau ăn điểm tâm

Thấy cô mặc y phục không khỏi nhủ thầm , trong lòng nghi ngờ một chút , ngày hôm nay thế nào Thiếu Phu Nhân có chút kì quái , trời nóng mà mặc kín vậy hơn nữa sắc mặt nhìn cũng không tốt , chẳng lẽ bị cảm?

Nghĩ vậy , mẹ Lí quan tâm hỏi: ” Thiếu Phu Nhân có phải bị cảm hay không , thế nào sắc mặt nhìn thật kém , có muốn tôi gọi bác sĩ của gia đình đến xem?”

“DạKhông có không có , mẹ Lí , đêm qua chỉ là con ngủ không được , lát nữa con nghỉ ngơi sẽ ổn” . Tâm Kỳ bỏ tay xuống , nhìn mẹ Lí quan tâm nói.

Mẹ Lí gật đầu sau đó xoay người vào bếp , phòng ăn lớn vậy chỉ có mình cô , cô nhìn đầy món ăn trên bàn nhưng không đói bụng , phải đi đến phòng nghỉ ngơi.

12. Chương 12: Cuộc Hẹn Của 3 Người

Khách Sạn Khải Uy , phòng tổng thống , Hàn Minh Vũ ngồi trước cửa sổ cầm ly rượu trong tay nghĩ đến chuyện hôm qua Tuyết Nhi nói khoe miệng anh nhẹ nhàng nhếch lên.

Thì ra người đàn ông kia là vị hôn phu của Lương Tâm Kỳ , thế nhưng chuyện này với anh mà nói cũng không phải quan trọng , dù cho cô kết hôn rồi anh sẽ theo đuổi tới cùng , quan trọng là người đàn ông kia không thương Tâm Kỳ , mà còn rất ghét cô nếu vậy thì cơ hội sẽ tốt hơn với anh , để cho cô thích anh.

Mặc dù bây giờ người cô yêu là người đàn ông kia nhưng thời gian có thể thay đổi tất cả , anh tin một ngày nào đó cô sẽ là của anh , nghĩ vậy , Hàn Minh Vũ uống một ngụm rượu cầm lấy điện thoại , gọi điện chuyển được bên trong truyền đến âm thanh lời nhắn:” Biểu ca , làm sao vậy ? Sớm gọi điện cho em có gì không?”

” Tuyết Nhi , hôm nay gọi Tâm Kỳ ra đi , anh mời hai người đi chơi” . Hàn Minh Vũ ôn nhu nói.

Bên kia nghe nói vậy , đột nhiên có tinh thần , nhanh chóng nói :” Thật sao? Anh thật mời chúng em đi chơi? Tốt , để em gọi điện cho Tâm Kỳ”.

Nói xong , điện thoại truyền đến tiếng tút tút , Hàn Minh Vũ bất đắc dĩ lắc đầu .

Một lúc sau , Tuyết Nhi gọi điện tới nói chiều nay Tâm Kỳ có thời gian rảnh , lúc 1g chiều gặp nhau ở đường XX.

Phòng làm việc Tổng Tài An Thị

“Tổng Tài , này là văn kiện hôm nay cần anh ký”. Trương Vĩ đưa văn kiện cho An Vĩ Thần đang ngồi trên ghế đen.

Tiếp nhận văn kiện , anh kí tên mình sau đó một tay chống đỡ đầu một tay gõ gõ trên bàn , mi cũng nhíu lại , anh không nghĩ ra , chưa bao giờ anh tham*** , vậy mà đêm qua anh mê mang chìm đắm trên thân thể của cô gái kia , chẳng lẽ là do lâu rồi anh không có phụ nữ sao?

Nghĩ vậy , anh nhìn TRương Vĩ đứng trước mặt , phân phó nói: ” chiều nay tìm tới đây cho tôi một người phụ nữ”.

Hả , Trương Vĩ ngây ra một lúc , thế nào sáng sớm , ông chủ kêu đi tìm phụ nữ a? Nhưng sắc mặt kia tốt , không muốn tìm bất mãn , đột nhiên nghĩ tới , sáng sớm nay thời gian ông chủ đến công ty , mặt lạnh như băng , ai nhìn thấy cũng phải nhường đường.

Chẳng lẽ do cảm dục quá lâu , không có phát tiết nên mặt lạnh vậy? Bất quá muốn tìm nữ nhân chắc trước là muốn tìm bất mãn

Nghĩ vậy , Trương Vĩ tà mị cười , cung kính nói ” Vâng ” một tiếng rồi xoay người ra ngoài

Buổi trưa lúc Tâm Kỳ tỉnh lại cảm giác đầu không còn đau nữa , mặc dù thân thể đau nhức nhưng cô không còn cách nào đành đứng dậy vì trưa nay Tuyết Nhi gọi điện nói là biểu ca mời 2 người đi chơi , cô vốn định không đi thế nhưng ai cái nha đầu Tuyết Nhi kia làm sao để cô làm vậy? Cô không còn cách nào đành đáp ứng.

Tâm Kỳ đứng lên , tắm rửa một chút , tìm váy xanh nhạt mặc vào , cô trang điểm rồi đeo chút trang sức xuống lầu ăn cơm trưa

Sau khi ăn xong cô nói một tiếng với mẹ Lí ra ngoài đi chơi

Trước cửa một chiếc xe Cadillac dừng đó ,Tâm Kỳ vừa ra tới không khỏi dừng bước , lúc này người bên trong thấy cô đi ra , mở cửa xe , nói với cô: ” Tâm Kỳ , là anh”. Hàn Minh Vũ rút tay trong túi quần nói.

Tâm Kỳ nhìn anh , cười cười :” Sao anh lại đến đây? Em còn tưởng là ai chứ , Tuyết Nhi..” Nhìn bên trong xe một chút , không thấy Tuyết Nhi đâu cô nhú mày nhìn Hàn Minh Vũ .

“Anh sợ em không có xe , cô ấy đang chờ chúng ta đi thôi , mau một chút không thôi nha đầu kia lại lải nhải” . Hàn Minh Vũ một bên giải thích một bên mở cửa xe giúp cô.

Lương Tâm Kỳ nghe anh nói vậy cũng không hỏi thêm gì , nhìn anh giúp cô mở cửa xe cô mỉm cười vào trong , Hàn Minh Vũ giúp cô đóng cửa xong cũng nhanh chóng vào ghế ngồi , sau đó đạp chân ga chạy xe đi.

Dọc trên đường , Hàn Minh Vũ vừa lái xe vừa nhìn Tâm Kỳ , nghĩ đến lúc cô đi ra thân mặc váy xanh nhạt , mái tóc vung lên , như là thiên sứ ở trần gian , một khắc đó tim của anh không nhịn được nhảy loạn lên , điều này làm anh càng thêm kiên định phải để cho cô thích anh.

Tâm Kỳ cũng quan sát Hàn Minh Vũ , một thân tây trang màu trắng , nhìn ưu nhã như hoàng tử , đàn ông như vậy chắc phải có rất nhiều người thích đi?

Nghĩ vậy , cô từng nghĩ tới chính mình nếu không gặp An Vĩ Thần thì chắc tương lai cũng sẽ có một hoàng tử yêu cô thật lòng , thế nhưng ai biết người cô gặp và yêu là một người ác ma , đêm qua đối xử với cô như vậy , sáng nay còn nói những lời tuyệt tình kinh khủng , những việc đó trên đời này chắc chỉ có An Vĩ Thần làm được

Càng nghĩ cô càng thương tâm , trái tim cũng như bị xé ra ,nắm chặt áo ngay ngực , mặt cũng trở nên trắng bệch , tiếp tục vậy người ta nghĩ cô bị bệnh tim

Hàn Minh Vũ phát hiện ra Tâm Kỳ không thích hợp , vội vàng đem xe dừng lại , anh lo lắng hỏi: ” Tâm Kỳ , em làm sao vậy? Khó chịu ở đâu? Muốn hay không anh chở em đến bệnh viện” ...

“Không cần đi bệnh viện , em không sao” Tâm Kỳ lắc lắc đầu , hít sâu một hơi , mỉm cười nói

“Thật không có gì sao , vừa rồi sắc mặt em rất khó coi , muốn hay không đi bệnh viện kiểm tra”. Hàn Minh Vũ vẫn có chút lo lắng , bộ dạng lúc này của cô dọa anh nhảy dựng , tâm cũng trở nên đau.

“Không cần , thực sự không cần , em chỉ bị sốc hông , hiện tại ổn rồi”. Lương Tâm Kỳ cuống quýt xua tay , rất sợ anh sẽ chở cô đi bệnh viện.

Hàn Minh Vũ vẫn có chút không yên nhìn cô , Tâm Kỳ nhìn ánh mắt kia , thúc giục nói:” Mau lái xe , không thôi nha đầu Tuyết Nhi lại cầm rằm” .

Đợi một hồi còn phát hiện người nào đó không có ý định lái xe , Tâm Kỳ nóng nảy , vỗ vỗ nói: ” Em thật không sao , đợt lát nữa nếu không khoẻ em liền nói với hai người”. Cô thật hết cách rồi , đều nói vậy cho anh tin.

Hàn Minh Vũ nhìn cô một lúc , phát hiện cô thật không có gì , người cũng có tinh thần , sắc mặt không còn trắng nữa mới an tâm lái xe rời đi. nhanthuyvy-share.blogspot.com

Khoảng mấy phút sau , bọn họ đến quán cafe đã hẹn , trước quán cafe Tuyết Nhi thỉnh thoảng nhìn đồng hồ thể nào còn chưa tới , trải qua thời gian hẹn rồi , cafe trên bàn đã lạnh , cô chờ tâm tình có chút nóng nảy.

Khoảng chừng vài phút sau Lương Tâm Kỳ và Hàn Minh Vũ đến quán cafe , hai người liếc nhìn Tuyết Nhi đang ngồi ngay cửa sổ rồi cười cười bước tới.

Lúc này , Tuyết Nhi thấy bọn họ đến tâm tình mới tốt lên , bắt quá chờ 2 người ngồi xuống lại oán giận nói: “Hai người thể nào trễ vậy mới đến , tôi đã chờ đến phát bực”.

“Trên đường kẹt xe nên đến trễ”. Hàn Minh Vũ đối với Tuyết Nhi cười cười sau đó nói: ” dự định chiều nay đi đâu chơi ?”

“Đi xem phim đi , hôm qua em nghe bạn nói có một bộ phim rất hay tên là Thất Tình 33 ngày , chúng ta đi xem đi”. Tuyết Nhi ra đề nghị , cô chỉ cần nghe đến đi chơi là sẽ cao hứng quên hết tất cả , một lòng một dạ nghĩ đến chuyện đi chơi cứ như một đứa trẻ.

Mà ngồi bên trong , Lương Tâm Kỳ trầm mặc uống cafe , với cô mà nói đi nơi nào cũng được đều không sao .

Hàn Minh Vũ nghe Tuyết Nhi nói đi xem phim , anh gật đầu rồi liếc nhìn Tâm Kỳ , phát hiện cô không nói gì , anh sẵn sốc hỏi: ” Tâm Kỳ , em muốn đi đâu chơi?”

Tâm Kỳ không ngờ anh đột nhiên hỏi cô , cô nhìn Tuyết Nhi đang cao hứng bên cạnh , nhột nhạt nói: ” Tuyết Nhi đi đâu chơi thì em đi đó , em tùy tiện” .

“Tốt , vậy trước chúng ta đi xem phim sao đó thương lượng tiếp , bây giờ chúng ta đi thôi”. Nói xong , Hàn Minh Vũ ngoắc người tính tiền.

Mua xong vé , vài người đi rạp chiếu phim mua vé , mua chút thức ăn rồi xem phim.

Phòng làm việc tổng tài tại An Thị

An Vĩ Thần ngồi ưu nhã trên sofa , một phụ nữ đang thoả thích lấy lòng anh , thể nhưng suy nghĩ cả nửa ngày mặc cho cô ta có làm thế nào anh cũng không có chút phản ứng , trong lòng có chút khó chịu , nghe mùi nước hoa của người phụ nữ này anh đột nhiên cảm thấy nó quá nồng , điều này khiến anh nhớ tới mùi nước hoa nhàn nhạt trên người Tâm Kỳ.

Mỗi lần anh và cô bên cạnh , mùi trên người cô rất nhẹ nhàng khoan khoái , cũng không biết là nước hoa gì thể nhưng dường như anh mê luyến mùi hương đó , còn những mùi khác nghe vào làm cho anh thêm ghê tởm.

Nghĩ vậy , An Vĩ Thần liền đẩy phụ nữ trên người đứng dậy đi vào toilet , cô gái bị đẩy ngã trên mặt đất , ngậy ngậy cả người , vừa rồi cô đã đốt lửa toàn thân đột nhiên bị đẩy ra làm cho cô ta liền trống rỗng , cô nhìn đến thân thể vừa to vừa lớn thoáng nóng lên

Lúc này An Vĩ Thần rửa xong vết son môi của cô ta rồi bước ra , bỗng nhiên bị người ôm từ đằng sau , anh phản xạ có điều kiện nắm tay sau lưng đẩy người té lăn trên đất.

“A ——” Cô ta hét to một tiếng.

An Vĩ Thần phát hiện ra là cô gái kia , xoay người ngược mắt lạnh lùng mở miệng: ” Cô thể nào còn chưa cút” nói xong anh nhấn điện thoại nội tiếng phân phó nói :” Trương Vĩ , vào đây kéo người phụ nữ này ra ngoài cho tôi”, xong anh liền cúp máy cầm chi phiếu trên bàn ném xuống , liền rơi trên ghế rộng làm việc.

Người phụ nữ trên đất còn đang mơ hồ , thấy tiền rơi trước mắt , nhặt lên nhìn những con số không khỏi trững to mắt , chờ cô ta còn đang kinh ngạc , Trương Vĩ cho người đến trực tiếp kéo cô ta ra ngoài , cô ta bước đi rồi , Trương Vĩ liếc nhìn An Vĩ Thần , thấy anh không có biểu tình gì liền xoay người ra ngoài.

An Vĩ Thần đợi bọn họ đi rồi đứng dậy rót cho mình ly rượu sau đó liều mạng mà uống , một ly , hai ly , ba ly thẳng cho đến khi bình rượu chỉ còn đáy không anh mới bỏ ly xuống , thế nhưng anh lại không có cảm giác men say , trong đầu chỉ luôn tưởng nhớ đến hình dạng yêu mị của Tâm Kỳ khi cô nằm dưới thân anh , mà anh nghĩ vì sao vừa rồi người phụ nữ kia khiêu khích mà hạ thân anh không có phản ứng? Bây giờ chỉ cần nghĩ đến Lương Tâm Kỳ là toàn thân giống như ăn phải thuốc tình , rất khó chịu , anh từ bao giờ mà khát vọng một thân thể của người con gái? Nghĩ nghĩ , An Vĩ Thần không khỏi cười khổ.

Cửa rạp chiếu phim , ba người xem phim xong , Tuyết Nhi lầm bầm muốn đi mua quần áo , hai người không còn cách nào chỉ là cùng Tiểu Thư đi vui đùa , hơn một giờ sau , chỉ thấy ba người từ khu vực mua sắm ra , trên tay đầy túi đồ , thậm chí là Hàn Minh Vũ , toàn thân đều là túi , treo trên người anh .

Tuyết Nhi và Tâm Kỳ quay đầu liếc nhìn anh từ phía sau rồi hai cô bùm miệng cười cười.

Lúc này , Tâm Kỳ phát hiện ra trời cũng không còn sớm , cô cũng đã mệt , cô liếc nhìn Tuyết Nhi người không có biết mệt mỏi là gì nói: “Tuyết Nhi , mình mệt quá, mình muốn về sớm nghỉ ngơi một chút , buổi tối sẽ không cùng 2 người đi chơi , mình về trước”.

“Cái này , vậy được rồi , cậu về nghỉ ngơi trước đi”. Tuyết Nhi nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tâm Kỳ , hôm nay lúc sáng cô phát hiện vẻ mặt của Tâm Kỳ không tốt , để cho cô về nghỉ ngơi sớm một chút cũng tốt.

Phía sau Hàn Minh Vũ nghe hai người nói chuyện , mang theo túi đến trước mặt Tâm Kỳ cười nói :“Tâm Kỳ , anh chở em về , anh mang em ra ngoài thì cũng phải có nhiệm vụ mang em trở lại , cứ quyết định vậy , em trước ở đây đợi anh lái xe ra” .Không đợi Tâm Kỳ trả lời anh liền xoay người rời đi.

Nhìn Hàn Minh Vũ đi xa , Tâm Kỳ định nói không cần nhưng cô chỉ có thể nuốt vào bụng.

Tuyết Nhi một bên nhìn hành động của 2 người , cô gian xảo nở nụ cười , hôm qua biểu ca hỏi rất nhiều chuyện về Tâm Kỳ , cô hỏi anh có phải hay không thích Tâm Kỳ , thật không ngờ anh trả lời một câu , anh đối với nha đầu kia vừa gặp đã yêu , lúc đó nghe khẳng định có lẽ là thật lòng.

Chưa từng anh quan tâm một ai như vậy , cũng không biết nha đầu Tâm Kỳ nghĩ sao xem ra cô phải cố gắng giúp biểu ca theo đuổi tình yêu , nghĩ vậy , Tuyết Nhi dò xét hỏi :” Kia , thấy biểu ca nhà của mình thế nào?” Ý là cậu có cảm giác với biểu ca của mình hay không a.

Tâm Kỳ không ngờ Tuyết Nhi đột nhiên hỏi vậy , cô suy nghĩ một lúc: ” Tốt a”, con người vừa đẹp trai , vừa lịch sự , người vậy đâu có nhiều.

“Đúng nha , là rất tốt , đàn ông như vậy bây giờ không nhiều lắm , lớn lên vừa đẹp trai vừa có tiền , quan trọng là đối với người mình yêu rất tốt , nam nhân vậy phải nhanh nắm lấy không sẽ chạy sẽ rất khó tìm”. Tuyết Nhi ám chỉ nói , mong muốn Tâm Kỳ có thể hiểu.

Nhưng là có một số người tình cảm ngu ngốc , trong lòng đã có hình bóng ai đó , đối với tình cảm của người khác cơ hồ là không biết .

Tâm Kỳ không hiểu Tuyết Nhi nói với cô làm gì , cô không thích biểu ca của Tuyết Nhi nói với cô hình như là sai đối tượng rồi.

Lúc này , Hàn Minh Vũ đem xe lái tới cắt đứt nghỉ hoặc trong lòng Tâm Kỳ.

13. Chương 13: Bị Thương

Hàn Minh Vũ xuống xe mở cửa cho Tâm Kỳ , cô cười cười rồi ngồi vào , Tuyết Nhi nhìn xe bọn họ đi , cô không biết lúc này nữ nhân kia có hiểu gì không , chắc là không biết rồi ...

Nghĩ vậy , Tuyết Nhi bất đắc dĩ cười cười liếc nhìn túi trong tay sẽ là về nhà , dù sao cô một mình cũng không tiện đi chơi , đi ra đường gọi một chiếc taxi về nhà

Trên xe , Tâm Kỳ mệt sắp ngủ , đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại làm cho tỉnh , cô lấy điện thoại ra thấy trên mặt là dãy số của An Vĩ Thần gọi tới.

Cô ấn hạ nghe: " Alo , có chuyện gì không?" Giọng nói của Tâm Kỳ rất nhẹ , vì mệt mỏi nên nói tới nói lui có điểm lực bất tòng tâm .

Trong điện thoại , An Vĩ Thần bá đạo nói: " Cô đang ở đâu? Lập tức quay về cho tôi". Nói xong cũng trực tiếp cúp điện thoại , không bất kể cô bây giờ đang ở đâu làm cái gì.

Tâm Kỳ bất đắc dĩ cúp điện thoại quay sang nhìn Hàn Minh Vũ đang lái xe nói: " Để em đến đường là được rồi , em sẽ tự vào , Tuyết Nhi còn đang chờ anh , em tự làm được". Tuy rằng nói vậy là không tốt , nhưng cô cũng chẳng còn cách nào khác , cô cũng không muốn chọc giận tên ác ma kia.

Hàn Minh Vũ quay sang gạt đầu , anh biết cô làm vậy khẳng định có lý do hơn nữa hiện tại cũng không phải lúc đụng mặt với người đàn ông kia , và lại vị trí của người đàn ông kia trong lòng Tâm Kỳ là rất sâu , cái gì cũng phải từ từ từng chút từng chút tiến nhập vào trong lòng cô.

Cho đến khi nào cái bóng của gã kia mất đi như vậy cô sẽ thuộc về anh , nghĩ vậy Hàn Minh Vũ quay sang ôn nhu nhìn Tâm Kỳ.

An Gia biệt thự , An Vĩ Thần đứng trên ban công , tay cầm ly rượu đỏ mắt nhìn ra cửa chính , biểu tình trên mặt cũng mỗi lúc âm u

Cô thế nào còn không quay về? Chẳng lẽ lời nói của anh như gió thổi bên tai? Nghĩ thế sắc mặt của anh càng tối , vung ly rượu một hơi cạn sạch.

Ngước mắt nhìn sang cửa , thấy cô đã về , tâm tình anh tốt lên một chút thế nhưng tức giận vẫn không tiêu , xoay người vào trong phòng ,

Tâm Kỳ vào cửa , nhìn xung quanh phòng khách , phát hiện không thấy An Vĩ Thần cô mới lên lầu.

Cửa phòng , Tâm Kỳ dự định mở chốt cửa vào phòng , thế nhưng cửa còn chưa mở hết đã bị một bàn tay bưng kính , cô không cần đoán cũng biết là ai , mùi hương đặc biệt trên người anh , mùi hương mà cô cả đời không quên.

Tâm Kỳ đứng yên không động , mặc cho anh cầm tay , cho dù bây giờ cô mệt chết đi thậm chí muốn lên giường nằm ngủ một chút , ngày hôm qua cả đêm dằn vặt hôm nay lại dằn vặt như vậy , cô thật sự rất mệt mỏi.

Hiện tại hai chân đều mềm nhũn , nhưng dù vậy cô vẫn là nhịn đau đứng đó đợi anh nói.

An Vĩ Thần cầm tay cô , trực tiếp kéo vào phòng mình , vừa vào gian phòng anh liền đẩy cô ngã lên giường.

Túi trên tay cô đều ném xuống mặt đất , đồ áo trong túi vừa mua đều rơi ra ngoài , cô bị té choáng váng , còn không có kịp định thần thì thân thể liền bị ai đó cấp đè lại , cô lung lay , giương mắt nhìn ánh mắt lạnh lùng của An Vĩ Thần.

Anh nhìn người con gái dưới thân , đột nhiên nghĩ đến chiều nay cô đi cùng người đàn ông khác , không khỏi tức giận tận trời , cầm lấy cổ của cô lạnh lùng hỏi: " Cô ngày hôm nay đi đâu? Ai cho phép cô đi cùng người đàn ông khác? Nói , chiều hôm qua người đàn ông kia là ai? Nói nhanh một chút".

Dưới thân bị anh đè thở không nổi , cô nỗ lực hít hơi sau đó trả lời : " Em cùng Tuyết Nhi đi xem phim , sau đó đi dạo , người đó là biểu ca của Tuyết Nhi , sáng nay có hẹn cùng nhau đi chơi , thuận tiện có việc

nên mới chở em thôi”. Tuy rằng cô không hiểu vì sao Hàn Minh Vũ lại tới đón cô , nhưng vì sợ nên cô chỉ có thể nói vậy.

“Hừ , chỉ là thuận tiện thôi sao?” An Vĩ Thần không tin , ngày hôm qua nhìn ánh mắt của người đàn ông kia nhìn cô biết là không bình thường , chỉ là thuận tiện , con mẹ nó người nào mà tin .

“Thật chỉ là thuận tiện”. Tâm Kỳ nặng nề gật đầu , rất sợ anh không tin

“Được , thuận tiện , là ai cho phép cô ngồi với anh ta trong xe? Ai cho phép , nói.” An Vĩ Thần không từ bỏ truy vấn , tay càng lúc càng giữ chặt cằm dưới , càng theo lời anh nói càng gia tăng thêm lực.

“Đau quá ——” Tâm Kỳ gỡ gỡ tay anh ra , thế nhưng dù cô dùng sức thế nào cũng không được.

“Đau sao? Đợi lát nữa còn cho cô đau hơn , đây là hậu quả cho cô biết dám thuận tiện ngồi xe người khác , từ nay về sau nhớ kỹ cho tôi , nếu không lần sau sẽ không trừng phạt nhẹ vậy” . Nói xong , An Vĩ Thần liền đem y phục của Tâm Kỳ xé rách.

Lộ ra làn da trắng nõn , trên người đều là dấu tích hôn qua , An Vĩ Thần nhìn thân thể cô , nhớ tới tình cảm mãnh liệt đêm qua , thoáng cái ánh mắt anh đỏ rực , anh trực tiếp cởi quần cứ vậy mà tiến nhập vào trong cơ thể của Tâm Kỳ , hành động thô bạo , hai tay xoa nắn bộ ngực của cô .

“A ——” Tâm Kỳ cắn môi , cô chịu nhịn sự tiến nhập của anh , hiện tại hạ thân cô rất đau đớn mỗi lần anh vào là hạ thân cô đau thật đau .

An Vĩ Thần tà mị nhìn nữ nhân bên dưới , hay tay để hai chân cô khoát lên vai anh , thân thể dùng sức mà sát nhập

Tâm Kỳ bị động tác của anh làm cho sợ , cô bây giờ cái dạng này thật mắc cỡ , cô không dám nhìn , mặc kệ anh đối đãi với cô thế nào cô cũng không nhìn , đau cũng tốt , xấu hổ cũng tốt , cô cứ vậy để anh hành hạ , dù sao cô có giấy dựa cũng chỉ là uống phí công sức

An Vĩ Thần nhìn bộ dạng chịu đựng của Tâm Kỳ , không kêu ra cũng không nhìn , anh cố ý nặng nề va chạm mãnh liệt , tay càng tà ác nắn bộ ngực mềm mại của cô .

Tâm Kỳ bị anh nặng chặt bộ ngực , thoáng kêu lên , cũng vì đau đớn mà nước mắt chảy ra , cô cắn môi hung hăng trừng mắt nhìn cái nam nhân chết tiệt kia.

An Vĩ Thần tà mị cười nói: ” Cô không nên dùng ánh mắt đó nhìn tôi, đã nói sẽ có đau đớn hơn chờ cô , thế nào hiện tại lại không nhịn được a , đáng tiếc trò chơi chỉ vừa bắt đầu , còn cả một buổi tối , cô cứ từ từ chịu đựng”. Nói xong , anh lại dùng sức tiến nhập , cả đêm hôm nay anh sẽ không buông tha cho cô.

Người phụ nữ này có lá gan dám ngồi xe của người đàn ông khác , như vậy thì không nên trách tại sao anh đối xử với cô thế này , nếu không dạy dỗ thì lần sau không biết sẽ thế nào , anh yêu mị nhếch miệng lạnh lùng nhìn người dưới thân .

Tâm Kỳ nghe những lời nói đó , tâm đều lạnh , cô cho rằng chút nữa anh sẽ bỏ qua cho cô nào ngờ anh lại muốn dẫn vật cô nguyên đêm , cô không để ý hậu quả thốt ra một câu: “Anh biến thái”.

“Ha Ha , biến thái , vậy tôi sẽ cho cô biết cái gì là gọi biến thái”. An Vĩ Thần nói xong thoát ra , bổ nhào đến nắm cằm cô , ngồi xổm xuống hôn lên môi cô , anh cạy miệng cô ra , vừa đứng dậy không đợi Tâm Kỳ có phản ứng gì liền trực tiếp nhét tiểu huynh đệ nóng bỏng của anh vào trong miệng cô , anh rút ra rồi lại đưa vào.

Tâm Kỳ đột nhiên bị vật lạ nhét vào miệng cô mở mắt nhìn vật kia to tướng trước mắt hơn nữa còn ra ra vào vào trong miệng , cô thoáng cảm giác buồn nôn , cô muốn lắc đầu thì nó còn nhanh vào trong miệng hơn , thế nhưng An Vĩ Thần không chịu buông , anh vịn đầu cô không cho cô động , thân thể ra vào càng nhanh để cho Tâm Kỳ nhắm mắt lại đều không có thời gian, cô ” ô ô” khóc lên , nước mắt hung mãnh chảy ra , tay dùng sức đánh An Vĩ Thần , tại sao anh làm vậy , tại sao anh có thể đối xử với cô như vậy , tại sao anh làm nhục cô như vậy

Chịu không được nữa , Tâm Kỳ hôn mê bất tỉnh , giờ phút này tim cô cũng vỡ nát , tuyệt vọng nhắm mắt lại , thậm chí lúc này chết là tốt rồi , cũng không muốn thấy anh nữa .

An Vĩ Thần phát hiện cô hôn mê , anh rút ra , nhìn cô giống như chết lặng ngã xuống anh đột nhiên sợ hãi , vừa liếc mắt tuyệt vọng nhất , anh không có chỗ vào mà tim anh thật đau , bây giờ nhìn dạng này của cô anh hối hận , lẽ ra anh không nên đối xử với cô như vậy thế nhưng trên đời vĩnh viễn không có từ hối hận , nhìn sắc mặt trắng bệch của cô cũng ngang ngửa với màu của ra giường , vừa rồi vì quá mãnh liệt mà trên thân cô toàn những mảng đỏ đỏ.

An Vĩ Thần lấy di động ra , run rẩy gọi điện thoại , âm thanh khàn khàn nói: ” Lập tức tới đây cho tôi , nhanh một chút “, nói xong anh cúp điện thoại , anh xoay người ôm lấy Tâm Kỳ để cô dựa vào gối , nhẹ nhàng đắp chăn , ôn nhu vuốt mặt cô , rồi áy náy nói: ” Xin lỗi”, vừa nói anh vừa hôn nhẹ lên trán cô , đứng dậy mở cửa sổ đốt thuốc lên hút , chờ người kia trong điện thoại tới.

Anh nghĩ đến dáng vẻ kia của Tâm Kỳ , tâm xé rách đau đớn , trong một khắc đó anh phát hiện ra anh yêu người phụ nữ này rồi , cái người phụ nữ mà anh tưởng anh luôn ghét từ trước đến nay , không biết yêu từ lúc nào , anh chỉ biết hôm qua khi thấy người đàn ông khác hôn cô , anh có loại cảm giác như muốn giết người đó , nhưng điều càng nhiều hơn chính là anh muốn khóa người phụ nữ này bên cạnh , để cho cô cả đời đều cười vì một người.

14. Chương 14: An Vĩ Thần Ghen Nhờ

Cô là của anh , ai cũng không thể đụng vào , cũng không thể cướp cô khỏi người anh , ngày hôm qua anh cũng không biết anh bá đạo muốn chiếm cô làm của riêng là thích , cho tới hôm nay thấy cô như là phải biến mất anh mới phát giác ra anh yêu thương cô , cũng là yêu từ ngay lần đầu gặp mặt ,chẳng qua là không thừa nhận thôi .

Lúc này cửa mở , Hứa Thiệu Vân đi tới liếc nhìn An Vĩ Thần đang đứng trước cửa sổ.

“Thần , cậu làm sao vậy ,sao nhìn không thư.....” Hứa Thiệu Vân quan tâm hỏi , nhìn bộ dạng không có chuyện a , vừa này gọi anh làm gì , bây giờ không hiểu.

“Mau xem cô ấy giúp tôi , đừng nói nhiều”, An Vĩ Thần trực tiếp cắt lời , vội vã nhìn người trên giường , anh liếc nhìn cô một cái , trong lòng khó chịu muốn chết.

Nghe lời của An Vĩ Thần , Hứa Thiệu Vân mới để ý Lương Tâm Kỳ đang nằm trên giường , vì quá lo nên không có quan sát , bây giờ nghe An Vĩ Thần nói mới phát hiện trên giường có người nằm , anh chạy đến kiểm tra nhanh một chút.

Sau khi kiểm tra xong , anh truyền nước biển cho Tâm Kỳ rồi đến bên cạnh người An Vĩ Thần , anh không đoán được tâm tình của bạn tốt bây giờ là gì , trước đó không lâu còn nói ghét người phụ nữ này thế nào bây giờ chỉ vài ngày liền thay đổi.

“Cô ấy không sao chứ?” An Vĩ Thần hút thuốc trong tay , ánh mắt nhìn người trên giường , anh hỏi thăm bạn tốt của anh

“Cô ấy không sao , chỉ là quá kích động nên mới xỉu , truyền nước xong sẽ không sao”. Hứa Thiệu Vân nói xong tự đốt một điếu thuốc , phát hiện nơi này có bệnh nhân nên là tắt đi.

An Vĩ Thần từ lúc nghe Hứa Thiệu Vân nói Tâm Kỳ không sao lòng anh đang căng thẳng liền thả nhẹ , tuy rằng biểu hiện của anh nhìn bên ngoài như không có gì thế nhưng trong lòng khấn nguyện không thôi , anh sợ cô có chuyện , như vậy anh thực sự vô pháp đối mặt với cô.

An Vĩ Thần hút xong thuốc , nhẹ nhàng đi đến trước giường , nhìn người trên giường một chút sau đó xoay người tới cửa nói : ” Một ngày nay cậu ở lại đây cho đến khi cô ấy hoàn toàn bình phục”. Như vậy anh mới yên tâm .

Mặc dù nói Tâm Kỳ không có chuyện gì nhưng anh vẫn lo lắng , không phải là không tin Hứa Thiệu Vân mà là anh không muốn cô có điểm sơ xuất nào.

Nguyên lai yêu một người chính là toàn tâm toàn ý vì người đó mà suy nghĩ , anh lúc này cảm nhận được loại tình cảm này , chỉ hy vọng bây giờ còn không muộn.

Đến tối Tâm Kỳ tỉnh lại , lúc cô tỉnh nhìn thấy mẹ Lí bưng cháo vào

Thấy cô tỉnh mẹ Lí quan tâm hỏi: ” Còn chỗ nào không thoải mái không? Chắc cũng đói bụng rồi ha , mau ngồi dậy ăn chút cháo”. nói xong , mẹ Lí đỡ Tâm Kỳ ngồi dậy

Mẹ Lí nhìn mặt cô , một lòng đều nắm chặt , đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì , sáng sớm còn rất tốt thế nào bây giờ lại biến thành dạng này , nhìn người thật tiều tụy

“Không có gì , con chỉ là không có khí lực thôi”. Tâm Kỳ miễn cưỡng ngồi dậy rồi tiếp nhận tô cháo trong tay mẹ Lí ăn từng miếng từng miếng.

Mẹ Lí bất đắc dĩ thở dài , không nói thêm gì , biết hiện tại hỏi gì cô cũng sẽ không nói , nhìn Tâm Kỳ ăn cháo xong mới yên tâm ly khai , trước khi đi còn dặn dò có gì thì phải nói với bà ngay.

Tâm Kỳ gật đầu , sau đó nhớ trở về chưa gọi điện cho Tuyết Nhi chắc nha đầu kia rất lo lắng , cô nhanh cầm điện thoại , gọi xong bên trong chưa kịp nói đã truyền đến một đàn: ” Kỳ , ngày mai chúng ta đi đảo X chơi nha , Biểu Ca nói anh ấy ở đó làm việc , nói chúng ta đi theo chơi một chút , mai cậu có rãnh không? Cậu cũng đi được hay không? Minh thật là muốn nha”.Tuyết Nhi tron điện thoại nũng nịu năn nỉ.

“Tuyết Nhi , mình” Tâm Kỳ còn chưa nói xong đã bị Tuyết Nhi cắt đứt.

“Quyết định rồi , mai cậu phải đi , buổi sáng mai mình và Biểu Ca đến đón cậu , cậu ái gì cũng không cần đem theo , Biểu Ca sẽ phụ trách tất cả , chúng mình chủ yếu thoả thích chơi là được , hì hì”. Tuyết Nhi biết Tâm Kỳ sẽ cự tuyệt nên vừa nói xong liền cúp điện thoại , hoàn toàn không cho Tâm Kỳ cơ hội nói ra.

“Ừm Tuyết Nhi” . Một chữ còn chưa nói liền nghe âm thanh tút tút truyền đến .

Cầm điện thoại , Tâm Kỳ thở dài một tiếng , cô thật sự không muốn đi , bây giờ làm gì có tâm tư nào đi chơi chứ , cô nhớ tới chuyện hôm nay , trong dạ dày khó chịu , đầu thì đau , mà quan trọng hơn chính là trái tim đau đến không còn gì có thể diễn tả .

Cô bây giờ mới hiểu , yêu một người không hề dễ dàng , mà muốn người ta yêu mình lại càng không , cô thật không ngờ hôm nay anh đối xử với cô như vậy , từ trước tới nay anh thế nào không thương cô , thế nào ghét cô , anh cũng chỉ là không để ý , lộ ra biểu tình chán ghét .

Thế nhưng hôm nay thật không ngờ anh cư nhiên ghét cô đến trình độ này rồi.

Càng nghĩ , lòng cô càng đau , quăng xuống dưới , cô ép mình đừng nghĩ đến chuyện thương tâm nữa , nhớ tới Tuyết Nhi vừa nói muốn cô đến đảo X chơi , ngẫm lại là quyết định đi chơi một chút , ly khai anh một chút cũng tốt , bây giờ cô không muốn thấy mặt anh , vừa nhìn thấy hoặc nghĩ đến anh cô sẽ nhớ tới chuyện hôm nay sau đó tâm sẽ bắt đầu đau nhức .

Vì suy nghĩ cho mình , cô còn muốn tránh né , cô nằm xuống , an tâm ngủ , tạm thời quên tất cả , trong óc nghĩ đến chuyện mai đi cùng Tuyết Nhi.

Trên ban công , ánh trăng chiếu lên người An Vĩ Thần , tạo thêm phần thần bí cho anh , anh nhúu chặt mi nhìn phòng bên cạnh , vừa rồi mẹ Lí nói cô đã tỉnh , đã ăn hết một tô cháo , người thoát nhìn cũng đỡ hơn , tim anh cũng nhẹ đi thế nhưng lòng mi vẫn không giãn

Lúc này , Hứa Thiệu Vân mang ly rượu đỏ đến , đi đến trước mặt anh , cho anh một ly , anh tiếp nhận uống một ngụm , mắt lại nhìn ra căn phòng đã tắt đèn.

Hứa Thiệu Vân nhìn theo ánh mắt anh biết ngay anh nhìn căn phòng kia , ngay cả hiện tại cũng vậy ,trêu ghẹo nói: ” Muốn đi nhìn thì đi đi , chứ cậu cứ ngấm mặc cũng vô ích”. Thật không hiểu nổi , bình thường làm việc luôn mạnh mẽ vang dội , bây giờ nhìn một người cũng không dám.

Tuy rằng không biết bọn họ xảy ra chuyện gì thế nhưng bây giờ có nhìn cũng vô ích a , An Vĩ Thần không trả lời chỉ uống rượu sau đó xoay người vào trong

Hứa Thiệu Vân nhìn bóng lưng của anh , nhún nhún vai im lặng lắc đầu , uống hết ly rượu trng tay rồi ra cửa phòng.

Ngày hôm sau , sáng sớm Tâm Kỳ ra khỏi phòng , vì Tuyết Nhi đã gọi cho cô từ sớm nói nửa tiếng sau sẽ đến đón cô , cô nhận được mau dậy làm vsen , sau đó xuống lầu ăn điểm tâm rồi ngồi trong hoa viên , nhìn cả vườn hoa , cô giang hai tay nhắm mắt lại , hưởng thụ ánh mặt trời , mùi hoa , tâm tình tốt phá lệ.

An Vĩ Thần vừa vào cửa , nhìn cả người váy trắng đứng dưới ánh mặt trời như thiên sứ , xinh đẹp xuất trần , hoa trên đất cũng không bắt kịp một phần vạn của cô.

Anh si ngốc nhìn , quên mất chính mình về để lấy văn kiện quan trọng , trong óc lúc này cũng chỉ có thân ảnh của cô , đột nhiên dừng thoại anh vang lên , Tâm Kỳ đứng trong vườn hoa cũng bị quấy rầy , cô quay đầu nhìn An Vĩ Thần đứng đó không xa , cô quay đầu chạy đi , thực sự là không may , sáng sớm không phải mẹ Lí nói anh đã đi làm rồi sao? Thế nào bây giờ còn thấy anh? Cô hiện tại không muốn gặp anh , một chút cũng không muốn , bắt đầu từ hôm qua lòng cô đã tan nát cũng như đã chết , nên quyết định lần này đi chơi cùng Tuyết Nhi trở về cô sẽ huỷ hôn cùng anh , rồi cắt đứt quan hệ với anh.

Dù sao anh cũng không có yêu cô , mà cô cũng nghĩ thông suốt , tình yêu miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc , không bằng buông tay , tự đi tìm hạnh phúc cho riêng mình , thế nhưng cô không biết có một số việc không phải muốn là theo ý mình.

Nhìn người đi xa , An Vĩ Thần thầm mắng , là ai gọi, anh tức giận nhận điện thoại , khẩu khí không tốt: “Có chuyện gì?”

Trong điện thoại , TRương Vĩ biết lão bản tâm tình không tốt nhanh nói một câu: ” Tổng Tài , hội nghị này lúc nào mở?”

“Tôi tới ngay , cậu chờ tôi trước đi” .Nói xong liền cúp điện thoại , tìm hướng ngắm Tâm Kỳ sau đó mới lên lầu ngó qua ngó lại.

Bên hoa viên , Tâm Kỳ vỗ vỗ ngực , đi vào lộ phòng khách , rồi đến phòng bếp uống một chút nước chợt nghe tiếng bước chân cô đoán là anh nên nhanh núp vào , một hồi tiếng bước chân xa cô mới ra ngoài vỗ vỗ ngực hít thở , đi đến tới ghế ngồi đợi Tuyết Nhi rước cô.

Một lát sau , bên ngoài cũng có âm thanh , Tuyết Nhi ở ngoài kêu lớn tên cô , trong đại sảnh , Tâm Kỳ đang xem TV nghe Tuyết Nhi gọi mình cô vội vàng chạy ra ngoài

Hàn Minh Vũ vẫn là mở cửa xe , anh nhìn cô hôm nay một thân váy trắng , trên mặt nở nụ cười ôn nhu , Tâm Kỳ cũng gạt đầu rồi vào xe , cô phát giác hôm nay Hàn Minh Vũ phá lệ đẹp trai , một thân tây trang trên người làm cho anh toả ra khí bức của vương giả.

Đi bên cạnh anh , lòng cô không tự chủ nhảy lên vài cái , mặt cũng trở nên xấu hổ , Hàn Minh Vũ nhìn người trước mặt đỏ như cây táo , trong mắt càng thêm ôn nhu , Tuyết Nhi ngồi trong xe , nhìn hai người bên ngoài , len lén cười , bây giờ có lẽ là cái bắt đầu tốt.

Tâm Kỳ thấy Tuyết Nhi cười trộm biết nha đầu này đang tưởng tượng , cô lắc đầu thất giây an toàn , xe phát động , dọc đường ba người nói cười , khoảng mấy tiếng sau xe đã đến đảo , cái đảo này không phải rất lớn mà chỉ có một cái tên êm tai gọi là ” Đảo San Hô”.

TRên đảo có một làng du lịch , không khí cũng đặc biệt tốt , có lẽ nơi này cách thành thị nên không khí không có bị ô nhiễm.

Ba người vừa đến đảo , Hàn Minh Vũ trước phải có việc nên Tuyết Nhi liền lôi kéo Tâm Kỳ ra bờ biển chơi đùa.

Cạnh bờ biển có các vỏ sò đủ loại màu sắc hình dạng , còn có san hô , hai người bỏ giày thoải thích chạy trên cát sau đó lượm rất nhiều vỏ sò cho đến khi Hàn Minh Vũ xong việc trở lại đem các cô đi ăn cơm trưa , hai người mới tỉnh ra nguyên lai đã đến giờ trưa .

Hai người ôm một đống vỏ sò và san hô theo Hàn Minh Vũ đi ăn cơm.

Hàn Minh Vũ nhìn hai người ôm cái gì đó đi ăn cơm , cười nói: ” Hai người trước đem đồ vật đặt lên giá đi , ở bờ biển còn nhiều mà , không ai cấm đâu , hơn nữa hai người cứ vậy mà ăn cơm sẽ khó nhìn”. Anh nhìn

qua nhìn lại.

Tâm Kỳ và Tuyết Nhi liếc mắt nhìn nhau , nghĩ cũng đúng , hai người tìm một địa phương ẩn nấp để giấu đi , cái này các cô tỉ mỉ lựa chọn cũng không muốn bị người ta cầm đi.

Làm xong , ba người đi ăn cơm , Hàn Minh Vũ dẫn các cô đến quán hải sản nổi danh nhất trên đảo , cái tiệm này hải sản đều tốt hơn so với nơi khác

Hải sản cũng là loại mới , quan trọng là mùi vị tương đối ngon , ba người ăn thật nhiều rồi quay về khách sạn , trở lại khách sạn , Tâm Kỳ có chút mệt mỏi liền trực tiếp vào nghỉ ngơi , Hàn Minh Vũ cơm xong đưa các cô về khách sạn cũng bận rộn công việc ra ngoài , chỉ còn lại Tuyết Nhi , nên đành cũng phải đi nghỉ ngủ.

Cao ốc An Thị

An Vĩ Thần vừa kết thúc hội nghị , đi vào phòng làm việc còn chưa ngồi xuống liền thấy thư kí cầm một cái bọc tiến đến.

Anh tiếp nhận mở ra nhìn đều là hình ảnh của sáng nay Hàn Minh Vũ đến đón Tâm Kỳ , mặt trên đều rõ ràng từng chút một , đương lúc anh thấy vẻ mặt xấu hổ của Tâm Kỳ nhìn Hàn Minh Vũ thì anh tức giận ném hình ảnh xuống đất , cầm áo khoác gọi điện tra bọn họ đang ở đâu.

An Vĩ Thần nổi giận dưng dưng lái xe , dọc theo đường đi anh nổi cơn thịnh nộ , nghĩ đến người phụ nữ kia cư nhiên cùng một chỗ với người đàn ông khác , trong lòng anh tựa như muốn giết người , trên xe , anh tức giận vỗ vào tay lái , cô gái đáng chết , thoáng cái không coi là chạy đi cùng tên đàn ông khác , hoàn hảo sáng nay anh đã kêu người theo dõi nhất cử nhất động của cô ấy , nếu không bây giờ anh cũng không biết đi nơi nào tìm người.

Trên đảo , Tâm Kỳ ngủ một chút rồi tỉnh nhìn đồng hồ cũng đã 3 giờ , nghĩ lại không biết nha đầu Tuyết Nhi đang làm gì? Cô cầm điện thoại gọi cho Tuyết Nhi: " Tuyết Nhi , bạn đang ở đâu?A! Mình lập tức tới ngay". Biết nha đầu kia đang vui đùa ở suối nước nóng ở làng du lịch , cô mau dậy chỉnh sửa y phục rồi đi tìm Tuyết Nhi.

Ở suối nước nóng , Tuyết Nhi thoải mái hưởng thụ , thấy Tâm Kỳ đi tới cô vui vẻ kêu lên: " Tâm Kỳ , đến đây , cậu cũng xuống vui đùa một chút , rất thoải mái". Vừa nói , vừa một bên đứng lên lôi kéo tay của Tâm Kỳ xuống.

Tâm Kỳ không thể làm gì hơn là cùng cô ngâm nước , cô thay quần áo , cái làng du lịch này rất tốt , cái gì cũng không cần đem theo , muốn gì có đó , chỉ cần có tiền muốn mua vật gì cũn được

Hai người thay thư phục cùng nhau ngâm suối nước nóng

Lúc này Tuyết Nhi nhìn Tâm Kỳ bên cạnh , hiếu kỳ hỏi một câu " Cậu và anh ấy thế nào? Có tiến triển gì không?" Cùng sống dưới một mái nhà , hẳn là có tiến triển rồi , nói như vậy không biết biểu ca của cô có cơ hội hay không

Cô nghĩ vậy , ngẩng đầu nhìn về phía Tâm Kỳ chờ câu trả lời .

Bị Tuyết Nhi hỏi vậy , Tâm Kỳ đột nhiên càng hoảng sợ , cô không biết trả lời làm sao , nghĩ đến những chuyện ngày hôm qua , tay nắm chặt , đốt tay cũng trở nên trắng bệch , cô nỗ lực điều chỉnh tâm tình để cho Tuyết Nhi không phát hiện ra sự bất thường của cô , Tuyết Nhi thấy trên mặt Tâm Kỳ không tốt , khẩn trương hỏi : " Bạn làm sao vậy? Khó chịu hay buồn bực ở đâu? Mau đứng lên , chúng ta ra ngoài". Nói xong , muốn kéo tay Tâm Kỳ đi.

"Không có gì , không cần khẩn trương , có thể chỉ là một chút khó chịu , chúng ta ngồi một chút đi". Tâm Kỳ an ủi nói

Tuyết Nhi ngắm nhìn cô , phát hiện sắc mặt của cô đã khá hơn một chút mới buông tay cô ra sau đó ngồi xuống nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn vì sợ cô sẽ khó chịu

Nếu có gì thật thì Tuyết Nhi thật thắm , kia biểu ca sẽ lộ ra cô ra , nghĩ đến thật kinh khủng.

Tâm Kỳ nỗ lực đem mình thả lỏng , không nghĩ đến chuyện hôm qua nữa , từ từ tựa như buồn ngủ , gần đây cô ngủ thật nhiều , không có gì sẽ liền muốn ngủ , quả thực có thể so sánh cùng heo .

Tuyết Nhi thấy cô ngủ , cũng nhắm hai mắt lại ngủ gật quên mất vấn đề mình cần hỏi .

Hai người ngủ trong suối nước nóng , hoàn hảo nơi đây là độc lập , mỗi một suối là một phòng nên chỉ vài người ngồi , cũng tương đối yên tĩnh không ai quấy rầy

Hai người ngủ khoảng nửa tiếng thì điện thoại Tuyết Nhi vang lên là Hàn Minh Vũ gọi tới hỏi đang ở đâu? Anh đã xong việc bảo các cô đến bờ biển.

Cúp điện thoại , Tuyết Nhi đánh thức Tâm Kỳ bên cạnh nói biểu ca đang chờ hai người ở biển , Tâm Kỳ mơ màng tỉnh , nghe Hàn Minh Vũ đang đợi liền dậy , chỉ chốc lát hai người đổi xong y phục đi ra bờ cát

Hàn Minh Vũ đứng cách đó không xa thấy 2 người đi tới , ngoắc ngoắc lại , hai người nhìn thấy anh cũng vội vã chạy tới .

Tuyết Nhi vừa đi vừa nói: ” Anh rốt cuộc cũng xong a , còn nhớ rõ chúng em sao? Nói là dẫn chúng em đi chơi , kết quả để chúng em một mình , tối nay anh nhất định phải bồi thường cho chúng em nha , hừ”, đồ đồ cái miệng , cố ý tức giận nói.

“Là lỗi của anh , không có gì , tối nay anh đảm bảo sẽ dẫn tụi em đi chơi vui vẻ”. Hàn Minh Vũ một tay để trước ngực quay sang hai người cong lưng ý nói xin lỗi.

Tâm Kỳ nhìn động tác trước mặt , không khỏi bật cười , Tuyết Nhi và Hàn Minh Vũ thấy cô cười cũng bật cười theo , ba người đứng trên bờ cát cười nói vui vẻ , ai qua đường cũng rớt rít nhìn bọn họ.

Dẫn đầu người dừng lại là Hàn Minh Vũ , anh ôn nhu nhìn Tâm Kỳ cười thoải mái , cả một buổi chiều trong đầu anh đều là hình ảnh của cô , bây giờ cô đứng trước mặt anh , tim anh kích động không thôi , muốn đem mái tóc trên mặt cô đẩy ra , bàn tay đưa ra giữa không trung nhưng rồi rút lại .

Anh sợ làm cô hoảng , sợ cô sẽ vì vậy mà giữ khoảng cách với anh , anh còn không muốn phá tan mối quan hệ này , dù sao muốn mình có vị trí trong tim người ta cũng cần chút thời gian , mà anh biết anh sẽ học nhận.

Tuyết Nhi một bên thấy biểu hiện thâm tình của biểu ca nhìn Tâm Kỳ , cô rời bỏ đi , chính mình tự đi chơi để hai người kia ở khoảng riêng một chút , cô chờ Tâm Kỳ làm đại tẩu của cô .

Cười đau bụng , Tâm Kỳ mới dừng lại , thấy Hàn Minh Vũ đứng trước mặt mà không thấy Tuyết Nhi nên nghi ngờ hỏi: “Tuyết Nhi đâu? Thế nào thoáng cái không thấy người ?” Cô nhìn bên trái một chút , bên phải một chút vẫn là không thấy ai , nha đầu kia đi chơi cũng không gọi cô một tiếng.

Nghe Tâm Kỳ hỏi , Hàn Minh Vũ hoảng hốt thu hồi tam tình , nói: ” Mới vừa đi , chắc thấy cái gì vui nên đi rồi”. Thực ra anh biết chủ ý của Tuyết Nhi chẳng qua không nói rõ cho Tâm Kỳ biết thôi.

Hàn Minh Vũ nói xong , cũng dẫn Tâm Kỳ đi còn nói thêm: ” Để cho con bé đi đi , nó hiếu động , chúng ta qua kia một chút , nơi này mặt trời lặn rất đẹp”. Anh dứt tay vào túi , nhàn nhã đi đến bên cạnh biển.

Tâm Kỳ cũng không nói gì , không thể làm gì khác hơn là theo anh , hơn nữa cô cũng muốn ngắm mặt trời lặn.

Vì vậy hai người một trước một sau , ánh mặt trời chiếu rọi xuống hai thân ảnh , trên bờ cát in lại dấu chân của 2 người , đột nhiên phía sau Tâm Kỳ không biết bị vật gì làm vấp , Hàn Minh Vũ trước mặt nhanh chân tiếp đỡ cô , nên cô không té xuống.

Anh đảo mắt nhìn một chút , nếu không lần này Tâm Kỳ sẽ té xuống toàn là cát , anh sẽ đau lòng chết thôi .

Tâm Kỳ tưởng cô sẽ té nào ngờ có người đỡ mình , cô giang hai tay dự định đón nhận bờ cát lớn.

Thoáng cái cảm giác mình được đỡ lại , Tâm Kỳ mở mắt , đập vào mắt là lồng ngực rộng lớn mà chính cô cũng ôm thật chặt hông của anh , Hàn Minh Vũ thuận thế ôm cô , lúc này chân anh không vững , hai người té ngã về sau , thoáng Tâm Kỳ nằm phía trên anh

Cô bị đánh có điểm khó chịu , cô ngẩng đầu nhìn lên , vừa vặn Tâm Kỳ cũng lo nên anh cũng ngẩng đầu nhìn cô có sao không , vô tình hai môi đụng nhau , anh thật không ngờ sẽ là như vậy , ngực thoáng có chút nổ tung , thế nhưng trên mặt không lộ ý gì , anh mê người nhìn Tâm Kỳ đang sưng sờ .

Tâm Kỳ đột nhiên bị vậy , cô ngây ngẩn , cô trừng to mắt điều2 không phải Hàn Minh Vũ giết mình , cô không có phản ứng nhiều , lúc này cô quay đầu , sắc mặt cũng ửng đỏ , trong lòng vô cùng rối loạn , vừa vặn là anh tiếp liệu , đó không phải là không phải là. a a ! Cô trong lòng ò hét , sau này đối mặt với anh làm sao? Trong lòng cô vô chủ.

Cô hoàn hảo hiện tại Hàn Minh Vũ cũng không tốt lắm , anh hiện tại có điểm không nhìn được , ai biết cô cứ thức dậy , hết lần này đến lần khác đều không thành , vừa vặn anh ở đây , anh không tiện mở miệng chỉ dùng sức chịu đựng .

Tâm Kỳ trong lòng rầu rĩ làm sao bây giờ? Thế nhưng không chờ cô tưởng tượng đột nhiên có cái gì đó cứng rắn cọ cọ sau lưng cô , cô một chút đỏ mặt , dùng đầu ngón chân cũng biết đó là cái gì , cô hoảng hốt nhớ tới , nói xin lỗi với anh: ” Không cố ý , té một chút”, cô xấu hổ không dám nhìn anh

Hàn Minh Vũ nhìn sắp nổ tung , cô cứ nhích tới nhích lui trên người anh , có mấy ai kiên trì được chính người yêu ngồi trên người mình luôn luôn ma sát.

Anh nhìn không được , thoáng xoay người đặt Lương Tâm Kỳ dưới thân , sau đó anh tìm môi cô tê tê hôn lên , đột nhiên trời xoay tròn , Tâm Kỳ không còn rõ là tình huống gì , môi bị người khác hôn , cô mở hai mắt nhìn Hàn Minh Vũ , trong miệng phát ra âm thanh ” ô ô” , tay dùng sức đẩy anh muốn đẩy anh ra .

Mà Hàn Minh Vũ mặc kệ người dưới thân giãy dụa thế nào cũng không buông tha , anh nỗ lực cạy miệng Tâm Kỳ ra sau đó tìm lưỡi cô rồi mút vào , cô không dám tin nhìn anh , tay dùng sức đánh anh , nước mắt chảy ra theo khoé mắt chảy xuống những hạt cát vàng , một giọt chảy lên tay của Hàn Minh Vũ. nhanthuyvy-share.blogspot.com

Vì lúc này khi té xuống tay của Hàn Minh Vũ đã chống đỡ đầu của cô , một tay ôm hông cô , nên sau khi khóc nước mắt rơi lên tay anh , anh thỏa thích hôn môi , anh rất sợ nhưng không thể khống chế trái tim của mình , khi anh hôn lên cái môi nhỏ nhắn này anh quên mất tất cả , thẳng cho đến giọt nước mắt làm thức tỉnh anh , giọt nước mắt này như đốt tim anh

Anh ngẩng đầu nhìn vẻ mặt đầy lệ của Lương Tâm Kỳ , muốn nói xin lỗi nhưng không thể nói , bây giờ có nói gì cũng vô ích , đã làm ra chuyện vô pháp vãn hồi rồi , anh nhẹ nhàng thả ra , ngón tay thon dài muốn giúp Tâm Kỳ xóa đi những giọt nước mắt

Chờ anh để tay xuống , Lương Tâm Kỳ mặt đối diện , cô bây giờ rất ghét anh , nghĩ đến chuyện vừa rồi trong lòng của cô lại nổi lửa , tại sao lại cứ muốn đối xử với cô như vậy?

Hàn Minh Vũ phủi hạt cát bên tai của Tâm Kỳ , trong mắt anh sâu đậm sự đau đớn , anh hận tại sao mình lại không nhìn được , tại sao làm cô ghét anh

“Xin lỗi”, Anh chịu đựng đau đớn , âm thanh khàn giọng không để ý tới cảm nhận của Tâm Kỳ nói.

Nói xong lời này , người bị đánh một quyền , y phục bị người lôi dậy , anh ngẩng đầu nhìn thấy An Vĩ Thần đang bốc hỏa nhìn mình , còn chưa kịp phản ứng liền bị An Vĩ Thần nắm vài cái , thân thể cũng đảo té bên bờ cát.

An Vĩ Thần bây giờ đã mất đi lý trí , anh một đường điên cuồng chạy ra thật không ngờ cảnh đầu tiên anh thấy là người đàn ông này nằm trên người phụ nữ của anh , còn nắm hôn cô , anh tức giận thầm muốn đem người đàn ông này quăng xuống biển làm mồi cho cá ăn , anh thấy ảnh chụp đã tức giận , tất cả đều phát tiết lên quả đấm , từng quyền từng quyền mạnh bạo đập vào mặt Hàn Minh Vũ .

Hàn Minh Vũ không có một chút phản kháng , mặc cho An Vĩ Thần đánh.

Mà Lương Tâm Kỳ nằm dưới đất thấy An Vĩ Thần tức giận dọa sợ , cô nhìn Hàn Minh Vũ bị đánh không trả lại , lấy dũng khí chạy đến: ” Đừng đánh nữa , mau dừng tay , đánh một hồi sẽ chết người”. Cô khóc cầm lấy tay của An Vĩ Thần để anh không nên đánh.

An Vĩ Thần như không nghe được , trong đầu anh đều là cảnh hôn của Lương Tâm Kỳ và Hàn Minh Vũ , anh càng đánh , khí lực càng lớn .

Tâm Kỳ thấy anh không phản ứng , hiểu cũng không thể làm gì cô chạy tới chặn trước mặt Hàn Minh Vũ , giữa đầu gối quả đấm của An Vĩ Thần , anh đột nhiên thấy Tâm Kỳ xuất hiện , chợt dừng tay , chỉ một giây nữa thôi thì cô liền hưởng trọn quả đấm này.

Anh thấy cô lại vì người đàn ông kia mà không ngại an nguy của mình , anh cắn răng nghiêng lợi nắm Lương Tâm Kỳ kéo đi , Tâm Kỳ chỉ cảm thấy một trận gió thổi tới , cũng không có thấy đau đớn , mở hai mắt ra , liền thấy An Vĩ Thần kéo đi .

Hàn Minh Vũ bị đánh đến bị thương nằm trên mặt đất híp mắt , nhìn Tâm Kỳ bị An Vĩ Thần kéo đi hằm nắm tay , nghe ” rắc rắc ” âm thanh , âm thầm trong lòng phát thề lần sau tuyệt đối không để An Vĩ Thần kéo Tâm Kỳ đi nữa , một trận này anh sẽ đòi lại .

Mặt đầy máu nhìn bóng người đi xa , Hàn Minh Vũ cố khê động vào vết thương trên mặt , anh vô lực nằm trên bãi cát , ngón tay vuốt vuốt môi vừa hôn Tâm Kỳ , anh nở nụ cười ôn nhu , quên mất sự đau đớn của vết thương.

Lúc này trên bờ cát chỉ còn lại mình anh , anh cứ vậy nằm trên đó , gió thổi qua mái tóc , lộ ra mặt mũi sưng húp , thế nhưng nụ cười kia vẫn mê người làm cho lòng người không cảm được nhảy lên , dọc đường đi Tâm Kỳ bị An Vĩ Thần kéo đi , tay cô bị anh làm trật khớp , lại không dám nói nữa câu , còn nhớ rõ ánh mắt sát nhân của anh lúc này , bây giờغم lại chẳng biết cô lấy dũng khí từ đâu .

Anh dọc đường nỗ lực áp chế cơn giận , rất sợ mình nhịn không được sẽ bóp chết cô gái này.

Thấy xe của mình , An Vĩ Thần mở cửa xe ném Lương Tâm Kỳ lên chỗ ngồi sau đó chính mình ngồi vào ghế lái , anh cầm chìa khoá khởi động xe rồi chạy đi .

Tâm Kỳ ở ghế nhất thời bị tốc độ làm hoảng , sợ nên cô nắm chặt ghế ngồi , vẻ sợ nhìn An Vĩ Thần không nói một lời , thấy đương sự cứ nhiên nhiên không thay đổi biểu tình , không đoán được anh nghĩ gì , mà cũng không dám động dấy cô nhìn ra ngoài , nhắm mắt lại , yên lặng trong lòng suy nghĩ không nên nhìn cũng sẽ không sợ , không nhìn không nhìn.

Dọc đường đi An Vĩ Thần dùng tốc độ nhanh như bão để chạy , thẳng cho đến một quán rượu cao cấp 5 sao mới dừng lại , quán rượu này là của Mạc Thiếu Khuynh mở , vì Mạc Gia kinh doanh khách sạn nên đây là sản nghiệp của Mạc Gia .

An Vĩ Thần dừng xe , xuống bên cửa mở cửa cho Lương Tâm Kỳ , kéo tay cô vào trong quán , nhân viên trong đây nhìn thấy An Vĩ Thần biết là bạn của Mạc Thiếu Khuynh cũng biết anh là Tổng Tài của An Thị nên đều chào hỏi , mà bây giờ anh đang nổi giận nên không thèm nhìn bất luận kẻ nào.

Tâm Kỳ cứ để anh kéo đi , đến đại sảnh bị mọi người nhìn thoáng cô xấu hổ cúi đầu , đứng trong thang máy ngực cô nhảy về phía trước , biết hôm nay không trốn thoát , người này sẽ dẫn vật cô , nghĩ đến chuyện hôm qua , cô lại muốn giãy dụa cái cầm tay của anh.

An Vĩ Thần cảm giác tay của Lương Tâm Kỳ giãy dụa , anh quay đầu trừng mắt nhìn , Lương Tâm Kỳ thấy anh nhìn , sợ sệt rụt rụt một chút , cô không dám giãy dụa nữa , thực sự là quá uất ức , thà trong lòng khinh bỉ , thế nhưng không còn cách nào , ai kêu cô dám tính khí , không chịu nổi.

Thang máy đến đỉnh , An Vĩ Thần lấy căn phòng Vip , vừa mở cửa ra , An Vĩ Thần kéo Tâm Kỳ vào phòng riêng dành cho mình , anh cà thẻ , mở rộng cửa , rồi đóng cửa lại cực nhanh.

Vào phòng , anh trực tiếp đem Tâm Kỳ lên giường , rồi bắt đầu cởi y phục của mình , Tâm Kỳ ngã xuống giường , lắc lắc đầu có chút đau , mở mắt ra thấy anh cởi quần áo cô leo lên giường , nghĩ đến chuyện hôm qua nước mắt đảo quanh

Chẳng lẽ lại đối xử với cô vậy nữa sao? Không nên , có chết cũng không muốn , cô che miệng trừng mắt nhìn An Vĩ Thần đang cởi quần áo .

Cởi chỉ còn lại quần lót , anh câu dẫn tà mị hỏi: ” Thế nào? Sợ sao?” Anh đi tới giường nắm cầm của Lương Tâm Kỳ nói: ” Hôm qua tôi đã nói hãy an phận ở nhà , thế nào hôm nay lại quên lời tôi? Lại cấm sừng tôi

? Cô bảo hôm nay tôi sẽ trừng phạt cô làm sao?” Nhẹ nhàng vuốt môi của Tâm Kỳ ,thờ ơ nói.

Tâm Kỳ núp ở một góc giường , run rẩy nói: ” Cái kia chỉ là hiểu lầm , em và anh ta không giống anh nghĩ , thật không giống anh nghĩ”, ô ô , sắp hù cô chết , giải thích đều cảm giác vô lực vậy.

“Ha Ha , hiểu lầm? Không phải giống tôi nghĩ , cô cho rằng tôi An Vĩ Thần này bị mù sao? Vậy có phải hay không chờ tới khi cô và gã ta lên giường thì mới nói là không hiểu lầm nữa? Hả, có đúng hay không?” An Vĩ Thần châm chọc cười to , vẻ mặt yêu mị cũng vì tức giận mà thay đổi.

Khi anh là người ngu chính là người mù , anh An Vĩ Thần không thể ngu ngốc vậy được , tận mắt nhìn thấy còn giả vờ?

Lương Tâm Kỳ bị cười vậy , cô sợ nước mắt càng chảy nhiều hơn , cô muốn giải thích thế nhưng lại tìm không được lời nào nói.

Dù sao cô cũng bị Hàn Minh Vũ hôn , tuy rằng đó không phải là tự nguyện thế nhưng cô nói thì có ích gì?

Tâm Kỳ bỏ qua lời biện giải , vô lực cúi đầu , đợi anh làm sao trừng phạt cô

An Vĩ Thần thấy cô như vậy , cơn tức càng lớn , anh liền nắm y phục của cô xé roẹt roẹt , anh cho là cô còn có thể giải thích cái gì đó như vậy anh sẽ khoan dung hơn .

Anh cho cô cơ hội giải thích , cư nhiên thừa nhận cũng không cần chọc anh .

Tâm Kỳ nào có biết nhiều vậy , trong lòng cô nghĩ dù có giải thích anh cũng không tin , hà tất phải làm điều thừa thãi

Người đôi khi là vậy thông minh quá sẽ bị cái thông minh đó hại mình.

Mấy giây sau , y phục của cô liền thành từng mảnh ném xuống đất , tay ôm lấy thân thể của mình , run rẩy cúi đầu không dám nhìn An Vĩ Thần.

An Vĩ Thần lúc này trong mắt hiện lên yêu thương thế nhưng chỉ là một chút liền bị dục hoả lửa giận thay thế , anh nhìn da thịt trắng nõn mê người , phía dưới liền có phản ứng , nhin không được hắt bỏ quần lót của mình nhất chân của Tâm Kỳ lên trực tiếp tiến vào.

“A ——” Hạ thân đau đớn , Lương Tâm Kỳ không khỏi kêu ra , cô cắn chặt môi mình , tay ghì chặt ra giường , nước mắt cũng chảy xuống thấm ướt ra .

An Vĩ thần nhìn thân thể bé nhỏ phía dưới khóc có chút đau đớn , anh nhớ chuyện lần trước , anh hôn vành tai cô mới có cảm giác.

Anh nghĩ vậy , cúi người hôn lên vành tai của Tâm Kỳ , hai tay ôm hai bộ ngực mà xoa nắn , Tâm Kỳ bị anh hôn , trong miệng phát ra tiếng ” Ừm ...A...” , bụng dưới cảm giác một cỗ nhiệt nóng , cô bị cảm giác này làm ngây người , càng muốn nhiều hơn thế nhưng cũng không biết muốn gì , cô khó chịu uốn éo thân thể.

An Vĩ Thần cảm giác được cô biến hoá , tà mị nở nụ cười nhìn Tâm Kỳ bị dục hoả dẫn dắt , ngược mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn mê người lúc ẩn lúc hiện , nghĩ đến cái miệng này bị người đàn ông kia hôn lên , sâu thẳm trong mắt lại hiện lên tia sát khí.

Anh gờ ngón tay thon dài sờ lên cái miệng phấn nộn , lau lau chùi chải cho đến khi bị anh làm đỏ máu anh mới buông tay hôn nhẹ lên , hôn xong anh cạy miệng cô ra trực tiếp tìm cái lưỡi mút vào.

Tâm Kỳ cũng từ từ đáp lại , cũng học theo anh mút mút lưỡi anh .

An Vĩ Thần bị nụ hôn đốt thẳng vào đại não , anh cũng không thể làm gì chỉ có bên trong mà quần quít lấy lưỡi của cô.

Mỗi lần anh tiến vào đều là tiến vào chỗ sâu nhất , mỗi lần đánh đều làm rung động 2 linh hồn đang hoà vào nhau , trận hoan ái này dần co hơn 1 tiếng , thẳng cho đến khi An Vĩ Thần gầm một tiếng “A ” thì mới kết thúc .

Thoải mái phóng ra , An Vĩ Thần ngã xuống trên người Lương Tâm Kỳ , anh hôn mắt cô , rồi hôn mũi , tới miệng , giống như là hôn lên trâm châu bảo bối .

Tâm Kỳ lúc này bên hông như sắp đứt , khí lực đều không còn , đến giờ tay cũng không có sức trong lòng không khỏi nghĩ tới , người đàn ông này ăn gì? Thế nào lại có khí lực như vậy? hành hạ đến eo của cô sắp đứt ra thôi.

Cô làm sao biết , khi ** anh đều không có thể tha cô , An Vĩ Thần hoàn toàn để trong cơ thể cô , cũng không có lui ra ngoài , anh hôn thiêu đốt lửa .

Tâm Kỳ cảm giác vật bên trong càng lúc lớn hơn , cô mở mắt nhìn An Vĩ Thần , sẽ không phải một lần nữa đi? Cô cũng không có muốn ngày mai báo chí sẽ đăng ‘ Trong khách sạn nào đó , cái người nào đó vì ân ái quá nhiều mà chết’ .

Ngẫm lại thật sợ , cô hé miệng muốn nói không thể , nhưng chưa kịp nói môi đã bị ai đó hôn , tất cả lời định nói đều nuốt vào bụng .

An Vĩ Thần một bên hôn môi cô , một bên ôm cô đến phòng tắm.

Tâm Kỳ bị hôn đột ngột , cảm giác thân thể rã rời , theo bản năng ôm lấy hông của anh , cùng anh đi tới phòng tắm , nghi ngờ nghĩ tới anh không phải muốn giúp cô tắm chứ? Cái này cũng không muốn đi , tuy rằng hai người có chạm da chạm thịt nhưng vẫn là không quen bị ai đó nhìn chằm chằm vào thân thể mình.

Nghĩ vậy , Tâm Kỳ muốn cự tuyệt , lại phát hiện hai người đã vào bồn tắm lớn , hơn nữa tư thế cũng như lúc ân ái trên giường vậy .

Anh ở trên , cô ở dưới , phát giác ra mình quá ngây thơ rồi , không phải giúp cô tắm , rõ ràng người đàn ông này lại nghĩ đến biện pháp khác dẫn dắt cô .

Vẫn chưa tới một giây , An Vĩ Thần điên cuồng mà luật động , anh càng hôn sâu hơn , Tâm Kỳ một lần nữa bị anh nhập vào , một đêm này , gian phòng đều lưu lại tình cảm mãnh liệt của hai người.

Trưa hôm sau , Tâm Kỳ tỉnh lại , vừa mở mắt đã thấy An Vĩ Thần ngủ cạnh , mà màn này chính là nguyện vọng từ trước đến giờ của cô , thế nhưng lúc này cô không cảm thấy vui vẻ , đơn giản là cô biết trái tim của anh không thuộc về cô.

Nhẹ nhàng vuốt nhẹ khuôn mặt anh , nghĩ đến phản ứng của ngày hôm qua , cô nhú mi lại , trong lòng nghĩ lẽ nào hôm qua anh ăn dấm chua vì cô và Hàn Minh Vũ? Nghĩ nghĩ , Tâm Kỳ che miệng không thể tin nhìn An Vĩ Thần bên cạnh , trong nháy mắt nước mắt lưng tròng , cô bây giờ muốn lớn tiếng ca hát nhưng lại sợ làm thức người bên cạnh , nên không thể làm gì khác hơn là trốn trong chăn lén cười , nghĩ đến những hành động của anh , trên TV phim đa số là vậy nên cô cũng nghĩ An Vĩ Thần sẽ ghen như thế .

Chỉ là An Vĩ Thần cũng đúng , bắt quả anh không biết mà thôi.

Tâm Kỳ cười hì hì trong chăn , như một đứa ngốc , lúc trước không vui cô đã quên không còn một mảnh , ngay cả chuyện hôm trước lúc này chỉ có một câu anh ghen tị .

An Vĩ Thần tỉnh lại , anh không có mở mắt ra mà nghe tiếng cười của Tâm Kỳ , anh không biết chuyện gì xảy ra buồn cười mà làm cho cô ắn núp cười trộm chẳng lẽ nhớ tới người đàn ông kia?

An Vĩ Thần một bên nắm Tâm Kỳ đang núp trong chăn , ánh mắt nổi lửa nhìn chằm chằm , uy hiếp: ” Em dám ngủ cạnh tôi mà tưởng nhớ đến người đàn ông khác? Lát gan của em thật lớn”.

Hả !

Đang cười khúc khích , nghe anh nói , Tâm Kỳ ngây ngẩn cả người , ai mà nhớ người đàn ông khác chứ? Người cô luôn nhớ là anh , cô phũ phũ tay giải thích: ” Em không có nhớ người đàn ông khác , em nhớ chính là anh , không cần nói bấy oan uổng người khác”. Không có suy nghĩ cứ như vậy nói ra.

An Vĩ Thần nghe vậy , tức giận một chút cũng không có vung mắt mê mị hỏi: ” Thật là nhớ tôi? Chứ không phải suy nghĩ về người đàn ông khác?”. Anh vẫn không tin là cô suy nghĩ về anh

Tâm Kỳ nhanh gật đầu , nhìn người trước mắt nói: ” Thật là đang suy nghĩ về anh”. Bất quá suy nghĩ cũng phải nói sao , cô còn muốn giữ mạng nha .

“Vậy nghĩ cái gì?” An Vĩ Thần neho mắt hỏi Tâm Kỳ , nghĩ gì thì mau nói , nếu nói ra điều anh không hài lòng anh thề lòng hôm nay sẽ để cô không thể xuống giường .

“Nghĩ xem ngày hôm qua có phải anh ghen không?” Tâm Kỳ nghĩ nghĩ , trực tiếp nói ra.

Nói xong mới phát hiện không thích hợp Tâm Kỳ nhanh che miệng , thề nhưng đã quá trễ vì anh nghe được rồi .

“Ghen???” An Vĩ Thần phun ra chữ này , tựa hồ như không có khái niệm gì về nó.

“À , không phải , em không phải nói anh ghen , không phải nói anhỪm,” .Tâm Kỳ lắc lắc đầu , nỗ lực giải thích

Thế nhưng cô càng giải thích lại càng nói sai , An Vĩ Thần trừng mắt nhìn cô , thì ra là nghĩ anh ghen , anh ăn dấm chua của ai đó , anh trong lòng nghi ngờ nhìn bà vai đang run rẩy trước mặt.

Ánh mắt như là có thể nhìn thấu lòng của Tâm Kỳ , Tâm Kỳ nhìn ánh mắt kia , nỗ lực nhớ tới hạ thân , thế nhưng ngay lúc cô chuẩn bị động thì bên tai truyền đến âm thanh mê hoặc mà quen thuộc .

“Em nói là tôi ghen phải không?” An Vĩ Thần tự như phi tiêu nhìn cô , cầm lấy tay cô ý đồ chạy trốn .

Lúc anh còn chưa nói gì chỉ cần nhìn biểu tình là biết cô có ý gì rồi , nói anh ghen , không phải ý là ngày hôm qua phản ứng của anh cũng vì cô và người đàn ông kia thân thiết , anh nhìn thấy nên mới phản ứng lớn như vậy .

Anh thật không ngờ phản ứng đó là ghen!

Cho tới nay không rõ thích là cái gì , cũng chưa từng có nữ nhân nào làm cho anh thật kích động , từ trước đến giờ anh là cao ngạo , tuyệt tình , lãnh khốc .

Ngày hôm qua anh mới phát hiện , mình cũng có một loại tình cảm , cũng vào hôm qua anh biết ghen là cảm giác thế nào , thấy cô và người đàn ông khác ở cùng nhau , trong lòng anh ề ảm , sau đó muốn giấu người phụ nữ này đi để không ai thấy .

Cảm giác ghen là vậy , giờ phút này anh mới phát hiện.

Thế nhưng cho dù là vậy , anh cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài , bởi vì anh vẫn cao ngạo , không bao giờ thừa nhận thích Tâm Kỳ trước mặt bất kì ai , đó là An Vĩ Thần cao ngạo mà không vì ai làm chuyện gì .

Nhưng cao ngạo không còn quan trọng thời gian , có những thứ cũng đã đi xa.

15. Chương 15: Con Cừu Nhỏ Gặp Đại Sắc Hôi Lang Ăn Thịt Người

Biệt Thự Mạc Gia

“Nghe nói ngày hôm trước người nào đó nóng ruột gọi cậu sang xem bệnh” Mạc Thiệu Khuynh vẻ mặt hăng hái bưng bưng nói với Hứa Thiệu Vân đối diện.

“Hừ , đừng nói với mình chuyện hôm qua ”. Hứa Thiệu Vân vẻ mặt tức giận nói , trên mặt khó coi vài phần .

Nhắc tới chuyện hôm qua anh muốn phát cáu , cái kia thật không biết kiềm chế mình , cư nhiên làm cho người bất tỉnh .

Một cuộc điện thoại gọi tới để anh hoả tốc chạy đi , lúc đó anh đang ở nhà , bị kêu lên , thật hận nha !

Càng nghĩ càng phiền , Hứa Thiệu Vân cầm ly rượu đỏ một hơi cạn sạch , hương vị ngọt của rượu nhưng vẫn không làm tâm tình anh tốt hơn.

Bính , ly rượu ngã trên mặt đất , từng mảnh bể ra , có thể nghĩ Hứa Thiệu Vân coi trọng tư tư văn văn , tính tình cũng bạo .

Tiêu Thừa Phong một bên nhàn nhã uống rượu , nhìn sang bộ mặt bức mình của bạn tốt , anh nhếch môi cười , còn Mạc Thiếu Khuynh một bên hăng hái trước sau như một thấy Hứa Thiệu Vân như vậy , ngưỡng ngừng múm môi , thanh thoi uống rượu trong tay.

Tuy rằng trong lòng hiểu kỳ thế nhưng tình hình này không phải cơ hội tốt để hỏi , anh hiểu người đàn ông này tâm tình cũng không tốt , nhớ kỹ lần trước vì một chuyện nhỏ , đắc tội với nam nhân này , cư nhiên lại làm cho anh cảm dục tròn 3 tháng , thiếu chút nữa anh đã tiêu đời.

Uống thuốc bao nhiêu cũng không tác dụng , thử rất nhiều phụ nữ cũng không phản ứng , sợ thiếu chút nữa đã đến bệnh viện kiểm tra nhưng lại để ông nội của anh biết khi đó toàn bộ người trong Mạc Gia đều vì anh mỗi ngày cầu khẩn , mỗi lần anh về nhà , ai mà thấy anh đầu tiên là hay ở đâu là đều bùm miệng che che , bây giờ nghĩ tới thật đáng sợ , chuyện này bị họ cười tới bây giờ .

Vì vậy hiện tại nên im lặng là tốt hơn.

Hứa Thiệu Vân còn đang tức giận , Tiêu Thừa Phong thấy vậy , nghĩ đến hôm qua lúc anh đi đến quán rượu nghe mấy người kỹ nữ nói , anh liền mở miệng hỏi Mạc Thiếu Khuynh: ” Nghe nói Thần hôm qua đến quán rượu của cậu , nhưng lại dẫn theo phụ nữ đi đến lầu cao nhất , dọc đường đi sắc mặt không tốt , có biết không?” Thường thức ly rượu trong tay , ưu nhã chờ người bên cạnh trả lời.

Một bên Mạc Thiếu Khuynh buông ly rượu trong tay , sáng sớm qua có người gọi điện nói cho anh biết chuyện này , hiện tại nếu Tiêu Thừa Phong không đề cập tới chắc anh cũng quên , nhìn thoáng qua Hứa Thiệu Vân lúc này còn đang tức giận , bây giờ cũng nhìn anh như chờ trả lời , Mạc Thiếu Khuynh nói: ” Đúng vậy”. Rồi cầm lấy ly rượu ưu nhã uống , tựa như thế giới này đều là ăn uống .

Đối diện , Hứa Thiệu Vân có điểm không nhịn được: ” Cậu như vậy thu cho tôi , nhanh một chút , nói hết tất cả”. Uy hiếp không chút do dự , Mạc Thiếu Khuynh không nói thì anh cũng sẽ không khách khí .

Bị Hứa Thiệu Vân nhìn một cái , lúc này Mạc Thiếu Khuynh mới buông ly rượu nói : ” Người phụ nữ đó là Lương Tâm Kỳ , hơn nữa trên mặt nhục nhã , về phần đã xảy ra chuyện gì tôi cũng không biết ” .Anh quay sang nhún nhún vai , biểu thị mình cũng không biết.

“Anh làm sao dẫn phụ nữ đến đó?” Hứa Thiệu Vân nghi ngờ nghi .

Bốn người bọn họ , từ trước đến giờ chơi đùa phụ nữ sẽ không bao giờ dẫn đến khách sạn của Mạc Gia , đơn giản lão nhân của Mạc Gia có từng nói , vui đùa phụ nữ tốt nhất không nên đưa đến khách sạn của Mạc Gia , nếu không để ông biết ông sẽ cho người trần truồng từ trong đi ra khỏi khách sạn .

Những năm gần đây , mấy người bọn họ tuy rằng chơi rất nhiều phụ nữ nhưng chưa bao giờ dẫn đến đó , Thần thì thế nào? Hứa Thiệu Vân không nghĩ ra , Tiêu Thừa Phong thủy chung nở nụ cười nhìn người đối diện.

Tiêu Thừa Phong thấy sự nghi hoặc trong mắt bạn tốt , anh cười cười , ưu nhã mở miệng: ” Cậu tựa như đã quên , Mạc Lão Gia có nói nếu như người phụ nữ của mình thì sẽ là ngoại lệ”.

Nghe vậy , Hứa Thiệu Vân lúc này mới nhớ tới , khi đó Mạc Lão Gia có nói như vậy , muốn dẫn thì chỉ có thể là người phụ nữ của mình , ý là bà xã của mình , hơn nữa điều quan trọng người phụ nữ này phải chính bản thân nhận định mới có thể .

A , Hứa Thiệu Vân và Mạc Thiếu Khuynh hai người kinh hô một chút , lẽ nào Thần thích người phụ nữ đó? Anh không phải rất ghét cô ta sao? Trước còn nói chết mới thừa nhận cô ta là vị hôn thê của anh

Hiện tại hình như có điểm lệch ra khỏi quỹ đạo rồi thì phải

Ba người liếc nhìn nhau rồi nở nụ cười , lúc này Hứa Thiệu Vân nghĩ đến một chủ ý , anh muốn biết người đàn ông kia có phải hay không đã rơi vào lưới tình , anh nhìn hai người còn lại , ho khan một tiếng , cầm ly rượu uống một ngụm , tựa như vì ý nghĩ của mình rất vui vẻ nói :” Các người có muốn biết Thần có thật hay không đã rơi vào lưới tình? Tôi có biện pháp này”. Nói xong , nhìn hai người đối diện , anh tin bọn họ cũng muốn biết.

Tiêu Thừa Phong và Mạc Thiếu Khuynh liếc nhìn nhau , hứng thú gật đầu một cái.

“Tốt , tối mai ở quán bar , không gặp không về”. Lúc nói chữ bar , anh cầm lấy viên mắt kính , lại quảng thêm câu: ” các người hãy chờ lúc đó tôi có trò hay”.

Nói xong , Hứa Thiệu Vân nhìn đồng hồ , nhớ hôm nay còn một hội nghị quan trọng liền đứng dậy chỉnh sửa y phục , biến thành hình dạng nhã nhặn xoay người rời đi .

Mạc Thiếu Khuynh và Tiêu Thừa Phong nhìn bóng dáng của Hứa Thiệu Vân , hai người uống một ngụm rượu , đối với trò hay của ngày mai là phi thường chờ mong .

Phòng làm việc của An Vĩ Thần

Tâm Kỳ nhàm chán coi tạp chí trong tay , vuốt vuốt trán nở ra nụ cười mê người , nhớ tới sáng nay hai người còn ăn sáng trong khách sạn đột nhiên trợ lý An Vĩ Thần gọi tới nói có buổi họp anh phải nhanh về.

Hai người liền ăn xong phải lái xe gấp trở về , ở giữa đường cô muốn An Vĩ Thần đưa về An Gia thế nhưng anh không chịu , anh nói trưa nay cùng nhau ăn cơm sau đó chờ anh tan ca.

Lúc cô nghe những lời đó , trợn tròn mắt , tưởng mình nghe nhầm , cho đến khi thẳng về công ty , An Vĩ Thần nói cô đợi anh trong phòng làm việc , sau đó phân phó thư kí đem tạp chí cho cô xem .

Trước khi đi còn hôn lên môi cô một chút , ôn nhu nói: ” Ngoan , chờ anh trở lại”.

Nghĩ lúc đó vẻ mặt anh thâm tình , lòng cô tựa như sắp nổ tung , lúc này tiếng gõ cửa bên ngoài cắt đứt ý nghĩ của cô , cô nhẹ nhàng nói: ” Vào đi”.

Cửa mở , là thư ký mang bánh pudding ô mai mà cô thích ăn nhất đến .

“Thiếu Phu Nhân , này là Tổng Tài cho người đi mua , bảo cô ăn một chút trước lát nữa Tổng Tài liền ra tới” .Thư Ký cầm bánh pudding đặt lên bàn , hâm mộ nhìn Tâm Kỳ nói.

“Cái này là anh ấy gọi người đi mua sao?” Tâm Kỳ không thể tin hỏi , anh làm sao biết cô thích ăn cái này a

“Đúng vậy , Tổng Tài sợ cô đói bụng nên gọi người mua cái này cho cô lót dạ trước” .Thư Ký gật đầu nói.

Thật ra , lúc đó nghe xong cũng có chút không tin , Tổng Tài luôn luôn lạnh lùng , tuyệt tình của bọn họ làm sao đột nhiên trở nên ôn nhu như vậy.

Có lẽ thực rất yêu Thiếu Phu Nhân đi ? Nếu không làm sao đối xử tốt vậy .

“Thực sự?” Tâm Kỳ vẫn chưa tin hỏi tiếp , mấy ngày nay An Vĩ Thần cho cô cảm giác như mình đang nằm mộng.

Tâm Kỳ tự nhéo mặt mình , phát hiện rất đau , nguyên lai là thật , cô liền tin , cô cầm cái muffin nhỏ nếm thử một miếng , rất ngọt , lần này ăn còn ngon hơn trước đây .

Một bên thư ký thấy vậy không khỏi bật cười , Phu Nhân Tổng Tài thật thú vị , trước đây còn tưởng cô là hồ ly tinh điêu ngoa , bây giờ phát hiện ra không hề giống , cũng khó trách Tổng Tài tốt với cô như vậy.

Tâm Kỳ ăn xong , ngược mắt nhìn thư ký vẫn chưa đi , còn đang cười nhìn cô , cô cho rằng mình ăn bị dính trên mặt , giơ tay sờ sờ , phát hiện không có gì , sau đó liếc nhìn chính mình không có gì sai , liền nghi hoặc nhìn thư ký.

Thư Ký Kim thấy cô nhìn mình , nghĩ đến thực hồ đồ cư nhiên quên mất mình có công việc phải làm , hơn nữa cứ vậy cũng không tiện , ngấm lại liền mở miệng nói: ” Thiếu Phu Nhân tôi đi làm việc trước , có gì cần cứ gọi tôi , Tổng Tài một chút nữa liền tới”. Nói xong liền xoay người rời đi.

Người thư kí này thật thú vị , không giống những thư kí khác , cả ngày chỉ biết trang điểm mê hoặc ông chủ , nhưng thư kí của An Vĩ Thần thoát nhìn không phải , xem ra ánh mắt anh vẫn tốt , tâm Kỳ trong lòng tán dương .

Ăn no , cảm giác buồn ngủ , cô nằm trên ghế chốc lát liền rơi vào giấc ngủ.

An Vĩ Thần hợp xong trở lại phòng đã thấy Lương Tâm Kỳ ngủ say trên ghế , anh đi tới để đầu cô gối trên đùi mình , nhìn chăm chăm cái môi đỏ mọng phồng nộn , cúi người hôn một chút , cái môi thật hấp dẫn , càng hôn khát vọng càng nhiều , bàn tay tiến vào trong váy của Tâm Kỳ , vuốt ve qua lại ở phía dưới.

Đang ngủ trong mộng , bị trêu chọc , cô nỉ non một tiếng “ừm ——”

An Vĩ Thần thấy cô mở miệng , đầu lưỡi liền tiến vào trong , mút lấy sự ngọt ngào , đột nhiên trong miệng không rõ bị cái gì đưa vào , người cũng thức tỉnh , mở mắt ra là gương mặt của anh ,Tâm Kỳ không có phản ứng gì nhiều , ngẩn ra một hồi , đột nhiên trước ngực mát lạnh , cô lấy hai tay cầm lấy y phục .

Người này thế nào lại muốn sao? Đêm qua cả một buổi tối , bây giờ lại muốn cô thật không chịu nổi , nhũ nhũ mi , quay đầu đi , môi anh thoáng đụng phải tai cô.

An Vĩ Thần đang hôn hăng say , chợt bị hụt , có điểm mất hứng , bất quá anh biết nơi mẫn cảm nhất của cô là vành tai , nghĩ đến vậy anh hôn lên vành tai của Tâm Kỳ , còn cố ý hà hơi , khí nóng rực bao trùm lên , làm thân thể cô cũng khô nóng , cố gắng đè xuống , cô đẩy đầu anh ra , đỏ mặt cự tuyệt nói: ” Cũng không được , em khó chịu”. Cô kéo tay đang động phía dưới của anh.

“Ừ , mau dậy đi , chúng ta đi ăn” . An Vĩ Thần buông ra , không đành lòng tha đi

Dù bây giờ anh đang rất khó chịu nhưng anh vẫn quyết định buông tha , đơn giản vì đêm qua anh đã yêu vô số lần , bây giờ khó chịu cũng là bình thường thôi.

Tâm Kỳ không ngờ anh vậy , vui vẻ đỏ mặt ,đứng dậy chỉnh sửa y phục , An Vĩ Thần thấy cô cao hứng có chút khó chịu , cô không thích lên giường với anh sao? Biết bao nhiêu người mong muốn điều đó , cô nhỏ nhen tự nhiên lại không muốn.

Anh vô cùng tức giận , cô nhỏ nhen này đụng phải lòng tự ái của anh , anh hí hóp mắt nhìn cô đang cao hứng , anh hừ lạnh cầm thuốc lá ưu nhã hút , không thèm nhìn Lương Tâm Kỳ đang vui vẻ.

“Thần , đi thôi”. Lương Tâm Kỳ một bên tới cửa , một bên kêu anh , đi rồi quay đầu lại thấy anh không nhúc nhích hút thuốc , cô kêu một tiếng: ” Thần , đi thôi , đi ăn cơm , anh thế nào vẫn không chịu đi.” Đi tới , cô kéo kéo An Vĩ Thần đang ngồi trên salon .

Thật là nặng , người này ăn cái gì mà nặng đến vậy , cô kéo một hồi không có thay đổi , cô còn té xuống , vừa lúc ngã lên đùi của An Vĩ Thần.

“A.....” An Vĩ Thần nắm chặt tay , phát sinh âm thanh thống khổ.

Lương Tâm Kỳ đột nhiên sợ , cô biết vừa rồi cô ngồi vào cái gì , lo lắng nhìn anh muốn biết anh thế nào nhưng cảm thấy xấu hổ , dù sao cũng đã ngồi , không tiện hỏi .

Chỉ có thể một bên không ngừng xin lỗi: ” Xin lỗi , em không cố ý , thực sự không cố ý”, cô hít hít mũi , tựa như cũng nhanh khóc ra.

An Vĩ Thần vì cô ngồi lên , chịu đựng đau đớn mà cái trán cũng đổ mồ hôi hột.

“Người phụ nữ này , em định huỷ hoại ”tính phúc” nửa thân dưới của anh sao“. An Vĩ Thần cố ý nhấn mạnh hai chữ ” tính phúc” .

Cái này thiếu chút nữa phá huỷ bảo bối của anh nha .

“Ô ô , em nào có , em không cố ý , hơn nữa ai bảo anh cứ dở trò kia làm chi , anh không muốn cũng sẽ không” Lương Tâm Kỳ càng nói càng uỷ khuất .

An Vĩ Thần xoa xoa , cô nhỏ đáng chết này , tự nhiên không có lương tâm vậy mà nói , cũng không muốn nghĩ là mình làm hại mà còn nói anh là thái sắc , nếu bây giờ ko phải anh đau đứng dậy không nổi thì anh nên bóp chết cô.

Hạ thân đau cũng từ từ hết , đứng dậy chỉnh sửa y phục , sau đó như không có gì xảy ra đi tới cửa , quay đầu nhìn người phụ nữ kia không có đi theo , anh nhin không được hô: ” Em có đi hay không?còn ngây ngô đứng đó , đứng là gốc ghếch” .

“Nè , em đâu có ngu ngốc , thật là anh đàn độn” .Tâm Kỳ bất mãn lắm lắm .

Tự liếc nhìn mình một cái , dần cái gì chứ , toàn thân cao cấp thật thông minh mới đúng , An Vĩ Thần thấy cô ra vẻ ngu ngốc , yêu mị nở nụ cười: ” Em xem em ra vẻ ngu ngốc không phải dần chứ là gì?”. Ánh mắt tà mị lui tới , tâm tình rất tốt trên choker cô.

“Hừ , anh mới là ngu ngốc”. Lương Tâm Kỳ dậm chân , vẻ mặt tiểu nữ nhân .

“Ha Ha Ha ” An Vĩ Thần tâm tình tốt cười to , đi tới ôm eo cô .

Nhìn từ cao nhìn xuống người đang đỏ mặt , anh trong lòng nghĩ đến nữ nhân này tức giận cũng thật xinh đẹp , sao trước đây anh không có phát hiện ra?

Tuy rằng bây giờ trẻ nhưng cũng không quá lắm , nghĩ vậy nụ cười trên mặt càng tươi , ôn nhu dụ dỗ tiểu nữ nhân trong lòng: ” Được rồi , em không phải ngu ngốc , đi thôi , ở đây không có cơm ăn , lát nữa đói anh cũng mặc kệ a”.

“Hừ , ai cần anh lo”. Lương Tâm Kỳ tức giận nói , lấy tay đẩy đẩy ra , tức giận không để ý .

An Vĩ Thần tay bị đẩy ra , cũng không tức giận chỉ là kéo Tâm Kỳ vào trong lòng , thấy cô bĩu môi , anh tà mị cười cúi người hôn lên môi cô

Lưỡi tình xảo cạy miệng cô , sau đó cùng lưỡi của cô quấn quít bên trong , lúc này , ngoài cửa Trương Vĩ đi tới , thấy hai người thân thiết , ho khan một tiếng: ” Tổng Tài , xe đã chuẩn bị xong” , cúi đầu ko dám nhìn bên trong.

Thăm thẳm , anh lại quấy rầy chuyện tốt của ông chủ , cuộc sống sau này chắc sẽ không dễ dàng , ai thế nào xui xẻo vậy? Trương Vĩ trong lòng kêu thầm.

Nghe gọi , An Vĩ Thần bằng mọi cách bắt đắc dĩ buồn cái miệng mềm mại ra.

Sau đó , mâu quang loé lên , nhìn người ngoài cửa phá đám chuyện tốt , tà mị cười , Trương Vĩ cảm thấy đổ mồ hôi lạnh , đoán lần này mình sẽ chết thảm .

An Vĩ Thần thu hồi ánh mắt , cúi người nói: ” Em không đứng dậy , anh liền trực tiếp mang em lên giường nha”.

Nghe hai chữ lên giường , Tâm Kỳ thoáng nhảy ra , che ở trước ngực anh nói: “ Em không lên giường , anh muốn thì đi đi , em đi ăn cơm”, nói xong xoay người rời đi.

Đột nhiên thấy Trương Vĩ ở cửa , cô sợ hãi , run rẩy nói :“Cậu đến đây lúc nào , làm tôi giật mình”, vỗ vỗ ngực cố gắng bình tĩnh một chút.

“Thiếu Phu Nhân , tôi tới một lúc rồi”. Trương Vĩ cung kính hồi đáp.

“A , đến một lúc rồi , không phải những lời kia cũng nghe được , có phải hay không?” Tâm Kỳ truy vấn Trương Vĩ

Không có nghe được , không có nghe được , cô cầu nguyện trong lòng , nghìn vạn lần đừng nghe được .

Bất quá nguyện vọng không được như mong đợi , chỉ nghe Trương Vĩ nói: ” Thiếu Phu Nhân , tôi đã nghe được , tôi không có cố ý , thực sự khôn cố ý”. Trương Vĩ chỉ kém là không có thể với trời.

Ông trời nghe anh thật không phải cố ý , ai , anh thế nào xui xẻo vậy nha.

“A A A , tôi không sống được , ô ô ô ” .Tâm Kỳ hét to một tiếng , hai tay che mặt , làm bộ khóc lên , thật mất thể diện , sau này làm sao tới đây a?

An Vĩ Thần thấy cô xấu hổ núp mặt vào tay , anh thoải mái bật cười tiến tới ôm cô nói: “đi thôi , chúng ta đi ăn cơm”, nói xong hai người ra ngoài cửa.

Lúc này , Trương Vĩ thấy bọn họ sắp vào thang máy , thân thể thả lỏng , vịn cánh cửa để cho mình đừng té xuống , chờ tim nhẹ lại , ngoài cửa truyền đến âm thanh ác ma: ” Trương Vĩ , hội nghị chiều nay giúp tôi chủ trì , hôm nay tôi sẽ không tới công ty”, lời này nghe không được tốt lắm.

Có thể làm cho Trương Vĩ đang đứng cũng lão đảo , anh biết người nào đó sẽ không bỏ qua cho mình thế nhưng không nghĩ tới lại dùng chiêu này với mình.

Nghĩ đến sáng nay , ban giám đốc một đám người , đầu anh đã nhức rồi , anh xoa xoa đầu nghĩ làm sao mà sắp xếp nhóm người kia , về mặt hối hận không kịp trở lại phòng làm việc , ngồi vào chỗ âm thầm thề từ nay về sau Thiếu Phu nhân tới anh sẽ không vào nữa , cho dù An Thị sắp anh cũng không vào , nghĩ đến lão tử buổi chiều , anh thật hối hận a.

Nhà hàng cao cấp

An Vĩ Thần chọn một vị trí gần cửa sổ , gọi món thịt bò sau đó từ từ ăn , lúc này điện thoại của Lương Tâm Kỳ reo lên , mở ra là Tuyết Nhi gọi tới , cô nhận điện thoại :” Tuyết Nhi , cậu đang ở đâu? Mình gọi điện cho cậu rất nhiều mà cậu cũng không nhận?”

Sáng nay thật cô có gọi rất nhiều thế nhưng nha đầu này không có nhận , cô muốn hỏi thử Hàn Minh Vũ sao rồi.

Ngày hôm qua bị An Vĩ Thần lôi đi , chiều tối đều lo cho anh có sao không , nhớ tới gương mặt bị thương nằm dưới đất của anh .

Cô như sợ anh sẽ lưu lại sẹo gì , dù sao An Vĩ Thần ra đòn cũng không nhẹ , nghĩ vậy , cô vội vàng hỏi: ” Tuyết Nhi , biểu ca của bạn thế nào? Có sao không?” Cầm điện thoại , mi cũng nhíu thành chữ “ ”

Đối diện , một khắc Lương Tâm Kỳ nhận điện thoại , An Vĩ Thần nghe theo , khi anh nghe chữ Tuyết Nhi , lông mi liền cau lại , buông vật trong tay , nhàn nhã lau miệng sau đó chống cằm nhìn Lương Tâm Kỳ nói chuyện điện thoại vừa lúc này , cô xoay đầu , mới nhớ quên mất có anh , cô ngẩn ra đến khi điện thoại truyền đến âm thanh không nhận được mới phục hồi tin thần vội vả trả lời: ” Được , mình đã biết , cứ vậy hôm khác mình gọi cho bạn , tạm biệt”.

Ngước mắt nhìn An Vĩ Thần đang dòm chăm chăm , thận trọng hỏi: ” Làm sao vậy , sao nhìn em , anh ăn nhanh đi , lạnh sẽ không ngon đâu”. Nói xong , Tâm Kỳ liền ăn , nhà hàng này thật ngon , thịt bò làm cho không quá chính cũng không quá sống , cô lo ăn , không nhìn ánh mắt muốn giết người đối diện .

Cho đến khi ăn xong rồi , mới ý thức được người từ đầu đến cuối đang nhìn cô , trong ánh mắt đó , nhìn ra An Vĩ Thần đang tức giận , mà này là do cuộc điện thoại vừa rồi , nghĩ vậy , không biết nói thế nào , vừa rồi Tuyết Nhi có nói là biểu ca hai ngày nữa đi , muốn cô ra gặp mặt một lần.

Dù sao cũng là bạn bè , tuy rằng chuyện xảy ra hai người sẽ khó xử , thế nhưng làm bạn muốn đi , vả lại cô cũng muốn biết anh có sao hay không , nhìn một chút , trong lòng sẽ không thoải mái , chuyện này cũng có quan hệ với cô.

“Thế nào em còn dự định không nói sao?” An Vĩ Thần chịu không nổi , cô nhỏ này , chờ cô lâu vậy mà còn không nói , hay đợi anh hỏi mới bằng lòng nói.

“Á , thật ra em cũng không có gì , Tuyết Nhi hỏi em mấy ngày nay có rảnh không , muốn em đi mua quần áo với cô ấy , anh cũng biết cái nha đầu kia hay thích mua đồ , hắc hắc” . Cô qua loa mắt mở cười một tiếng , không dám nhìn ánh mắt nghiến cứu của người đối diện.

Tâm Kỳ cầm ly rượu đỏ nhấp một chút , trấn an tinh thần , cô cầu nguyện trong lòng , ông trời à , đất thần ơi , tiểu nữ đây lần đầu nói dối , cầu khẩn đừng để con bị vạch trần.

An Vĩ Thần ánh mắt như nhìn rõ trong lòng Lương Tâm Kỳ , nhìn một lâu , anh thu hồi ánh mắt , yêu mị cười: “A , là vậy sao , anh tưởng tên tiểu tử kia còn muốn gặp em”. Nói xong , anh trừng to mắt như là nói trúng tâm sự của ai kia .

Sau đó anh cầm ly rượu lắc lắc , xinh đẹp cười tiếp tục nói: ” Nếu là bạn bè đi mua quần áo , anh sẽ đi với em , giúp em mang đồ , như vậy em sẽ không cần mệt , em nói đúng không?”

“Không nên , không nên , chúng em tự làm được không cần người giúp” . Tâm Kỳ lắc đầu , rất sợ anh sẽ theo , nếu không ngày đó sẽ thế nào .

“Làm sao không đi được , anh không thể để người phụ nữ của mình mệt mỏi , như vậy anh sẽ rất đau lòng” . An Vĩ Thần ôn nhu nói.

Những từ này bay vào trong tai của Lương Tâm Kỳ , thế nhưng sao cô lại không cao hứng nổi , nếu bình thường nghe vậy cô sẽ vui vẻ ngay , nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy lời nói ôn nhu này biểu thị cho việc không bình thường , cô sẽ không cho rằng người đàn ông này thật yêu thương cô , cô còn không ngu ngốc tin tưởng nữa .

Nói vậy là muốn giám sát sao , nếu như vậy , cô thật nhứt đầu đi?

Nghĩ vậy , Lương Tâm Kỳ cố gắng , thế nhưng còn không chờ cô quyết định , An Vĩ Thần đối diện trực tiếp nói: ” Việc này quyết định vậy đi , em ăn xong rồi , chúng ta đi thôi” .

An Vĩ Thần không cho cô nói , liền trực tiếp trả tiền rồi đi , thủy chung liếc mắt cũng không có , cô nhỏ này nếu không nói , vậy anh sẽ cho cô hao tổn nữa .

Hừ , cứ nhiên dám nói đi mua quần áo với bạn , xem An Vĩ Thần anh là đứa ngốc sao? Lời nói đối vậy anh nghe cũng không ra , điều này Lương Tâm Kỳ coi sự thông minh của anh không ra gì.

Giương mắt nhìn người phía sau , nhanh đi tới cửa , Lương Tâm Kỳ nhìn theo bóng lưng tựa hồ rất tức giận của anh , cô tự kêu thầm , xem ra ngày đó không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp bỏ rơi người bảo vệ kia rồi.

Ưu nhã trong quán rượu , Tuyết Nhi để điện thoại xuống , bên trai truyền đến âm thanh hỏi :” cô ấy nói thế nào? Sẽ đến chứ?”

“Đúng , cô ấy nói sẽ đến , ngày đó sẽ gọi điện thoại cho cô ấy”. Tuyết Nhi nhìn người ngồi đối diện uống rượu nói .

Hàn Minh Vũ ngồi đối diện gật đầu: ” Ngày đó gọi điện thoại cho anh , anh sẽ không đánh tới”.

“Được , lúc đó sẽ gọi”. Tuyết Nhi gật đầu nhìn anh một cái , ấp úng nửa ngày cô hỏi: ” Biểu ca , hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lúc anh trở lại trên mặt toàn thương tích , anh nhanh nói cho em biết đi”. Tuyết Nhi đến cạnh người Hàn Minh Vũ , lôi kéo tay anh nói.

Ngày hôm qua , liền chạy tới phòng Tâm Kỳ tìm cô ấy kết quả không nhìn thấy , tưởng bọn họ chưa về , nên cũng không nghĩ nhiều , lúc trở về phòng nghỉ ngơi một hồi khi tỉnh lại đói bụng nên xuống dưới tìm đồ ăn , đi ra một chút liền thấy Hàn Minh Vũ đi tới , vừa nhìn bộ dạng kia của anh , Tuyết Nhi sợ muốn khóc , nhanh dìu anh vào trong phòng.

Dọc trên đường , Tuyết Nhi cũng không thấy Tâm Kỳ nên hỏi Hàn Minh Vũ .

Nhưng Hàn Minh Vũ chỉ nhàn nhạt nói một câu: ” Cô ấy về rồi”, sau đó cũng không nói thêm gì , vào phòng nghỉ ngơi.

Làm cho cô muốn hỏi cũng không được , nghi vấn nện trong lòng không thể hỏi ra , cũng muốn biết sắp điên rồi nhưng mà Hàn Minh Vũ cũng không trả lời , với câu hỏi anh chỉ cười khổ một chút.

Ai có thể biết trong lòng anh đau khổ cỡ nào , anh cho rằng trong lòng Tâm Kỳ anh có chút vị trí , kết quả bạn bè còn không thể làm được , như vậy anh có được hay không nếu tiếp tục lấy lòng cô?

Ha hả , anh cười khổ , một hơi cạn sạch rượu , rượu càng uống càng khổ tâm, từ hôm qua trở về anh uống không ngừng.

Trước đây thấy bạn bè vì phụ nữ uống chết khiếp lúc đó anh cười nhạo họ , hiện tại nghĩ đến mình thì tốt hơn bọn họ bao nhiêu?

Anh tự cười giễu mình , đôi mắt lúc này buồn bã không còn chút ánh sáng , bầu không khí bi thương thoáng bao quanh .

Tuyết Nhi một bên cũng im lặng không nói gì , thấy mặt anh buồn , cô cũng âm thầm thở dài một tiếng.

Nếu như hồi đó cô không để cho Tâm Kỳ đi đón anh , không có lần gặp nhau đó thì có phải bây giờ biểu ca của cô sẽ không đau khổ vì tình không? Anh chính là người mà chẳng xem tình là cái gì , bây giờ lại thế này .

Thế nhưng cô cũng không hiểu , có một số người , một số việc ông trời đã định như vậy.

An Gia Đại Trạch

Tâm Kỳ cùng An Vĩ Thần ăn cơm trưa xong trở về nhà , hai người thay đổi trước đình hôn cũng vậy thật ra sinh hoạt như tình nhân thời trung học mấy ngày nay đều giấc mộng , hiện tại chỉ là tỉnh lại mà thôi.

Ở trong phòng bếp , Lương Tâm Kỳ một bên cầm ly nước uống , nghĩ tới thời gian vui vẻ như trong mơ mấy hôm nay.

Té té , nước trong ly gần tràn ra nhưng cô hồn nhiên chẳng biết , cho đến khi nước tràn ra tới tay cô mới cảm giác đau nhức “A ——” một tiếng , cô để ly rớt trên đất .

Lúc này , trong đại sảnh không có ai .

Thư phòng trên lầu , An Vĩ Thần đang làm việc đột nhiên nghe tiếng la anh buông văn kiện trong tay , vội vã chạy xuống , nhìn đại sảnh không thấy ai , anh tưởng rằng thời gian công tác , ai bảo anh một buổi chiều toàn là suy nghĩ đến cô nhỏ kia , nhìn văn kiện cũng là bộ dạng của cô , anh nghĩ mình nghe nhầm , định xoay người lên lầu , lúc này một tiếng đau nhỏ nhẹ từ phòng bếp truyền ra , cũng là âm thanh của Tâm Kỳ , trong một khắc , lòng không run nhưng lại sợ , anh nắm thật chặt tay.

Nỗ lực tự cấp cho mình chút khí lực cùng dũng khí , anh từ phòng khách xuống bếp chỉ mất nửa phút thể nhưng anh lại cảm giác thật lâu , trong óc anh xuất hiện đầy hình ảnh làm tim mình quặn đau , bước vào bếp thấy Tâm Kỳ cầm tay , hơn nữa da thịt trắng nõn có một mảng đỏ , chết tiệt , trong lòng An Vĩ Thần thăm mắng một tiếng , nhìn tay kia mặc dù tim anh nhẹ đi nhưng thấy cô bị phỏng đỏ bừng , anh vẫn đau xót.

Giờ khắc này anh cũng chỉ là một người bình thường , dù trên thương trường anh là Ác Ma không sợ người nhưng lúc này đây anh cũng có cảm giác sợ , điều này cũng biểu hiện sự quan trọng của Tâm Kỳ với anh.

Tâm Kỳ ngồi trên ghế nhìn anh , cô nghĩ anh sẽ mặc kệ cô bị gì , anh không thêm để ý , thế nhưng anh lại bước tới , khi anh xuất hiện cô quên mất tay mình đau , dù sao cũng là nước sôi , nhiệt độ cũng gần 100 , cánh tay nhỏ bé của cô thật không thể chịu nổi quả phỏng này .

An Vĩ Thần cau mày nhìn cô nhỏ ngu ngốc , cúi người cầm tay cô tự quả trách nói: ” Em còn nhỏ lắm sao? Ngay cả ly nước sôi cũng bị phỏng , thật là không có hữu dụng gì”.

Nói xong anh kéo cô tới phòng khách , để cô ngồi lên salon , sau đó anh đi tìm thùng thuốc y tế , Tâm Kỳ ngồi trên salon , nhìn anh tìm cái thùng y tế khắp nơi , cô ôn nhu cười nhắc nhở: ” Ngăn tủ thứ nhất bên trái trong phòng bếp ”.

An Vĩ Thần nghe Tâm Kỳ nói liền vào phòng bếp , một lúc sau anh mang cái hộp y tế đi đến cạnh người của Tâm Kỳ , mở hộp thuốc ra tìm đồ bôi lên vết thương trên tay cô , biểu tình của anh chuyên chú giống như là nâng niu trân châu bảo bối , mỗi lần bôi là tìm anh đều đau quặn giống như đó là vết thương trên người anh.

Tâm Kỳ nhin đầu , không kêu ra , cô không muốn đánh vỡ bầu không khí lúc này , cô nhìn người đàn ông trước mặt chuyên chú thay mình sức thuốc , lông mi dài , mũi thẳng cao , môi mỏng , từng đường cong trên mặt giống như sừng như trời ban .

Lúc này , y phục của An Vĩ Thần mở rộng , lộ ra vòm ngực rắn chắc

Tâm Kỳ cúi đầu nhìn bộ ngực rắn chắc, nghĩ đến thời gian mỗi lúc cùng anh ân ái , cô sẽ lưu lại dấu răng trên đó , vì người đàn ông này luôn muốn dẫn vật cô , nếu cô không phát ra âm thanh xấu hổ anh sẽ thay đổi đủ biện pháp mà dẫn vật , mà cô nghĩ cảm thấy khó xử nên lúc sắp hô ra sẽ gắt gao cắn vào lồng ngực anh.

Vì vậy mỗi lần ân ái xong , trên ngực anh khắp nơi đều là dấu răng của cô , nghĩ tới những thứ này , mặt của Tâm Kỳ đỏ như quả táo , đỏ khả ái , đỏ mê người.

Lúc này , An Vĩ Thần giúp cô bôi thuốc xong , anh ngẩng đầu , chỉ thấy ai kia đỏ mặt nhìn anh khiến anh muốn cắn một cái , mà anh chính là vậy , nghĩ gì sẽ làm liền , anh nghiêng thân cắn một cái , làm vậy có lẽ vẫn chưa đủ , anh hôn lên môi của Tâm Kỳ , nhẹ nhàng mút đôi môi mềm mại của cô.

Tâm Kỳ bị cắn một cái , cô kêu đau đớn , chưa kịp thì môi đã bị ai đó hôn , cô đẩy anh ra , dù sao đây cũng là phòng khách để cho mẹ Lí và mọi người nhìn thấy sẽ xấu hổ không thôi , thế nhưng người nào đó vẫn vậy , vẫn say sưa hôn , cái hôn này , làm cho cô thiếu nữa không thở nổi mà té xỉu , lúc đó An Vĩ Thần mới buông ra , mà còn chưa đợi cô thở một hơi , người đã bị anh ôm đi đến lầu.

Từ lúc bị thuốc , hạ thân của anh đã cứng lên , anh vốn định nhịn xuống , nhưng khi anh cắn lên cái má đỏ ửng thì trong lòng không thể chịu nổi nữa , anh dùng nụ hôn cấp tâm Kỳ mê man , rồi trực tiếp đem người lên lầu làm chuyện xấu , tuy rằng nói có thể trực tiếp đem người đi , thế nhưng nghĩ đến nữ nhân này xấu hổ , anh vẫn có thể làm tốt , nam nhân là vậy , mặc kệ ở trên thương trường hay tình ái , ngay cả chuyện lên giường cũng phải tính toán kỹ lưỡng trong lòng.

Đàn ông thật đúng là đáng sợ nhưng điều này Lương Tâm Kỳ không hề biết , cô thật đúng là con cừu nhỏ đáng thương gặp đại hôi lang thích ăn thịt người , hôm nay vừa lên , đến mai sáng hôm sau mới bước xuống

Ngồi ở bàn ăn , Tâm Kỳ chịu đựng thân đau nhức , cô nhanh chóng ăn bữa sáng.

16. Chương 16: Kia Tổng Tài , Nhất Định Có Người Nhớ Anh

Nghĩ đến hôm qua Tuyết Nhi nói , sáng nay sẽ gặp ở quán cafe , còn nói mấy ngày nữa Hàn Minh Vũ muốn đi nên trước đi khi đi sẽ mời ăn bữa cơm , làm như là sự đáp tạ mà đã bồi anh mấy ngày nay .

Tâm Kỳ vốn là định cự tuyệt thế nhưng nghĩ dù sao anh cũng sắp về , ăn một bữa cũng không sao , uống xong sữa tươi trong tay , cô chạy lên lầu thay quần áo , sau đó cầm túi dự định ra ngoài , thế nhưng vừa ra khỏi cửa đã có một chiếc BMW màu đen đứng ở đó , một hồi từ trên xe bước xuống là người có điểm hắc sắc , đi trước mặt Tâm Kỳ , cúi đầu làm tư thế mời.

Tâm Kỳ bị làm cho sợ , cô tưởng người của xã hội đen , những người đó ăn mặc tây trang màu đen , mang kính cũng màu đen , trên mặt biểu tình cũng nghiêm túc , cô cầm túi thật chắc trước ngực , sợ hãi :” Các ngườicác người là ai , muốn làm gì?” Ban ngày ban mặt mà quá đáng , còn dám ở trước cửa nhà người khác , cô sợ muốn khóc , lúc này không biết nên làm gì đây?

Lúc này , tài xế bá bá khiến cô giật mình , ông cũng xuống xe , phủ phủ tay với những người kia ý bảo lui xuống sau đó quay sang ôn hoà nhìn Lương Tâm Kỳ nói: ” Thiếu Phu Nhân , đây là bảo vệ mà Thiếu Gia sáng nay sắp xếp cho cô”.

“Vệ sĩ? Cấp để bảo vệ tôi?” Tâm Kỳ không dám tin nhìn ông .

Tài xế bá bá gật đầu: ” Đúng , sáng nay Thiếu Gia phân phó tôi đi gọi , nói một chút nữa Thiếu Phu Nhân sẽ ra ngoài , để những người này theo , bây giờ Thiếu Gia rất quan tâm Thiếu Phu Nhân .”

Tài xế bá bá mỉm cười trên gheo , trong lòng thầm nghĩ Thiếu Gia hình như rất quan tâm Thiếu Phu Nhân , như vậy mọi người an tâm rồi .

Thế nhưng , Lương Tâm Kỳ không nghĩ vậy , người đàn ông này rõ ràng là gọi người giám sát cô nha , đây là cái gì mà quan tâm chứ? Thật không tin , bắt đắc dĩ liếc mắt , cô nhận lệnh ngồi vào xe .

Dọc đường đi , nhìn những người đi sau , cô thật đau đầu , nghĩ chút nữa đến nhà hàng thì không phải những người này cũng theo chứ?

Nghĩ đến màn kia , cô đi phía trước , đi theo là mấy người đàn ông lạnh như băng , người khác còn tưởng cô chính là chị hai của băng đảng nào đó , càng nghĩ đầu cô càng đau , ở trong lòng thầm mắng An Vĩ Thần vô số lần nhưng cô không trút giận được.

Lúc này , An Vĩ Thần đang đàm luận công việc đột nhiên hắc hơi một cái .

Trương Vĩ một bên hỏi: ” Tổng Tài , anh có phải bị cảm hay không?”

An Vĩ Thần lắc lắc đầu , thân thể anh rất cường tráng , còn chưa có từng cảm mạo qua .

Thấy vậy , Trương Vĩ liền trên chộc nói: ” Đây không phải , kia Tổng Tài nhất định có người nhớ anh”.

Lời này vừa nói xong , chỉ thấy An Vĩ Thần nở nụ cười yêu mị , một cảnh làm Trương Vĩ ngây người , đàn ông này quả thực là một tai hoạ.

Nụ cười kia nếu để người phụ nữ nào khác thấy được thì không biết mê hoặc bao nhiêu người a , bất quá nghĩ lại một chút lẽ nào biết anh đang nghĩ về ai? Là Thiếu Phu Nhân sao?

Nhất định là vậy rồi , nếu không làm sao vừa nói ai nhớ anh liền cao hứng đến vậy , Trương Vĩ trong lòng khẳng định .

Những gì Trương Vĩ nghĩ là đúng , An Vĩ Thần nghĩ đến cô nhỏ kia nhớ anh , thì anh cũng không còn tâm tư nói về công việc nữa.

Chỉ nghe anh nhẹ nhàng nói: ” Việc này mai bàn tiếp , bây giờ tôi có chuyện phải làm , cậu ra ngoài trước”.

Trương Vĩ vội vàng đáp lại: ” Vâng , tôi ra ngoài trước”.

An Vĩ Thần gật gật đầu , thấy anh đi rồi lấy điện thoại ra , nhanh chóng gọi , chỉ chốc lát sau , bên kia đã có người nhận , vừa có người nhận , An Vĩ Thần không kịp chờ liền hỏi: ” Thiếu Phu Nhân có ở nhà không?Đi lúc nào? Được , khi nào cô ấy về nói cô ấy gọi cho tôi”.

Cúp điện thoại , ánh mắt của An Vĩ Thần thay đổi lạnh lùng , xem ra ý nghĩ của anh là cô nhỏ kia đang hẹn hò với tên kia , mà còn có thể nhớ anh sao? Nhìn xem , có quỷ mới tin , cô nhỏ đáng chết , còn không chịu nghe lời anh , ở nhà trái lại còn ngây ngô , lúc này anh nhớ tới chuyện ở cạnh bờ biển , anh càng tức giận nhin không được gọi một cú điện thoại hỏi cô nhỏ kia đang ở đâu rồi cầm áo khoác đi tới đó.

17. Chương 17: Anh Cả Đời Sẽ Không Buông Tay

Lúc này , Trương Vĩ đi ra cửa phòng làm việc chỉ thấy một bóng người xuất hiện , anh nhìn sang phòng Tổng Tài một chút đoán chắc chuyện gì đã xảy ra nên Tổng Tài mới vội vàng như vậy a !

Ba người ngồi ở quán cafe trước cửa sổ , thật ra không tổng cộng là 3 người vì có ai đó phái theo mấy cái tiểu đầu nữa , nên tổng lại thì không phải là 3 , Lương Tâm Kỳ ngồi ở đó cùng với Tuyết Nhi và Hàn Minh Vũ , phía sau là mấy vệ sĩ , cung kính đứng sau lưng Tâm Kỳ.

Tâm Kỳ bắt đầu dĩ , cô thật muốn tìm cái lỗ mà chui xuống , bây giờ người trong đại sảnh ai cũng nhòm ngó cô , nhớ tới đi quán cafe , người bán hàng thấy cô tới rồi nhìn những người vệ sĩ sau lưng cô họ bị hù dọa cho sợ cũng không trách người ta như thế , mấy người phục vụ chỉ có mười mấy tuổi chưa bước vào đời , đột nhiên bị đám người mặc đồ đen này dọa người thật không biết người bán hàng kia nghĩ gì .

Lương Tâm Kỳ chỉ có trong lòng xin lỗi , cái này không thể trách cô , cô cũng không có biện pháp nào , muốn trách thì phải trách người đàn ông quái dị kia , nhớ tới anh , cô sẽ nổi lửa , làm cho cô bây giờ bị coi trọng quá đáng , ngay cả 2 người ngồi đối diện ánh mắt của họ nhìn cô cũng không rất thích hợp.

Lúc này , Tuyết Nhi ngồi đối diện nhin không được hỏi một câu: ” Cái người nữ nhân nổi tiếng này , đi ra mang theo mấy gã này làm chi a? Lẽ nào nhà người sợ chúng ta ăn thịt? Thật là!” Có điểm im lặng Tuyết Nhi nói thẳng ra.

Cô thực sự là có ăn người kia đâu? Tất yếu phải làm vậy? Bây giờ làm cho người ta nhìn bọn họ thật là khó chịu .

“Mình cũng không có cách nào , ai ngờ mấy người đó cứ vậy theo đuôi”. Tâm Kỳ cũng tràn đầy bất đắc dĩ , cầm lấy ly nước đá trên bàn uống một ngụm , sau đó liếc nhìn mấy gã vệ sĩ đằng sau lưng , cô nhú nhú mày , muốn vứt bỏ mấy người này nhưng làm cách nào đây? Nên nghĩ một chút biện pháp !!
nhanthuyvy-share.blogspot.com

Hàn Minh Vũ ngồi bên cạnh Tuyết Nhi liếc nhìn Tâm Kỳ , trong mắt không giấu được sự ưu thương , từ lúc cô đến , ánh mắt anh thuỷ chung không rời khỏi cô , thế nhưng mỗi lần cô nhìn thấy ánh mắt của anh thì cô sẽ né tránh đi chỗ khác , trong lòng anh lúc đầu vui sướng thì bây giờ đầy khổ sở , không biết nên làm bạn thế nào đây?

Mà điều quan trọng là nhìn những người đàn ông đi theo đằng sau cô anh càng nổi giận , người đàn ông kia còn đem bảo vệ bảo hộ cho cô , cứ nhiên là theo dõi , đây rõ không phải ý không để cho Tâm Kỳ gặp anh sao? Người đàn ông kia keo kiệt vậy xem ra rất quan tâm cô rồi , nghĩ vậy , Hàn Minh Vũ lại càng lạnh trong lòng , đột nhiên anh như nghĩ tới cái gì , chợt nắm tay Tâm Kỳ chạy ra cửa , cô đang còn suy nghĩ phải làm sao đuổi bọn họ đi thì đột nhiên bị người nắm tay sau đó bỏ chạy , làm cô quên mất cả phản ứng .

Chờ ra cửa , ngược nhìn người nắm tay cô thì thấy Hàn Minh Vũ , cô có chút kinh ngạc cũng không hiểu anh muốn làm gì , thật không thích hợp a , nghĩ vậy , Tâm Kỳ định rút tay ra , nhưng anh nào sẽ thả , anh hiện tại hận không thể đem cô đến chân trời góc biển.

Tâm Kỳ đẩy một hồi anh vẫn không buông ra , có chút tức giận nói: ” Hàn Minh Vũ , anh mau buông tay mau , mau buông ra” , cô dùng lực ngày càng nhiều thế nhưng vẫn là không có tác dụng .

Vì lời nói của cô mà anh càng thêm nắm chặt , chỉ thấy anh quay đầu chăm chú nhìn cô nói: ” Anh cả đời sẽ không buông tay , trừ khi anh chết ”, mỗi chữ mỗi câu là hướng về cô mà nói , tựa như những lời này là lời thề .

Nhưng Tâm Kỳ cảm giác không hài lòng hay hạnh phúc , tuy rằng những lời này là cô từ trước đến giờ mới được nghe lần đầu mà anh cũng là người đầu tiên nói với cô , nhưng bây giờ với cô mà nói nó trở thành một áp lực.

Nói vậy cô thế nào mà thừa nhận? Cô không thương anh đã là có lỗi rồi , bây giờ anh lại nói cái này trong lòng cô càng thêm khó chịu , mà điều quan trọng nhất là cô tưởng đã nói rõ , cô không muốn làm tổn thời gian của anh , càng không muốn tim của anh dẫn vệt vì cô.

18. Chương 18: Em Hôm Nay Thật Biết Chủ Động.

” Hàn Minh Vũ , đừng thích tôi , anh thừa hiểu tôi không hề thích anh nên mới không muốn anh yêu tôi”. Tâm Kỳ tàn khóc nhìn người kéo tay cô nói , đúng vậy , không nên yêu , không nên yêu , cô thật chịu không được .

Cước bộ lúc này dừng lại , anh buông lỏng tay Tâm Kỳ ra , sắc mặt trắng bệch dọa người , trong mắt càng thêm bi thương , anh gơ tay vuốt ve người phụ nữ trước mặt , nhẹ nhàng vuốt mi , mắt , mũi , môi của cô , người mà anh yêu cả đời này.

“Lẽ nào anh cầu em cho anh một cơ hội em cũng sẽ không đồng ý sao? Như vậy cũng không thể được sao? Vì sao? Vì Sao?” Hàn Minh Vũ nắm thật chặt hai cánh tay của Tâm Kỳ , khàn khàn nói.

Anh thực điên rồi , vì sao một cái cơ hội mà cô cũng không cho , cô cứ quyết định vậy sao? Cứ tuyệt tình như vậy?

” Hàn Minh Vũ , anh không nên vậy , thực sự không nên như vậy , anh làm vậy tôi thực rất sợ , cầu anh đừng như vậy , được chứ?” Tâm Kỳ có điểm sợ , nhìn người đàn ông ưu thương trước mắt , cô thật không biết anh sẽ yêu sâu đậm đến thế , cô cho rằng anh là nhân vật vương tử ưu nhã , sẽ không thích những người phụ nữ ngu ngốc , cô cũng chưa từng nghĩ tình cảm của anh dành cho cô là nhiều đến thế.

Sớm biết trước vậy , cô sẽ tránh xa anh một chút , thì có phải chuyện này đã không xảy ra rồi không? Thế nhưng cô không hiểu , thích một người thì không chỉ cách xa họ là tình cảm đó sẽ chấm dứt , huống chi Hàn Minh Vũ yêu từ ánh mắt đầu tiên , đối với cô mà nói là nhất kiến chung tình , nhưng duyên phận vừa gặp đã yêu là do ông trời đã định.

Lúc này , tiếng gào từ đằng sau , cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

Hàn Minh Vũ thấy mấy người vệ sĩ đuổi tới , anh nhanh chóng nắm tay Tâm Kỳ chạy đi , Tâm Kỳ thấy vậy , cô quay đầu nói: ” Hàn Minh Vũ , đủ rồi , tôi không chạy được nữa , thực sự chạy hết nổi rồi”. Chân của cô bây giờ đã mềm nhũn , cố hết sức mà chạy.

Người trước mặt không để ý tới , tuy nghe cô nói chân đau , trong mắt hiện lên yêu thương nhưng anh không chịu dừng lại , không chịu buông tay.

Lúc này anh nhớ tới khi còn bé , ba mẹ cãi nhau , mẹ bỏ nhà đi , mà anh thấy mẹ anh khóc , nước mắt lưu lại trên tay anh.

Thế nhưng mẹ anh độc ác mở tay anh ra , quyết định rời bỏ anh , không hề quay đầu nhìn anh một cái , nên đây là nguyên nhân anh không muốn buông tay , anh không muốn ném nỗi đau này thêm một lần nữa.

Tâm càng thêm khẳng định tay không thể buông , dưới chân bắt quá cũng chậm lại , tâm còn chưa nở lòng tha , tay càng thêm nắm chặt , Tâm Kỳ thấy cước bộ chậm lại , cô cũng không cố chấp giẫy dựa nữa tựa như những lời anh nói làm lòng cô có chút đau , cô cũng hiểu yêu một người không yêu mình là thống khổ đến cỡ nào , là đau đớn đến cỡ nào , cô đã từng trải qua nên bây giờ cũng không đành lòng đối xử với anh như vậy.

Nhưng một giây kế tiếp , một chiếc xe BMW màu đen đứng ở địa phương cách bọn họ không xa , Hàn Minh Vũ ổn định cước bộ sau đó ôm chặt Tâm Kỳ vào lòng , một cảnh hai người cứ vậy mà ôm nhau , song song hai người cũng có một người đang bóp chặt tay .

Hoàn hảo hai người trốn không nhanh nếu không hôm nay lại tiếp xúc thân mật , nghĩ vậy , Tâm Kỳ nở nụ cười , cô bây giờ vừa muốn cười vừa tức tối.

Nhưng một giây kế tiếp , một chiếc xe BMW màu đen đứng ở địa phương cách bọn họ không xa , Hàn Minh Vũ ổn định cước bộ sau đó ôm chặt Tâm Kỳ vào lòng , một cảnh hai người cứ vậy mà ôm nhau , song song hai người cũng có một người đang bóp chặt tay

Hoàn hảo hai người trốn không nhanh , nếu không hôm nay cái xe kia lại không thể thấy cảnh lại tiếp xúc thân mật , nghĩ vậy , Tâm Kỳ nở nụ cười , cô bây giờ vừa muốn cười vừa tức tối.

Cười là vì người trong xe thấy hình ảnh này , sẽ tức giận , nhưng nếu người lái xe kia mở cửa ra thì phải làm sao?

Nghĩ đến điều đó , Tâm Kỳ ngẩng đầu , ngược mắt nhìn cái xe kia , sau đó đẩy Hàn Minh Vũ ra , cô tức giận hướng đến , muốn nhìn xem cái xe của ai cũng phải nhìn người lái xe , rồi cẩn thận , vì rất dễ gặp chuyện không may , thế nhưng còn chưa chờ cô đi vào , người lái xe kia liền bước xuống.

Lúc này , Tâm Kỳ nhìn người xuống xe , thấy là An Vĩ Thần , những gì cô muốn nói toàn bộ đều nuốt vào trong , ngực đột nhiên có điểm chột dạ cô dừng cước , đôi mắt nhìn anh có chút bất an , cô nhớ tới ngày hôm trước An Vĩ Thần đánh Hàn Minh Vũ , cái dáng vẻ rất kinh khủng , giờ ngấm lại , thân run một trận.

An Vĩ Thần phía trước cũng không làm gì , anh cứ đứng vậy mà nhìn Tâm Kỳ , dường như anh xem thấu cô , thấy cô có chút lo sợ anh đi tới , nhẹ nhàng kéo tay cô đi vào xe bên kia đường , anh mở cửa để cho cô ngồi vào.

Tâm Kỳ nhìn anh nhiều lần nhưng anh không nói một câu , biểu tình trên mặt tuy chung không hề thay đổi , lòng cô có điểm an định , hình như anh không tức giận , cô cầm lấy tay anh , lấy dũng khí giải thích: “Bọn em không có gì , thật không có gì”. Cô sợ anh không tin , liều mạng lắc đầu .

Lúc này , An Vĩ Thần nhìn Hàn Minh Vũ đứng xa , trong mắt hiện lên tia lãnh ý , sau đó anh cuối đầu nhìn Tâm Kỳ đang lắc đầu , anh lạnh lùng qua mở cửa xe , phát động cơ cấp tốc lái xe rời đi.

Hàn Minh Vũ đứng đó nhìn Tâm Kỳ rời đi , tim của anh như bị móc ra , thật rỗng.

Thế nhưng còn không chờ anh bớt đau đớn chỉ thấy Tâm Kỳ bị An Vĩ Thần lôi đi , lại thấy An Vĩ Thần liếc nhìn anh , anh nhắc chân muốn chạy qua , anh muốn kéo Tâm Kỳ trở về nhưng chân còn chưa động , thân thể bị một vài người giữ lại , anh ra sức giẫy dựa cũng vô ích .

Một người , một khi lúc làm sao so lại với cả mấy cái tay rắn chắc?

Thấy vô ích , Hàn Minh Vũ không giẫy dựa nữa , chỉ là anh sẽ không buông tha cho Tâm Kỳ , vĩnh viễn sẽ không , ngược mắt liếc nhìn , người hoà xe qua lại , anh âm thầm thề nhất định phải có được Tâm Kỳ , không biết sẽ thế nào anh mãi mãi không bỏ qua , không bỏ qua .

An Gia

Từ sau khi Lương Tâm Kỳ trở về liền bị An Vĩ Thần kéo vào phòng , mỗ nam tà mị nhìn nữ nhân dưới thân , nắm cầm cô lên lạnh lùng nói: ” Ngày hôm qua em nói với tôi thế nào? Hả?”

Tâm Kỳ có điểm sợ nhìn anh , khẩn trương nuốt một ngụm hơi: ” Em hôm nay là đi mua quần áo với Tuyết Nhi , em không biết Hàn Minh Vũ sẽ đến , nên” Cô không biết nói thế nào , càng nói thì càng hại Hàn Minh Vũ.

Vì vậy cô ngậm miệng a, cũng nhắm mắt lại , dự định không giải thích , chết thì chết thôi !

An Vĩ Thần thấy Tâm Kỳ không nói tiếp , ánh mắt càng lúc càng lạnh , anh không chút ôn nhu nắm cầm dưới của cô , cúi người bên tai nói: ” Em nói xem , tối nay chúng ta sẽ ở trong căn phòng này , lưu lại toàn bộ vết tích ân ái , em nghĩ thế nào?” Anh tà mị cười , lời nói của anh lúc này làm cho người có điểm sợ .

Thấy cô sợ , anh càng cười to

Sau đó , anh xé y phục của cô , anh không phải làm nhanh mà chỉ từ từ xé , xé một mảnh , dưới thân lại run một chút , anh rất thích phương thức dần vật này .

Tâm Kỳ thấy vậy , cũng khẩn trương , y phục của cô bị xé , lòng cũng như một lần tan vỡ , phương thức dần vật này thật là chịu không nổi , cô mở mắt , kéo tay An Vĩ Thần lại , sau đó cũng nhanh chóng cởi bỏ dây lưng , rồi gạt bỏ quần lót của anh .

Nhìn bộ dạng Tiểu Vĩ Thần đang chờ ra sức vận động , mặt của cô đỏ lên.

Thật ra , cô cũng không muốn làm vậy , chỉ là so với bị anh hành hạ từ từ thì không bằng chủ động một chút , trực tiếp để anh từ từ phát điên .

An Vĩ Thần không ngờ Tâm Kỳ chủ động , anh ngẩn một hồi , sau đó câu dẫn khoe môi , đối với cô cười cười , thấy cô bất động , anh mập mờ nói: ” Em ngày hôm nay thật biết chủ động , nếu thích vậy , chúng ta bắt đầu thôi , ngày hôm nay anh sẽ để em ở trên , bất quá có một yêu cầu là em phải làm anh hài lòng mới có thể xuống dưới”.

Tâm Kỳ không nghĩ anh nói vậy , mặt cô đỏ như lửa , cô muốn chạy khỏi , thế nhưng bị anh bắt lại uy hiếp nói: ” Thế nào , em châm lửa rồi định chạy sao? Chắc là sẽ không đơn giản vậy đâu nha , hôm nay nếu em không làm anh thỏa mãn , thì người đàn ông kia , anh sẽ truy cứu tới cùng”.

19. Chương 19: Không Cần Nhớ Người Đàn Ông Khác

Nói xong , anh thả tay Tâm Kỳ ra , anh phải biết vị trí của người đàn ông kia trong lòng cô là thế nào , càng phải biết rằng người phụ nữ này sẽ vì người đàn ông kia mà làm gì?

Lời nói của anh vừa nói xong , Tâm Kỳ tự động bỏ y phục , sau đó cô ngồi lên người anh , hành động này chọc giận An Vĩ Thần , anh thật không ngờ vị trí của người đàn ông kia lại quan trọng đến vậy , cư nhiên vì gã ta mà cô làm theo lời.

Anh tức giận thực muốn trực tiếp đè chết người phụ nữ này , nhưng anh vẫn nhịn , anh nhắm mắt , nhịn lửa giận , một lát sau , anh mở mắt ra , Tâm Kỳ vẫn là không bắt đầu , anh nhịn không được nói: ” Em còn chưa làm sao? Hay muốn anh hầu hạ em?Nếu như chậm một chút , lập tức đi bảo người đập chết gã đàn ông kia”.

Uy hiếp , cứ vậy mà bay vào tai Tâm Kỳ , cô nhịn nhục , trực tiếp làm tới , hạ thân truyền đến cảm giác đau đớn , cô cắn chặt răng , bất quá cũng rên ra một tiếng nỉ non , lúc này An Vĩ Thần tà mị va chạm vài cái , cô nhịn không được trực tiếp kêu lớn thêm , âm thanh xấu hổ làm cho cô không dám ngừng đầu , toàn thân cũng đỏ ửng lên , An Vĩ Thần nhìn mồ hôi xuất hiện trên da thị trắng nõn , một bộ dạng mê người làm anh càng va chạm mạnh hơn.

Ánh mắt của anh đỏ ngầu , anh nắm hông của Tâm Kỳ , điên cuồng luật động , Tâm Kỳ phía trên , bị va chạm mạnh , bụng hơi đau nhưng cô vẫn cố mà chịu đựng , đơn giản là nếu không thỏa mãn người đàn ông này , không biết anh sẽ làm gì Hàn Minh Vũ , nói vậy , cô biết anh nói thật , một điểm cũng làm tới , cô đã

rất có lỗi với Hàn Minh Vũ , cũng không nguyên tiếp tục cho anh thêm thương tổn nào , dù cho ngày hôm nay An Vĩ Thần dùng phương pháp gì hành hạ cô cũng sẽ làm theo , tất cả vì cái người mà yêu cô sâu đậm , bất quá tâm cô đã hoàn toàn giao cho An Vĩ Thần.

Nói vậy , cô sẽ thích anh sao , thế nhưng hết thấy đã quyết định , kiếp này bọn họ là kém duyên vô phận .

An Vĩ Thần nhìn người trên thất thần: ” Chuyên tâm chút đi , không nên ở trên giường với tôi mà nghĩ đến người đàn ông khác”. Nói xong , anh hung hăng tiến vào thêm vài cái .

Tâm Kỳ cũng chịu đau đớn , cô mong nhanh lên mà kết thúc , sớm để cô đi ngủ.

Cô bây giờ đã quá mệt , từ trái tim tới thân thể , không phải sợ làm anh không thoải mái , nhưng cô không dừng lại được , cô thực muốn trực tiếp ngã xuống , sau đó không cần quan tâm đến cái gì ngủ một giấc thật ngon.

An Vĩ Thần tựa như hiểu tâm tư của cô , anh vùng mắt đẹp lên hỏi: ” Muốn nhanh sớm kết thúc để ngủ có phải không? Vậy bây giờ không được đây , hơn nữa có thể sáng mai mới được nghỉ ngơi , vì tôi không mệt mỏi , dù muốn ngủ cũng không thể được , có nghe hay không?” Nếu để chọn , anh làm sao dễ dàng buông tha? chớ mơ tưởng nhiều .

“Ác ma , vậy anh trực tiếp bóp chết tôi đi”. Tâm Kỳ mệt mỏi nói , nếu cả tối , ngày mai cô chỉ còn lại một hơi.

“Ác ma , tôi chính là ác ma thì sao? Thuận tiện nói cho em hiểu luôn , tình lực tôi rất tràn đầy , em nên chuẩn bị tâm lý , ha ha ha ”. Anh thô lỗ nắm cằm của Tâm Kỳ nói .

Lại còn nói là anh ác ma , vậy anh không thẹn nhận mình làm ác ma chân chính.

“Không nên , không nên , ô ô ô ô” Lương Tâm Kỳ nắm tay của An Vĩ Thần khóc lên nói.

An Vĩ Thần không thêm để ý tới , trái lại anh để cho cô dựa lưng về phía anh sau đó tiến nhập từ đằng sau vào thân thể cô .

Tâm Kỳ bị anh đối xử vậy , bụng dưới càng lúc càng đau , cô trở tay vỗ vỗ An Vĩ Thần , trong miệng phun ra tiếng nỉ non thống khổ: ” Đau quá , ô ô ô , từ bỏ , từ bỏ , ô ô ô ô ô , đau đau quáô ô ô”.

Âm Thanh thống khổ từ trong miệng Tâm Kỳ truyền đến , thế nhưng người phía sau không dừng lại mà cũng chẳng để ý , tùy tiện không chút xót thương mà phát tiết chính mình.

Như vậy duy trì cho đến tối , nếu tối mà An Vĩ Thần không nhận được điện thoại có lẽ Tâm Kỳ không biết sẽ trở thành bộ dạng gì nữa , cô cuộn tròn thân thể nằm trên giường , lúc này điện thoại vang lên , cô vô lực nhận: ” Alochào , tốtmình đợi cứ tới đây , ừtạm biệt”, nói xong , cúp điện thoại .

Nằm một lúc , cô mới đứng dậy tới phòng tắm , tắm rửa một chút , thay quần áo khác , rồi trang điểm đeo ít đồ trang sức đi ra cửa .

Quán Rượu Bạc Đế-

An Vĩ Thần nhận được điện thoại của mấy người bạn tốt liền chạy tới , vốn anh không muốn đến , dù sao anh vẫn chưa nghiêm phạt nữ nhân kia xong , bị họ buộc nên mới phải tới nhưng bây giờ nếu cây đao đặt trên cổ anh , anh cũng sẽ không tới , mấy người này cư nhiên không có gì tìm mấy người phụ nữ đến , hơn nữa mùi nước hoa nồng nặc làm cho anh thật khó chịu .

Một âm thanh ồ ạt truyền tới: ” An Tổng , chúng ta cụng ly được không?”

Một phụ nữ ở quán bar quay sang ném ánh mắt quyến rũ với An Vĩ Thần , sau đó tay vói vào y phục anh , vuốt ve lồng ngực anh.

An Vĩ Thần một bên uống một ngụm rượu , kéo bàn tay đang di chuyển trong người anh: ” Tốt nhất anh phận ngồi đây , không nên động tay động chân , nếu không lát nữa thế nào cắt đứt cũng đừng trách tôi”. Ngực khí của anh uy hiếp , biểu tình trên mặt cũng là nghiêm túc chưa từng có , ý này giống như nếu dám động tay động chân nữa anh liền sẽ làm thật.

20. Chương 20: Một Phụ Nữ Sân Bay

Người phụ nữ nghe vậy , biết anh không phải đùa giỡn , dự định nhào tới cũng tìm cách bỏ đi , tay run run không dám tiếp cận anh .

Mạc Thiếu Khuynh , ba người nhìn nhau mấy lần , sau đó cười cười rồi ngồi lên ghế , Hứa Thiệu Vân tới cạnh người An Vĩ Thần ngồi xuống , cầm ly rượu trên ghẹo nói: ” Thế nào , hiện tại đồ ăn đưa tới mà không ăn sao? Bị người phụ nữ kia thu phục rồi à? Xem ra , An Tổng của chúng ta rơi vào lưới tình rồi , giữ vững khí tiết , các nữ tiếp viên , từ nay về sau nhớ không nên đụng vào An Tổng của chúng ta nữa biết không”. Anh quay sang nhìn mấy nữ tiếp viên nói.

Ba người gật một cái , phá lên cười .

“Đúng vậy , từ nay về sau chớ đụng vào thân thể của An Tổng chúng ta , thân thể đó chỉ có một người mới có thể đụng vào , nhớ về sau không được vi phạm , đi đi”. Mạc Thiếu Khuynh một bên cũng phụ họa , sau đó bảo mấy tiếp viên kia ra ngoài.

Mấy người đó nghe vậy , ngẫm lại nhất định là đúng , liền đứng dậy muốn đi , nhưng lúc này An Vĩ Thần bắt tay của một người , cuồng vọng nói: ” Ai nói tôi bị cô ta thu phục, tôi là người giống vậy sao , sẽ bị phụ nữ thu phục? Từ trước tới nay là tôi thu phục phụ nữ , chưa có ai có gan thu phục tôi , hơn nữa nói cho các người biết tôi An Vĩ Thần chỉ biết chơi đùa với phụ nữ , còn tình yêu , chờ đổ mắt đi” .

“A , phải không?” Hứa Thiệu Vân không tin nhìn anh một cái , sau đó đảo mắt nhìn Mạc Thiếu Khuynh và Tiêu Thừa Phong , cười nhạt nói: ” Vậy sao chúng tôi nghe nói hình như An Tổng đây rất yêu cái vị hôn thê kia?Lẽ nào đây cũng là vui đùa thôi sao?”

Lúc nghe câu hỏi này , An Vĩ Thần nhũn mồm , anh bây giờ không phải vui đùa cũng không đúng , nếu để cho mấy người này sẽ biết anh yêu cô nhỏ kia , rồi bọn họ sẽ cười chê.

Anh hao tổn tâm trí không biết nói thế nào , nhấp một ngụm rượu trong ly , suy tính trả lời làm sao cho hợp lý .

Lúc này ở bên ngoài , Tâm Kỳ đang khẩn trương chờ người bên trong nói chuyện , cô không biết An Vĩ Thần sẽ trả lời làm sao.

Đoán rằng mấy ngày nay anh đối xử với cô thật tốt là xuất phát từ chân tình , hơn nữa trong mắt của anh cô nghĩ là anh cũng có tình cảm với cô .

Chỉ là không muốn những ngày nàylà ảo giác , thông thường giác quan thứ 6 của phụ nữ rất chuẩn , cô cũng mong đó là sự thật .

Vĩnh tai nghe động tĩnh bên trong , hô hấp cũng trở nên khó , rất sợ bên trong không trả lời .

Trong phòng , Mạc Thiếu Khuynh và vài người ngừng động tác trong tay , lẳng lặng chờ An Vĩ Thần trả lời.

Mấy phút sau , An Vĩ Thần ngồi trên ghế , cầm ly rượu uống cạn , không sao cả nói: ” Ai nói tôi sẽ thích người phụ nữ đó , các người không phải không biết tôi rất ghét cô ta , ghét cực kỳ , thế nào sẽ thích? Hơn nữa , tôi đã thề , An Vĩ Thần cả đời sẽ không yêu cô ta , cũng sẽ không cưới cô ta , nên những gì các người nghe được chỉ là lời đồn”. Nói xong , còn cố ý hôn lên mặt người tiếp viên bên cạnh mấy cái .

Thích cũng không nói , chỉ có thể nói vậy , huống hồ cô nhỏ đó không ở đây , muốn nói sao chả được , nếu 3 người này đã biết chân tướng , anh không thừa nhận là được .

An Vĩ Thần gian trá nghĩ vậy , tâm tình rất tốt , làm cả nữ tiếp viên cười lộ lên , ba người ngồi trên ghế nhìn anh rồi nhìn sang cửa lắc đầu.

Xem ra bọn họ đánh giá thấp mồm miệng của An Vĩ Thần rồi , cứng còn hơn tảng đá , sao cũng không chịu nói thật.

Hiện tại không biết nên làm gì , Mạc Thiếu Khuynh liếc nhìn Hứa Thiệu Vân ý hỏi kế tiếp nên làm gì , Hứa Thiệu Vân chỉ là cười cười , sau đó nhìn An Vĩ Thần đang đùa với nữ tiếp viên hỏi: ” Này nói vậy , thật chỉ là cậu vui đùa với cô gái kia thôi sao? Nói những gì bọn tôi biết là giả có đúng hay không a?”

Hôm nay trò này là anh an bài , anh muốn nhìn xem có thật hay không người đàn ông này động tâm .

An Vĩ Thần đang đùa , không nghĩ phải trả lời nói: ” Chỉ là trò đùa , một phụ nữ như vậy làm sao tôi thích , đưa cho tôi tôi cũng không thèm , muốn gì cũng không có , một người phụ nữ sân bay (ý chỉ thiếu điện nước T_T) thì các người có thích không? Thực buồn cười , mắt thẩm mỹ của An Vĩ Thần tôi đâu có thấp vậy, hừ”. Anh khinh bỉ nói , nhất cú đã kích Tâm Kỳ đang đứng ngoài cửa.

Ngoài cửa , Tâm Kỳ che ngực , từng bước từng bước đi vào trong phòng , ánh mắt lệ rơi không tiếng động , sắc mặt cũng trắng bệch doạ người , cô bước vào , cứ vậy mà trực tiếp nhìn chằm chằm An Vĩ Thần.

An Vĩ Thần ngồi trên ghế , cảm giác như có gì không đúng , anh nhìn Hứa Thiệu Vân đang giảo hoạt qua lại , thấy nhìn ra cửa , anh cũng quay đầu nhìn , vừa nhìn xong , tim anh thất lại , chỉ thấy thân ảnh nhỏ nhắn mặt đầy lệ nhìn mình.

Anh biết lần này là xui xẻo , anh thật không ngờ cô lại ở đây , lập tức đứng dậy nhanh đến trước mặt Tâm Kỳ , muốn mở miệng giải thích thế nhưng không biết phải nói làm sao.

Anh trong lòng âm thầm mắng chết tiệt , sớm biết con mẹ nó sẽ không nói những lời kia.

Nhìn ba người ngồi trên ghế , trong mắt An Vĩ Thần hiện lên tia nghi ngờ , không đúng , vì sao Tâm Kỳ lại tới đây , anh lúc ra , cô về còn như ngủ thế nào lại chạy đến đây? Mà còn chọn vào trong phòng của bọn họ , rất không thích hợp , An Vĩ Thần cau mày , nhìn thoáng qua Hứa Thiệu Vân , nhớ tới cái vấn đề anh hỏi , cảm giác như cứ muốn mình trả lời , xem ra bọn họ sớm biết cô bên ngoài.

Trò này chắc chắn bọn họ cố tình làm , An Vĩ Thần nghĩ vậy trừng mắt nhìn từng người trên ghế.

Ba người bị anh nhìn , biết An Vĩ Thần đã biết hết chuyện , ba người cũng không ngạc nhiên gì ,chuyện này trước sau gì cũng xảy ra , dù sao An Vĩ Thần là ai cũng hiểu , hai mươi mấy tuổi đã kể tục An Tị , người rất thông minh vậy làm sao không gian trá?

Lập tức , bọn họ không nhìn nữa , chỉ uống rượu trong tay , dù sao trò này cũng do họ an bài , bây giờ chủ đã ra sân , thì khán giả nên ngồi xem một chút .

An Vĩ Thần thu hồi ánh mắt , xác nhận chuyện này chính là họ làm.

21. Chương 21: Không Nên Đem Lương Tâm Kỳ Tôi Ra Coi Thành Đứa Ngốc

An Vĩ Thần thu hồi ánh mắt , anh trau mày , nhìn người trước mặt nói: ” Những lời kia không phải là lời nói thật lòng , anh chỉ là” Lời còn chưa nói hết đã bị đánh gãy .

“Ha , không phải thật lòng , vậy ngài An Tổng đây thì cái gì mới là lời nói thật lòng của ngài ? Không nên đem Lương Tâm Kỳ tôi ra coi thành đứa ngốc , anh nói có phải hay không mới là thật lòng , tự tôi hiểu , anh không cần nói thêm gì nữa”. Tâm Kỳ nói xong , cô xoay người đi ra ngoài cửa.

An Vĩ Thần bị lời này làm ngây ngẩn , thấy Tâm Kỳ ra cửa , anh nhanh nắm tay cô lại: ” Em đi đâu?”

Tâm Kỳ thấy An Vĩ Thần nắm tay mình , cô nhú mày , khẩu khí không tốt nói: ” Buông ra , tôi đi đâu thì có liên quan gì đến anh sao?” Quay đầu nhìn anh nói từng chữ: ” Anh là gì của tôi? Mà quần nhiều như vậy?” Lời vừa dứt , cô bỏ tay anh ra xoay người chạy ra cửa.

An Vĩ Thần bị cô bỏ tay , lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Phòng thêm náo nhiệt , lúc này quán rượu đạt đến cao điểm , đại sảnh đèn xanh đèn đỏ thay nhau chiếu rọi , ở giữa trai gái hoà nhau thoải thích lắc lư theo điệu nhạc .

Tâm Kỳ cầm túi xách , cô chạy ra khỏi quán rượu , mặc kệ dọc đường đụng phải ai cô cũng không quan tâm , trong lòng chỉ tự nhủ mau chạy ra ngoài để thoát khỏi cái địa phương cô thờ không thông này.

Bật kín trái tim bị thương sâu đậm , nước mắt như mưa không ngừng chảy xuống.

Vì sao? Vì sao lại đối xử với cô như vậy , chẳng lẽ mấy ngày nay chỉ là mộng thôi sao? Không , cô không tin , nhưng còn những lời nói đó? cứ văng vẳng bên tai , muốn quên mà chẳng quên được .

Chân vấp tường bị chụp ếch, lúc này một đôi tay cường lực ôm lấy cô.

Tâm Kỳ ngược nhìn là Hàn Minh Vũ , vừa thấy anh những gì uất ức tựa như khóc ra ngoài , anh ôm cô thật chặt , lông mi nhú lại .

Hôm nay , anh cùng bạn bè đến đây chơi , mới từ toilet ra chỉ thấy một thân ảnh ào ào phóng ra , anh nhìn thì phát hiện là Tâm Kỳ , lập tức chạy theo , đợi anh vẫn chưa đi được xa thì thấy cô lao đảo sắp té xuống mặt đất.

Anh nhanh chóng chạy đến đỡ cô , sau đó cảm giác cô úp mặt vào trong lòng anh mà khóc , anh ôm cô đến cửa.

Lúc này , An Vĩ Thần phía sau đuổi theo , thấy Tâm Kỳ bị người đàn ông xa lạ ôm ra ngoài , anh đẩy đoàn người chạy nhanh theo.

Hàn Minh Vũ ôm Tâm Kỳ ra khỏi quán bar , phía sau độ nhiên truyền đến âm thanh khẩn nộ: ” Đứng lại , bỏ bàn tay bẩn thỉu ra khỏi người cô ấy” .

An Vĩ Thần tức giận đi tới , vừa phát hiện ra Hàn Minh Vũ , anh càng tức giận hơn .

Hàn Minh Vũ thấy An Vĩ Thần , liền biết vì sao hôm nay Tâm Kỳ đến đây , thấy An Vĩ Thần nổi giận đi tới , anh cười.

Còn Tâm Kỳ nghe được âm thanh kia , thân thể cũng trở nên căng thẳng.

Anh tới làm gì? Anh có nói gì thì cô còn tin không? Cô không phải đứa ngốc .

“Anh chạy theo làm gì? Anh đi đi , bây giờ tôi không muốn gặp anh , anh tránh xa tôi một chút”. Tâm Kỳ tức giận chỉ chỉ , muốn An Vĩ Thần đi khỏi.

“Không muốn gặp anh ,vậy muốn cùng người đàn ông này đi sao? Đừng mơ tưởng sẽ cùng gã ta đi , anh chết cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra”. Một bên kéo Tâm Kỳ trong lòng Hàn Minh Vũ , sau đó liền hướng bên kia đi đến .

Anh sẽ không đi , ai có thể trơ mắt nhìn người phụ nữ của mình theo đàn ông khác? Anh, An Vĩ Thần cũng không phải đứa ngốc .

Tâm Kỳ dùng lực đẩy An Vĩ Thần ra: ” Buông ra , anh mau buông ra , tôi không muốn theo anh , không muốn theo anh”. Cô không muốn theo người đàn ông này đi nữa.

Vừa nói những lời này , cô đã nói rõ , bây giờ cô không muốn theo anh .

“Buông cô ấy ra , anh không nghe cô ấy nói không muốn theo anh sao?” Hàn Minh Vũ một bên níu An Vĩ Thần lại , không cho anh dẫn Tâm Kỳ đi.

An Vĩ Thần nhìn xuống tay Hàn Minh Vũ , trong mắt lửa giận bốc lên , sắc mặt cũng trở nên khó coi :” Tốt nhất mau buông ra , hơn nữa cô ấy có nguyện ý không cũng chẳng liên quan gì đến anh ,cô ấy là vị hôn thê của tôi , anh người bên ngoài hình như lo quá nhiều rồi ”.

Hàn Minh Vũ nghe nói vậy , không tức giận , cũng không buông tay mà ngược lại còn tăng thêm lực.

An Vĩ Thần thấy lực tăng thêm , anh tà mị cười , ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

22. Chương 22: Tâm Kỳ , Em Đang Ở Đâu ?

Sau đó cổ tay vừa chuyển , hai người tự như đang bắt tay , người ngoài nhìn vào sẽ tưởng họ là bạn tốt nhưng nhìn kĩ một chút thì hai người sẽ là kẻ thù , hơn nữa ánh mắt căng thẳng , không ai nhường ai .

Tâm Kỳ một bên biết hai người muốn đánh nhau cô lo lắng không biết nên làm cái gì bây giờ?

Suy đi nghĩ lại , mang theo túi đi ra hướng đi bộ , gọi chiếc taxi rồi lên xe , cô mặc kệ tất cả không nhìn lại , bọn họ có ai sống ai chết cũng mặc kệ cứ vậy mà lên xe rồi đi .

Trên đường , hai người thấy Tâm Kỳ rời đi , trong khoảng thời gian ngắn đều cấp bách đuổi theo , chạy một đoạn đường ngắn nhìn theo chiếc taxi đã đi xa , biết đuổi không kịp cũng dừng lại .

Nhất thời , hai người đụng phải ánh mắt nhau , một mảnh phát hỏa.

Tốt nhất , An Vĩ Thần hừ lạnh một tiếng , xoay người đi lấy xe , anh bây giờ phải tóm được cô nhỏ kia , sẽ giải thích rõ với cô , một lúc sau , xe của An Vĩ Thần từ gara đi , gào thét chạy về hướng chiếc taxi của Tâm Kỳ , ban đêm , gió hè thổi qua , làm cho không khí trở nên mát mẻ , trên đường Hàn Minh Vũ ở lối đi bộ , mồ hôi đổ đầy người , đôi mắt sâu đậm nhìn theo phương hướng của Tâm Kỳ , anh nở nụ cười , xem ra phải thay đổi kế hoạch một chút rồi.

An Gia Đại Trạch

Từ lúc An Vĩ Thần về đã là một giờ , anh ngồi trên ghế nhìn ra cửa , cô nhỏ kia thế nào chưa về? Rõ ràng là cô đi trước mà sao bây giờ vẫn chưa về?

Anh bực bội bất an , đứng dậy đi tới đi lui trong đại sảnh , anh xoa xoa cái trán , chờ không được nữa nắm áo khoác đi tới cửa .

Lối đi bộ đen tối , Tâm Kỳ một người đi tới đi lui không mục đích , cô chưa có trở về An Gia , taxi đi một đoạn thì xuống , cô không biết nên đi đâu? An Gia thì không muốn về , nhà cô thì không có người , Tuyết Nhi thì nghĩ đến Hàn Minh Vũ , nhúc nhích nhìn lên trời đầy sao.

Bầu trời đầy sao sáng , Tâm Kỳ nhìn sao bắc đẩu , cúi đầu nhìn thấy một khách sạn xa xa nhớ tới còn có chỗ nào đi? Trước tiên ở một đêm ở khách sạn , nghĩ đến cô liền đi sang đó , đường chỉ có vài người , một bên An Vĩ Thần chạy xe đi tìm người , đã nửa tiếng trôi qua , vẫn là không tìm được cô.

Lập tức , anh tức giận xoay tai lái , cô nhỏ đáng chết này , chạy nơi nào? Điện thoại không nhận, tìm khắp nơi cũng không thấy người đâu .

An Vĩ Thần tức giận không nhẹ , anh trở lại gian phòng trống rỗng tìm Tâm Kỳ , tìm anh bây giờ là trống không , anh hồi tưởng lại cô ở đó đang nhìn mình cười .

Hồi tưởng mấy năm qua những ngày cô bên cạnh anh , anh mới phát hiện anh bắt đầu ỷ lại vào sự hiện diện của cô , cũng như vậy mà hưởng thụ , mong muốn cô bên cạnh anh từng ngày.

Mấy ngày qua , anh đối với cô thật tốt là xuất phát từ trái tim mình , là từ chính tình cảm của mình.

Phát hiện ra , những ngày qua chính là những ngày vui vẻ nhất từ trước đến giờ mà anh có , thế nhưng hiện tại những ngày đó còn có thể quay về không?

An Vĩ Thần nhìn căn phòng tối đen , thở dài một cái xoay người rời đi.

Trong khách sạn , Tâm Kỳ giặt sạch thư phục ngồi trên giường , khổ não nghĩ ngày mai còn chưa trở lại , cô về , cô lại không muốn gặp ai kia nhưng nếu không về thì sẽ đi đâu?

Ai , cô thở dài vô số lần , nhưng vẫn không biết nên làm cái gì bây giờ?

Hồi tưởng lại những ngày ở chung với An Vĩ Thần , lòng cô đau đớn không thôi , đơn giản với cô mà nói đó là sự châm chọc , làm cho cô có cảm giác chính mình bị trêu đùa , nhìn rượu trên quầy , Tâm Kỳ cầm lấy một chai , cũng không biết là rượu gì , cứ vậy mở ra rồi uống .

Một ngày một đêm không ăn , để bụng đói uống rượu.

Chỉ chốc lát sau , bình rượu còn đáy không , mà Tâm Kỳ cũng ngã sang sofa bên cạnh , miệng không ngừng lẩm bẩm: ” An Vĩ Thần , tên hỗn đản này , tại sao lại nói vậy , tại sao đối xử với tôi như vậy , vì sao không thương tôi? Vì sao không thương tôi? Ô ô ô” Nói xong , cô uống hết ngụm rượu còn lại.

Vì uống quá nhiều , bị sặc , ho khan vài cái rồi gào khóc: ” An Vĩ Thần , cái tên đại hỗn đản , tôi Tâm Kỳ sẽ không yêu thương anh nữa , sẽ không yêu thương anh nữa , sẽ không yêu , híc , híc , sẽ rời xa , ô ô , sẽ rời xa anh ”.

Cứ vậy tiếng khóc không ngừng vang lên trong phòng , rốt cục cô cũng uống sạch rượu , cũng vì say mà ngã trên ghế sofa , hơn nữa miệng cứ lẩm ba lẩm bẩm không biết nói cái gì.

Một mảng đen trong phòng , ánh trăng chiếu rọi trên giường , chỉ thấy ai kia , tay không ngừng quơ quơ lên không trung , miệng nói: ” Cô nhỏ kia , trở lại đây cho tôi , em trở lại đây , nếu em dám đi , em nhất định chết chắc , trở về” Từng câu một nói ra trong miệng , trên mặt của An Vĩ Thần cũng dính đầy mồ hôi , lông mi nhú chặt , tay không ngừng quơ quơ , nhìn qua rất thống khổ .

Đột nhiên tiếng ” trở về” làm người trên giường tỉnh , anh vừa nằm mộng , Tâm Kỳ bỏ anh đi với người đàn ông khác , cũng không quay đầu lại.

Mặc kệ anh gọi thế nào , cô cũng không quay đầu , hẳn muốn chạy theo nhưng chân không thể nhúc nhích mặc kệ anh cố gắng động thế nào cũng không thể .

Mà điều quan trọng mắt thấy Tâm Kỳ phải đi , anh bị kích động tỉnh lại , vừa tỉnh phát hiện thì ra chỉ là mộng , hoàn hảo chỉ là mộng !

Rời giường vào phòng tắm rửa mặt , sau đó ra cửa nhìn phòng bên cạnh trống không , anh nhìn ra bầu trời đầy sao , nhẹ giọng nói: ” Tâm Kỳ , em đang ở đâu?”

Ánh trăng hoà thuận vui vẻ , gió thổi nhẹ nhàng tưởng nhớ tình , bao nhiêu tiếng đồng hồ mà An Vĩ Thần cảm thấy dài như mấy thế kỷ , anh phát hiện thì ra yêu cũng là một loại nhớ nhung như vậy , nhớ đến tận xương tủy , sự phát hiện này liệu có phải quá muộn không? Chỉ mong nó đừng muộn , chuyện tương lai có ai dự tính được đâu?

Trưa hôm sau , ở trong phòng khách sạn , Tâm Kỳ xoa xoa cái trán , mở mắt ra , rất chói mắt , liền lấy tay bịt lại , quay đầu ngược nhìn gian phòng , không biết mình đang ở nơi nào.

23. Chương 23: An Vĩ Thần , Tạm Biệt

Cúi người nhìn y phục của mình , tại sao là áo choàng tắm? Hơn nữa sao đầu đau đến vậy? Đứng dậy bước xuống đất , phát hiện chân đụng phải một vật , là một bình rượu , cô mới nhớ hôm qua cô tùy tiện tìm một khách sạn , sau đó uống say mềm , bây giờ nghĩ lại , đầu cô rất đau.

Đứng dậy tắm sơ một cái , cô vẫn ở trong khách sạn , cả buổi chiều không ra ngoài , ngồi trên ghế salon , cầm một ly cafe , ngồi từ trưa đến chiều , vẫn duy trì tư thế đó , trong đầu suy nghĩ những ngày kế tiếp nên làm sao? Là nên tiếp tục như vậy hay bỏ qua?

Mà bên An Gia cũng loạn xạ , An Vĩ Thần tính tình càng lúc càng táo bạo , làm người trong công ty , lẫn người nhà đều phải cẩn thận rất sợ chọc tới anh.

“Một đám người không có không có ích lợi , có mỗi người cũng tìm không ra , cút hết đi”. Trong phòng làm việc An Vĩ Thần phần nộ quát mấy người vệ sĩ .

Cả buổi tối , một người cũng tìm không được , thực tức chết anh , anh kéo cà-vạt , một cái đập lên bàn , xoa xoa mi tâm , anh nằm lên ghế làm việc .

Cô nhỏ này rốt cuộc đi nơi nào? Anh đã đưa người tìm khắp thành phố vẫn là không tìm được người , thực sự là vô dụng , một cô gái nhỏ cũng tìm không được , nếu truyền ra thật sự mất mặt rất lớn .

Nghĩ vậy , An Vĩ Thần cầm áo khoác cùng chìa khoá xe đi tới cửa.

Trong khách sạn , rốt cuộc qua mấy tiếng lo lắng , Tâm Kỳ cũng ra ngoài , cô muốn ra ngoài để quên hết mọi chuyện , cô sẽ quên người đàn ông kia , cô sẽ không trở về , gửi cho Tuyết Nhi cái tin , sau đó gửi cho người đàn ông kia

Cô bước ra khỏi khách sạn rồi trực tiếp đến sân bay , vật gì cũng không mang theo , chỉ lấy túi sách , hoàn hảo giấy tùy thân đều đủ nên chỉ cần trực tiếp đến sân bay cầm vé máy bay là có thể đi

Ở sân bay , Tâm Kỳ mua vé sau đó cô lên máy bay.

Lúc máy bay cất cánh , trong lòng Tâm Kỳ cuối cùng cũng tạm biệt tình yêu nhiều năm qua của cô .

An Vĩ Thần , tạm biệt

Tình yêu của tôi , tạm biệt

Lúc này rời đi cũng là sự bắt đầu cuộc sống mới , cô sẽ quên quá khứ , làm lại tất cả , cô nhất định sẽ làm được , trong lòng tự thề nói.

Nhưng mà sau khi cô đi , người đàn ông nào đó nhận được tin tức anh nổi trận lôi đình , anh chạy nhanh ra sân bay , sân bay lớn như vậy , kể đến người đi , An Vĩ Thần chạy tới chạy lui tìm Tâm Kỳ , một bên phần nộ nói: ” Lương Tâm Kỳ , em dám bỏ đi , chân trời góc biển tôi sẽ tìm được em , nhốt em cả đời , cho em vĩnh viễn sẽ không rời khỏi tôi” .

Đáng tiếc , những lời nói này , không ai nghe được.

Mặt trời chiều ngã về tây , thời gian chậm rãi trôi đi , sân bay chen lấn bây giờ chỉ còn vài người , ở phi trường , An Vĩ Thần một bên mệt mỏi ngồi ở ghế nghỉ ngơi.

Ngẩng đầu nhìn chuyến máy bay cuối cùng , sắc mặt anh trở nên u sầu .

Em hẳn tâm rời đi sao? Vì sao? Lẽ nào vì những lời nói đó?

Anh bây giờ biết sai rồi , mặt mũi gì đều là con mẹ nó cái rắm , thế nhưng những lời này anh muốn nói ra thì đã muộn ...

Đột nhiên , anh nhớ tới chuyện này đều do ba người bạn tốt của anh làm , anh nổi giận đứng lên đi tới cửa.

Người đã đi rồi , anh sẽ tìm , nhưng bây giờ anh phải về tính sổ trước đã , anh thề rằng anh không đánh đẹp bọn họ thì không phải là An Vĩ Thần , trong quán rượu , ba người cao hứng uống rượu , đột nhiên một ai đó đánh xuống rùng mình , một số người tiếp tục uống , bàn luận chuyện ngày đó của An Vĩ Thần.

“Hai người nhớ rõ hôm qua khi Thần nói xong lời kia , thấy Tâm Kỳ đứng ở đó , dáng vẻ của anh , bây giờ nghĩ lại một chút đã thấy mắc cười, ha ha ha ” . Trên ghế sofa , Mạc Thiếu Khuynh đã cười ra nước mắt.

Anh thật cao hứng , anh cười đến mặt biến dạng , hai người còn lại cũng chỉ nhàn nhạt cười , trong lòng họ cũng vui mừng , cứ nhiên có thể trêu cợt người kia .

Nói xem , mấy người bọn anh có thể không vui sao?

Trong phòng , 3 người thoải mái cười to uống rượu , lúc này cửa bị người một cước đạp ra , An Vĩ Thần về mặt tức giận nhìn ba người bọn họ .

Đi tới , người một quyền , không nói lời nào , tiếp tục một đấm , mà ba người còn chưa kịp phản ứng , lúc phản ứng lại thì trên mặt đã là ba khối , tự bùm mặt.

Muốn mở miệng hỏi lại bị An Vĩ Thần cho thêm một quyền , lúc định đánh thì Tiêu Thừa Phong bắt được tay anh: ” Nổi điên làm gì a , vừa vào đã đánh , xảy ra chuyện gì?”

“Đúng vậy , thần kinh à , vào đã đánh người , xem đi tôi bị cậu đánh thế này mai làm sao ra đường gặp người đây?” Mạc Thiếu Khuynh chùi máu trên miệng , phụ hoạ nói.

Đau chết thôi , cái dạng này ngày mai làm sao dám bước ra đường a? Thực sự xui xẻo , Mạc Thiếu Khuynh bực bội lắc lắc tay .

An Vĩ Thần liếc nhìn miệng ba người có chút máu , rút tay lại , ngồi lên ghế sofa.

Anh cầm lấy một bình rượu uống ừng ực , hết một chai , tiếp tục mở chai khác rồi uống tiếp.

Tiêu Thừa Phong một bên thấy vậy , ngăn cản: ” Cậu điên rồi , uống nhiều như vậy?” Anh lấy bình rượu trong tay An Vĩ Thần hỏi: ” Làm sao vậy?”

Anh chưa bao giờ thấy An Vĩ Thần như vậy , uống thật nhiều rượu , từ trước đến nay An Vĩ Thần luôn bình tĩnh chưa bao giờ kích động thế này , xem ra là xảy ra chuyện gì rồi.

“Cô ấy đi rồi”. An Vĩ Thần không đầu không đuôi ném một câu.

Ba người liếc nhìn nhau , cô ấy đi, người nào đi rồi ?

Nghĩ đi nghĩ lại , chẳng lẽ là Tâm Kỳ?

Xem ra là vậy rồi , ba người trong lòng đột nhiên sợ hãi , ngày đó đùa thái quá , bọn họ thật không ngờ cô sẽ rời đi , làm sao bây giờ?

Lúc này , ba người nhìn An Vĩ Thần vẻ mặt chán nản , mày trau lại , nhất thời , trong phòng không khí ngột ngạt bao trùm.

Một lúc sau , Tiêu Thừa Phong mở miệng nói: ” Chuyện này do chúng tôi làm , chúng tôi sẽ tìm cô ấy”.

Vừa dứt lời , ba người cùng nhau gật đầu rồi ra ngoài , việc là bọn họ làm nhưng vậy người cũng nên do bọn họ tìm

Dù cho lật đổ trời , bọn họ cũng phải tìm ra người

Tìm một người , là 3 năm

24. Chương 24: Lương Tâm Kỳ , Rốt Cuộc Cũng Đã Trở Về

Ba năm sau ,

Sân bay thành phố H , Tâm Kỳ kéo theo hành lý đứng trước cửa , hít thở sâu một hơi , cô đã trở lại . Gọi một chiếc taxi thẳng về nhà.

Ngồi trong xe , dọc đường đi , cô nhìn ra ngoài cửa sổ , ba năm rồi , hết thấy hình như không có gì thay đổi .

Xe đến nhà , cô bước xuống , nhìn ra cửa , đột nhiên , cửa có người mở ra.

Là Lưu Quân đi ra , nhìn thấy người ở cửa , bà nhìn không khỏi tròng to mắt , không thể tin , đây không phải tiểu thư sao? Tiểu thư của nhà chúng ta đã trở về , đã trở về.

Lưu Quân kích động đến nước mắt chảy ra , thậm trọng kêu: ” Tiểu Thư , cô đã trở về , cô rốt cuộc đã trở về”. Một tiếng cô trở về , lệ không tiếng động rơi xuống.

Tâm Kỳ cũng lệ đảo quanh , nhìn Lưu Quân nói: ” Con đã về rồi”. Cô đã về , ba năm rồi , cô chưa bao giờ quay về nhà.

Mỗi lần về đêm , nhìn lên ánh trăng , cô nghĩ bên kia liệu bây giờ có giống ở đây không?

Vì quan hệ sai giờ , nước ngoài là buổi tối , bên kia sẽ là sáng thì làm sao mà giống , bây giờ cô đã trở về , nơi này từng cây cỏ cùng người làm cô kích động không khỏi ướt nước mắt.

Lưu Quân lau lau nước mắt , xoay người kéo Tâm Kỳ vào.

“Lão Gia , Phu Nhân , Tiểu Thư đã trở về”. Lưu Quân lớn tiếng gọi .

Trong phòng khách.

Vợ chồng Lương Gia nghe Tâm Kỳ đã trở về , hai người kích động đứng dậy , nhìn ra cửa , thấy đúng là con gái bảo bối của họ , nước mắt cũng đảo quanh vành mắt.

Lúc này , Tâm Kỳ lệ cũng rơi xuống , đi tới nhẹ nhàng nói: ” Ba mẹ , con đã về , xin lỗi làm hai người phải lo lắng , mong ba mẹ tha thứ , con là một người con bất hiếu”. Nói xong , sẽ quỳ xuống cầu mong tha thứ.

Vợ chồng Lương Gia thấy thế , vội vàng kéo cô: ” Đã trở về là tốt rồi , ba mẹ chưa từng trách con , ngốc!” Mẹ Lương vuốt vuốt mặt Tâm Kỳ ôn nhu nói.

Bọn họ chưa từng trách cô , chỉ có yêu thương mà thôi , yêu thương mấy năm này , một nữ nhi ra ngoài ở , không biết sinh hoạt thế nào , ở nhà bọn họ xem cô như bảo bối .

Cho tới giờ chưa từng chịu khổ , mà một mình ra ngoài sống ba năm , hỏi làm sao bọn họ không lo lắng cùng yêu thương a !

Mẹ Lương nhìn Tâm Kỳ , rất sợ con gái sẽ xảy ra chuyện gì , sau khi xem xong , bà đau lòng nói: ” Con gái , mấy năm nay khổ con rồi , con xem con bây giờ gầy thế này”. Nói xong , nước mắt bà rơi xuống , con gái bà thật gầy , nhìn không khỏi đau lòng.

“Mẹ , con nào có gầy , mẹ xem , tay con thật nhiều thịt nha , con còn muốn giảm cân.” Tâm Kỳ giơ tay lên , dùng tay còn lại bóp bóp thịt cho Mẹ Lương xem.

“Cái gì mà giảm béo , đã gầy vậy rồi , không cần giảm , bây giờ mẹ sẽ bảo Lưu Quân đi làm các món con thích nhất cho, bù đắp lại mấy cân thịt mà con làm mất mấy năm nay” . Nói xong , Mẹ Lương phân phó cho Lưu Quân: ” Lưu Quân , nhanh một chút nấu các món Tâm Kỳ thích , để bồi bổ cho Tâm Kỳ.”

“Vâng , tôi đi ngay”. Lưu Quân cao hứng đáp , bà muốn bồi bổ cho Tiểu Thư , bên ngoài chắc ăn không ngon.

Tâm Kỳ thấy vậy , chỉ cười , về nhà thật tốt .

Trong phòng khách , một nhà vui vẻ nói chuyện với nhau , từ đầu đến cuối , vợ chồng Lương Gia cũng không hỏi vì sao cô không nói một tiếng mà rời đi , mà ba năm nay , chỉ có báo tin tức cho bọn họ , nói bọn họ bảo trọng thân thể , cũng không cần tìm cô , không cần phải lo lắng , một ngày nào đó cô sẽ trở về .

Từ lúc gửi tin đến giờ , bọn họ cũng không hỏi nguyên nhân , ở trong lòng của bọn họ , chỉ cần cô vui vẻ là được , bây giờ con gái trở về thì tốt rồi.

Thật ra , ba mẹ vĩnh viễn là người tốt với con cái nhất , cũng là người yêu thương con cái nhất thế giới này.

Buổi tối , một nhà hoà thuận vui vẻ như trước , họ ngồi trên bàn ăn , đồ ăn trên bàn cũng là những món mà Tâm Kỳ thích nhất , cô nhìn một bữa cơm này , bao tử đều kêu lên , không phải vì đói bụng mà vì đồ ăn quá ngon , đã lâu rồi nhưng khẩu vị của cô cũng không đổi gì .

Mấy năm qua , đây là bữa cơm ngon nhất cũng là đầu tiên cô ăn , ăn no , cô tản bộ trong vườn hoa nhà mình , gió đêm từ từ thổi , muôn hoa đua nhau khoe sắc thắm làm lòng cô giờ khắc này trầm tĩnh lại ,hưởng thụ sự yên bình trong đêm.

Yên lặng một hồi , điện thoại của Tâm Kỳ vang lên , nhìn dây số cô nở nụ cười ôn nhu: ” Vừa tỉnh ạ , hiện tại thời gian bên kia hẳn là còn sớm ha ... Tốt , nên tự chăm sóc tốt mình nha , tạm biệt”.

Cúp điện thoại , chỉ thấy Ba Lương tới: ” Ngày mai có tiệc , nó cũng tới”, nói xong , ông liếc nhìn Tâm Kỳ , xem nhất cử nhất động của cô.

Ba Lương thở dài , nói tiếp: ” Chuyện của tuổi trẻ , ba không quản , thế nhưng con phải nghĩ kỹ , đừng vì quá xúc động mà quyết định bừa”. Nói xong , Ba Lương rời đi.

Chuyện của bọn trẻ để bọn trẻ tự giải quyết , người lớn sẽ không nhúng tay vào dù sao những người trong cuộc cũng là sống với nhau.

Gió lay động những cánh hoa , lại không thể xua đi sự phiền muộn trong lòng Tâm Kỳ , từ lúc Ba Lương nhắc đến anh , trong lòng cô không phải không có cảm giác , chỉ là những năm qua cô học cách giấu cảm

xúc của mình đi , tất cả tâm tư đều giấu riêng cho bản thân , không hề biểu hiện lên trên mặt , thế những chỉ cần lúc cô ở một mình , cô mới có thể phát tiết ra ngoài.

Lẽ ra sau khi về đến nhà cô sẽ không nghĩ đến anh nữa, mà khi nghe Ba Lương nói vậy , trong lòng có chút khẩn trương , lại có chút sợ , dù sao năm đó nếu cô không đi , anh cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô , nhưng bây giờ có sợ cũng vô ích , cô sẽ lấy tinh thần hết sức để tối mai không đụng mặt với anh.

Nơi nào có anh cô không đến , nơi nào không có anh sẽ có cô , chỉ hy vọng yến hội ngày mai vượt qua bình an sau đó thuận lợi xuất ngoại.

Lần này trở về cô sẽ ở không lâu , chỉ có một tuần , bên đây cô không bỏ xuống được nhất định phải quay về nước ngoài.

Lần này trở về cũng là vì sợ lâu rồi không có thăm gia đình , sợ mọi người lo lắng hơn nữa cũng đúng lúc kỷ niệm 30 năm kết hôn của ba mẹ , cô là con gái mặc kệ cái gì cũng phải về một chuyến.

Mà chuyến này , cô chỉ hy vọng thuận lợi vượt qua , cô không có nhiều thời gian , cũng không chịu nổi khó khăn , nghĩ đến , Tâm Kỳ xoa xoa mi tâm , một ngày một đêm mệt mỏi hơi nhức đầu , nên xoay người vào trong nghỉ ngơi,

An Gia Biệt Thự

Một căn phòng tối , một người đàn ông đứng trước cửa sổ nghiêng người dựa vào vách tường , tay khéo léo thường thức ly rượu , ánh trăng chiếu lên người anh , làm cho mờ mờ ảo ảo , chỉ thấy khuôn mặt tựa như tượng điêu khắc , một đôi ánh mắt sâu thẳm , trong tay cầm ly rượu đỏ , nhìn không ra là anh đang nghĩ gì , môi đỏ mọng , tà mị nhếch lên , người ta thấy được sẽ đắm chìm vì nó , anh đứng dậy , nhìn ra cửa sổ .

Lương Tâm Kỳ , em rốt cục đã trở về , em rốt cuộc cũng đã trở về.

Lần này , anh muốn cho cô biết , không chịu nghe An Vĩ Thần nói thì cái giá phải trả rất lớn , khuôn mặt lạnh như băng , con ngươi loé lên khiếp người trong đêm .

Đêm tối trôi qua , ánh bình minh đang tới , không khí trong lành , lại có mùi vị của gia đình làm cho tâm tình của Tâm Kỳ cũng phá lệ tốt , cô rời giường mở cửa sổ , ánh nắng chiếu rọi vào phòng.

Nhìn thấy một chiếc xe màu đen trước nhà , cô nghi ngờ nhíu mi , là xe của ai? Thế nào mà chưa từng thấy qua.

Đột nhiên , cô phát hiện mình thật ngu vì lâu rồi cô cũng đâu có trở về .

Cái xe này trước đây chưa từng thấy qua chắc có lẽ là của bạn ba , nghĩ vậy cô gõ đầu mình nở nụ cười một chút xoay người vào toilet , tắm rửa rồi xuống lầu ăn điểm tâm.

Vừa đi nửa cầu thang , chợt nghe phía dưới truyền đến giọng nói của Ba Lương: ” Thần , con đã đến rồi, mau lại đây ngồi” . Dưới lầu Ba Lương vui vẻ chào An Vĩ Thần.

An Vĩ Thần gật gật đầu , anh nhìn lên lầu , ngược mắt ở chỗ rẽ là một thân ảnh màu trắng , anh nheo mắt lại , tà mị cười , sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra ngồi lên ghế sofa , chỉ là lâu lâu lại nhìn lên lầu một chút , ánh mắt sâu thẳm làm cho người ta không hiểu rõ anh nghĩ gì .

Ở cầu thang , Tâm Kỳ nghe được tên của anh , trong lòng kinh hoàng không thôi , cô thật không ngờ anh sẽ đến lúc này.

25. Chương 25: Cô Bé , Em Giống Như Mật Ngọt

Hơn nữa đã đi xuống chỉ cần một tia cũng có thể thấy anh , cô cho rằng mình đã điều chỉnh tốt tâm lý để đối mặt thế nhưng lúc này cô phát giác cô làm không được , trái tim của cô vẫn như trước đây chỉ cần nghe đến giọng nói của anh vẫn sẽ không cầm được sự mãnh liệt .

Ba năm nay , trái tim của cô tựa như sống lại , dần đi sự động tâm , cô hít sâu một hơi quyết định đi xuống dưới , cô không muốn lùi bước , dù sao một ngày nào đó cũng sẽ gặp lại , bây giờ hay sau này cũng vậy thôi. Suy nghĩ xong , Tâm Kỳ làm bộ như không thấy anh , đi xuống lầu .

Thấy Ba Lương đang nhiệt tình nói chuyện với An Vĩ Thần , cô nhàn nhạt nói một câu: ” Ba , buổi sáng tốt lành”, nói xong xoay người vào phòng bếp , không thèm nhìn An Vĩ Thần một cái.

Ba Lương còn chưa nói gì thấy con gái mình đi , ông thấp mầu liếc nhìn An Vĩ Thần ngồi trên ghế , thấy anh ánh mắt thủy chung vẫn nhìn theo phương hướng của Tâm Kỳ .

Ông thở dài trong lòng , rồi nở nụ cười chuẩn bị nói chuyện tiếp cùng An Vĩ Thần , chờ ông nói chỉ thấy ai đó đã vào phòng ăn.

Ông nhìn sang , lắc đầu , đứng dậy đi ra ngoài , ông để cho hai đứa trẻ ở lại , người trẻ tuổi thì mặc kệ để cho bọn nó tự quyết định , nghĩ vậy Ba Lương phân phó người hầu bây giờ đừng vào trong phòng , rồi rời đi.

Trong phòng ăn , Tâm Kỳ không thích thú ăn sáng , cúi đầu nhìn bánh mì trong tay , tránh né đôi mắt sắp phát lửa phía trước.

Từ lúc An Vĩ Thần vào phòng ăn , anh ngồi đối diện nhìn cô ăn sáng , anh kiên trì một chút , lúc cô nhỏ này xuống lầu chẳng thèm liếc nhìn anh một cái , điều này làm cho anh vô cùng tức giận.

Cả đêm qua anh không ngủ , trong lòng đều nghĩ về cô.

Nghĩ mấy năm rồi , không biết cô thay đổi thế nào , có còn giống trước đây , nhìn anh tự như ” Thần ca ca , Thần Ca Ca”.

Thế nhưng ngày hôm nay anh thấy cô , phát giác cô càng thêm quyến rũ , mọi thứ làm cho anh hơi bị động tâm , một chiếc váy trắng trên người cô để cho sự thanh thuần cộng thêm quyến rũ , làm thân thể anh buột chặt muốn chết.

Khi anh thấy cô không xem sự hiện diện của anh , trong lòng dục hỏa thành lửa giận , anh tức giận đẩy bữa ăn sáng của Tâm Kỳ xuống đáy sau đó đi đến trước mặt cô , nắm cằm dưới của cô lên , thấy trong mắt cô hiện lên tia khủng hoảng , lửa giận thoáng tiêu mất , thì ra cô không phải là không có cảm giác chỉ là che giấu thật tốt thôi .

Xem ra mấy năm nay , cô nhỏ này học được rất nhiều thứ a !

Bất quá dù cô có thay đổi cỡ nào , học được nhiều thứ thế nào thì anh vẫn có thể nắm cô vững vàng trong tay , sẽ không để cô chuồn mất từ tay anh , nghĩ vậy , An Vĩ Thần thấp mầu nhìn Tâm Kỳ đang khần trương rồi làm bộ trấn định , anh cúi người hôn lên môi cô , nhẹ nhàng mút lấy , lưỡi bá đạo cạy miệng ra , tự do đùa giỡn bên trong miệng , tìm kiếm lưỡi của cô.

Tâm Kỳ bất ngờ bị anh hôn , mà nụ hôn bá đạo như vậy , cô bị cái nụ hôn này làm cho say mê suýt đắm chìm theo .

Thế nhưng An Vĩ Thần làm sao sẽ chịu , phát hiện cô giả dựa , nụ cười của anh càng sâu , vẫn là dùng sức ôm chặt cô , cô bị nụ hôn cấp tốc sắp không thông , cũng sắp bị hút vào , chợt giật mình tỉnh giấc .

Cô làm sao có thể nhanh như vậy mà rơi vào tay giặc? Không thể, cô không thể tiếp tục như vậy , nếu tiếp tục thì không phải 3 năm nay đều uống phí sao?

Không nghĩ thêm gì , trong miệng cắn anh một cái , vị máu tươi truyền từ trong ra làm cho An Vĩ Thần bị miệng , cô xoay người chạy đi .

Chạy một bước liền bị anh chụp lại , bên tai vang lên âm thanh lạnh lùng: ” Em bé , em không chỉ có học nguy trang mà còn học cắn người nữa , tốt , quả nhiên khiến cho người ta động lòng hơn trước đây nhiều”.

Không sai , lại dám cắn anh , xem ra lá gan của cô nhỏ này thật lớn.

“Buông ra , An Vĩ Thần buông ra”. Tâm Kỳ mặc kệ anh nói gì , cô cũng không nghe , bây giờ cô chỉ muốn người đàn ông này buông cô ra.

Nhìn máu trong miệng anh chảy ra , một giọt in trên áo trắng , như hoa hồng diêm dúa lẳng lơ.

Nhìn qua An Vĩ Thần càng thêm yêu mị thể nhưng làm trong lòng cô khó mà hô hấp , người đàn ông này giống như là điều cô không bao giờ từ bỏ được , cũng không phải càng làm cho cô yêu , mà cũng không phải là hận thù .

Trên mặt An Vĩ Thần biến hoá biểu tình , anh nở nụ cười mê hoặc lòng người, tay cũng không buông ra , đi tới bên tai cô dụ dỗ: ” Em bé , em giống như mật ngọt , ngọt để anh muốn trực tiếp nơi này ăn em” .

Tâm Kỳ bên tai một chút đỏ lên , mặt cũng đỏ như cây táo , mê hoặc như vậy , lời tâm tình một chút nghiêng bên tai , sau đó từng tầng mà rung động.

An Vĩ Thần rất hài lòng với phản ứng như thế , anh cố ý dụ dỗ cô , mị lực của anh là không có người phụ nữ nào từ chối được.

Ngước mắt nhìn đôi môi bị sưng đỏ , hạ thân của anh buộc chặt , không kiềm chế được một tay ôm lấy Tâm Kỳ chạy lên lầu.

Cô cảm giác dưới thân nhẹ một chút , mờ mịt ngẩng đầu thì thấy anh đã ôm cô , không biết khí lực từ đâu cô giãy dụa khỏi lòng ngực của anh .

Sau đó trực tiếp chạy lên lầu cũng không quay đầu lại , liều mạng chạy như bão táp , như là phía sau có gì ghê gớm đuổi theo.

Nhìn bộ dạng đó , anh vừa giận vừa buồn cười , anh không đuổi theo , dù sao theo đuổi cô nhỏ này vẫn còn rất nhiều thời gian.

Nghĩ vậy , anh lau vết máu , trở về cái chỗ anh không cầm giữ được , trên môi lưu lại mùi của cô , nụ cười càng thêm sâu , ngước mắt nhìn lên lầu rồi xoay người rời khỏi Lương Gia.

Trên lầu , Tâm Kỳ khoá cửa lại , dựa lưng vào cửa , cô kinh hoàng ôm chặt lòng ngực , nghe âm thanh dưới lầu cô chạy đến cửa sổ nhìn chiếc xe màu đen kia rời đi , cô thở phào , chân cũng thoáng mềm nhũn .

Ha Ha , cô quá đánh giá cao về mình , thì ra vẫn là đắm chìm trong lời nói mật ngọt của anh.

Cô trong lòng không khỏi tự cười dù là trốn tránh thế nào , nguy trạng thế nào vẫn không khỏi động tâm như xưa .

Một ngày cứ vậy mà Tâm Kỳ điều chỉnh tâm trạng đi xuống , thảng cho tới tối Mẹ Lương Tìm cô , cô mới khôi phục lại , Mẹ Lương cầm bộ lễ phục màu tím , cho cô mặc tham gia tiệc hôm nay .

Đứng trước gương , Tâm Kỳ trang điểm nhẹ nhàng , mặc lễ phục màu tím trên người như thiên sứ giống nhau , xinh đẹp rung động lòng người , bỏ qua tất cả , cô hít sâu một hơi cầm váy đi tới cửa.

Đi ở khúc quanh , chỉ thấy An Vĩ Thần đối diện tà mị dựa vào vách tường , trong tay cầm ly rượu đỏ , ánh mắt đẹp sáng như ngọc nhìn ly rượu trong tay.

Một thân tây trang vừa vặn bên người anh , ở dưới ánh đèn càng tăng thêm phần huyền bí , yêu mị.

Thấy anh vậy , tim cô nhảy thật nhanh , lúc này An Vĩ Thần ngẩng đầu , đón nhận ánh mắt của cô , trong mắt thay thế bằng dục vọng , chết tiệt , cô nhỏ kia làm sao ăn mặc như vậy?Để lộ quá nhiều , thật chết tiệt lại làm trong đầu anh bay nhanh , không nhìn được , anh bước lên , vừa đi vừa cởi nút buộc tây trang , đi tới cạnh người Tâm Kỳ , anh đem áo khoác lên người cô , rồi bá đạo ôm lấy cô.

Nhìn cô khoác áo choàng của anh , anh chống đỡ hết cảnh xuân lộ ra ngoài , sắc mặt cũng trở nên tốt hơn , như vậy mới có thể ra ngoài , người phụ nữ của anh không thể để nam nhân khác nhìn , hài lòng , anh ôm cô đến phòng khách.

“Buông”. Tâm Kỳ giãy dụa tức giận nói , người đàn ông này thật là , thích ôm cô đến vậy , hơn nữa anh khoác áo cho cô là có ý gì? Ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía người bên cạnh , trên tay cũng không buông tha giãy dụa , chỉ la lực nhỏ đi một chút.

“Em bé , không nên cử động , nếu không liền bị ăn”. An Vĩ Thần tà mị nói bên tai Tâm Kỳ .

Cô biết anh không phải đùa giỡn , biết người đàn ông này nói sẽ làm nên cô cũng không giãy dụa nữa.

Ngày hôm nay cái gì mà bị người đàn ông này chọc đến 2 lần , mà hai lần cũng chỉ là một câu giống nhau , làm cô phải ngoan ngoãn , nhưng cô muốn lựa chọn , đơn giản là cô muốn tách rời người đàn ông này.

Tuy rằng đã vài năm không gặp thế nhưng cô biết người đàn ông này không có gì thay đổi chỉ là càng thêm mê hoặc lòng người , càng thêm quyến rũ so với trước .

An Vĩ Thần thấy người trong lòng ngực an tĩnh , anh cúi người hôn lên môi Tâm Kỳ một cái , làm cho cô nổi giận , đỏ mặt , anh lớn tiếng cười.

Ba năm rồi , đây là nụ cười đầu tiên xuất phát từ trong lòng , không ai biết rằng ba năm này anh đã thế nào mà vượt qua , mỗi ngày sống trong sự thống khổ , từng đêm khuya cô đơn một mình , trong đầu chỉ là hình ảnh của cô nở nụ cười.

Mà ban ngày anh dồn sức vào công việc để cho mình đừng suy nghĩ lung tung , ngày hôm qua nghe nói cô trở về , tìm anh một khắc như sống lại , người cũng một khắc đứng ngồi không yên , trên tay cầm một khoản một trăm triệu cũng bỏ luôn , sau đó nóng ruột nóng gan chạy xe đến , thật không ngờ , ba năm nay , cô đã thay đổi , làm anh đau lòng lại động tâm.

Thấp mầu nhìn người lòng đã lạnh như băng , cau mày , rất bất mãn , không biết trong lòng là cảm giác gì , ngón tay thon dài vuốt ve lên khuôn mặt tinh xảo trắng nõn , hai người bốn mắt nhìn nhau , thâm tình chân thành một hình ảnh như vậy đột nhiên bị ký giả bắt lấy.

“Răng rắc răng rắc” Máy ảnh đua nhau chụp hình , âm thanh cũng truyền vào tai Tâm Kỳ.

Tâm Kỳ quay đầu lại đã thấy một đồng ký giả không ngừng chụp ảnh , ngọn đèn cameras làm mắt cô mở không được , lấy tay đỡ thì nghe người ký giả đối diện hỏi: ” Xin hỏi có phải An Tổng và Lương Tiểu Thư có dự định kết hôn rồi? Ba năm không nghe ai nói gì? Có phải lần này sẽ tuyên bố tin vui trong ngày kỷ niệm của vợ chồng Lương Gia luôn hay không?”

Một ký giả trực tiếp hỏi trọng điểm , mấy người khác cũng gật đầu theo , Tâm Kỳ không ngờ bọn họ sẽ hỏi cái này , cô nhất thời rối loạn , muốn mở miệng giải thích , chợt nghe một giọng nói tà mị vang lên.

“Đúng vậy , chúng tôi thừa dịp ngày lành lành này sẽ tuyên bố tin kết hôn , đến lúc đó , hoan nghênh các vị tới tham gia ”. Một câu nói làm mọi người nổ tung.

Càng làm cho Tâm Kỳ tức giận chết khiếp , cái người đàn ông không biết xấu hổ này , ai muốn cùng anh kết hôn? Thực là đồ da mặt dày a , nhắc chân đạp một cú vào chân An Vĩ Thần , nhất thời anh kêu lên một tiếng.

An Vĩ Thần cố nhịn đau , cánh tay càng thêm sức ôm chặt cô , ký giả đối diện không phát hiện ra động tác của hai người , chỉ thấy hai người thâm tình chân thành , không khỏi nở nụ cười.

Tâm Kỳ thấy họ cười , cô thẹn thùng đỏ mặt , phần nộ ngược đầu nhìn người đàn ông da mặt dày trước mặt , người nào đó vẫn như cũ tươi cười , mà nụ cười cũng dạt dào hạnh phúc.

Lúc này , thêm một ký giả hỏi: ” Xin hỏi một chút Lương Tiểu Thư , ba năm nay sao không thấy cô? Hơn nữa ba năm trước nghe nói cô mất tích , chuyện này có phải sự thật không? Cô vì chuyện gì lại mất tích? Xin phiền nói một chút được không?”

Vấn đề này vừa hỏi tất cả mọi người ngừng tay , thoáng phạm vi cũng trở nên yên lặng.

Tuy là đạt tới mục đích thế nhưng vấn đề này trong lòng Tâm Kỳ nổi bão , vậy coi như phí công nhọc sức , An Vĩ Thần nghĩ vậy anh nhíu mi nháy một ánh mắt với Trương Vĩ đứng đó không xa , Trương Vĩ thấy vậy liền tiến lên ngăn trở: ” Các vị , đến lúc tiệc cưới của An Tổng sẽ mở tiệc chiêu đãi , còn hôm nay là ngày kỉ niệm lễ cưới của Lương Chủ tịch , nên đề tài này chúng ta ngừng thôi , ngày mà An Tổng kết hôn thì các vị muốn hỏi gì cũng được , lúc đó sẽ thành thật trả lời tất cả” .

Nghe vậy , các ký giả không thể làm gì hơn là đành chỉ , đã có nhiều tin để viết những thứ khác bây giờ không vội , lúc đó hỏi cũng không sao.

26. Chương 26

Nghĩ vậy , các ký giả kia tản ra , Trương Vĩ lau mồ hôi , thật muốn bỏ qua những ký giả này , anh thật không chịu nổi , anh trong lòng trách lão bản , luôn luôn để anh thu nhập tàn cuộc . Ai , số khổ a , lão bản thì phải mông ôm mỹ nhân rồi đi , còn anh thì lưu lại đối phó với một đám nhức đầu , không công bằng nha !

Trương Vĩ trong lòng than thở , ai kêu người ta là ông chủ lớn còn anh chỉ là tên lính quèn , anh khóc không ra nước mắt nhìn theo hướng An Vĩ Thần , sau đó cất bước ra phòng khách , cuộc sống thật bi thảm !

Trong vườn hoa , An Vĩ Thần mang theo Tâm Kỳ ly khai , đi tới hoa viên đủ mùi thơm từ bốn phía này , cô một đường đi ra , trong cái ôm ấp của anh , rồi đi vào. bước về phía trước xoay người đối diện với anh

Cô lấy áo khoác ra trả lại cho anh: ” An Vĩ Thần , rốt cuộc anh muốn làm gì? Ai nói sẽ cùng anh kết hôn? Ba năm trước tôi và anh đã không có quan hệ , nên bây giờ lập tức mời anh rút lại những lời nói này”. Ngón trở chỉ vào phương hướng đại sảnh , ý bảo anh đi nói ngay bây giờ .

Mà An Vĩ Thần đứng đối diện lại thờ ơ , giống như không nghe thấy , chỉ là nhặt y phục lên, ưu nhã phải phải rồi mặc lên người , mặc xong anh lấy thuốc lá trong túi quần , châm rồi hút.

Tâm Kỳ thấy vậy , nóng nảy vươn tay đẩy anh: “Anh còn làm gì , mau đi nói rõ”.

Thật là người này làm sao vậy? Làm cô tức chết , anh làm toàn điều ngược , ưu nhã hút thuốc , thật tức chết thôi , mặc kệ thế nào cô muốn anh phải giải thích rõ , cô dùng chút khí lực nhìn anh xem có đi không , Tâm Kỳ trong lòng giở tính trẻ con ra.

Nghĩ vậy , cô không khỏi nghĩ đáng ra không nên bên anh , lo lắng cùng thương tâm nhất thời xuất hiện trên mặt , tay cũng rũ xuống.

An Vĩ Thần hít một ngụm thuốc , nhìn vẻ mặt thương tâm của cô , anh không khỏi nhíu mi , anh không thích nhìn bộ dạng cô không vui , không thích nhìn bộ dạng cô mất tinh thần , nói vậy trái tim của anh như có gì đè lên , anh cúi người hôn lên đôi môi phấn nộn , anh mút vào , anh đùa giỡn từng chút một.

Tâm Kỳ đột nhiên bị hôn , cô cấp tư tưởng , cũng quên mất sự bị thương vừa rồi , trừng to mắt nhìn người đàn ông trước mặt , đôi mi thật dài rậm , mũi cao , hơi thở cứ phả vào mặt cô , cô đột nhiên muốn mình cũng phóng túng một lần , cũng thoải thích ôm anh mà đáp lại , quên sự đau khổ của lúc trước.

Nụ hôn đơn thuần , nhưng làm cho tim cô quặng đau , yêu vừa yêu , hận vừa hận , không thể rời bỏ anh đi , thế nhưng với anh một nụ hôn làm sao thỏa mãn.

An Vĩ Thần cảm thấy Tâm Kỳ đáp trả , hạ thân anh buộc chặt , tay vuốt ve sau lưng cô rồi nhẹ nhàng di chuyển xuống đùi , anh lấy tay mò vào trong quần lót , từ từ kéo xuống , tay kia liền hướng đến nơi thần bí mà sờ soạn.

“ỪmA”, Tâm Kỳ bị khiêu khích , cô không khỏi kêu ra.

Mà An Vĩ Thần nghe thấy , anh liền hôn lên nơi nhạy cảm của cô , rồi nhanh chóng cởi quần của mình xuống.

Những thứ ràng buộc bị giải khai , anh vén váy cô lên , nắm hai chân rồi từ từ tiến vào , thân Tâm Kỳ đang trống rỗng bỗng được lấp đầy , hai chân của cô cũng quấn chặt lấy hông anh , trong miệng phát ra những tiếng nỉ non , xấu hổ.

Ở thế chủ động , An Vĩ Thần cảm thấy Tâm Kỳ phối hợp , dường như đang mời gọi anh tà mị nở nụ cười , càng thêm sức mà luật động , trong vườn hoa , chỉ nghe hơi thở gấp gấp , tiếng thân thể va chạm , hoàn hảo không ai tới hoa viên hơn nữa , An Vĩ Thần cũng đã tính trước chọn một nơi tương đối im lặng , quá nhiều lợi ích , để một đôi uyên ương đã lâu không gặp , thiêu đốt tình cảm mãnh liệt nơi đây.

27. Chương 27: Thiên Nhi Nhớ Mụ Mụ?

Nước Mỹ , Los Angeles.

Trong một căn nhà nhỏ , để ra cái giường nho nhỏ , một vật nho nhỏ đang ngủ , ánh mặt trời chiếu rọi xuống tại khuôn mặt trắng nõn như một Tiểu Thiên Sứ , lông mi thật dài , trên trán có chút mồ hôi , ánh mắt nhú chặt , trong miệng không ngừng gọi: ” Mẹ mẹ , mẹ mẹ , Thiên Nhi rất nhớ mẹ , mẹ mẹ , mẹ mẹ”

Một đứa nhỏ đang nhắm mắt , nhưng hai tay giang ra tựa như ôm cái gì , trên mặt nở nụ cười , còn chưa tới mấy phút đã bị người hầu đánh thức .

“Thiếu Gia , Thiếu Gia , mau dậy , Hàn Tiên sinh gọi điện tới , nói Thiếu Gia nhanh lên một chút , Hàn Tiên Sinh sắp tới”. Người hầu nhỏ giọng đánh vỡ giấc mộng đẹp của đứa nhỏ.

Người trên giường mở mắt , một đôi mắt to trong veo , không nhìn rõ người hầu đứng trước giường .

Người hầu thấy vậy , lấy chăn mền , miệng thúc giục: ” thiếu Gia , không đứng dậy thì lát nữa Hàn Tiên Sinh đi rồi đừng khóc nha” .

Người hầu một chữ truyền tới tai , đứa bé nhanh mở mắt tìm y phục mặt vào.

Bé quên mất hôm nay Hàn Thúc Thúc nói sẽ dẫn đi gặp mẹ , cư nhiên chuyện quan trọng như vậy lại quên , tự gõ đầu mình , mặc quần áo tử tế nói với người hầu: ” Nhanh giúp cháu làm bữa sáng , cháu xong sẽ ra ăn ngay , nhanh nhanh một chút”, một bên vào toilet một bên phân phó nói.

“Bữa sáng đã làm xong chỉ còn chờ thiếu gia xuống ăn”. Người hầu cười đáp rồi đi xuống lầu.

Chốc lát sau , Thiên Thiên liền ăn mặc chỉnh tề xuống lầu , nhét một đồng vào trong miệng , chỉ thấy trong phòng khách âm thanh vang lên: ” Thiên Nhi , Thúc Thúc tới rồi”. Hàn Minh Vũ đi vào , tựa không kịp chờ kêu nhóc.

Thiên Thiên nghe được thả đồ ăn trong tay , nhảy xuống cái ghế chạy ra: ” Hàn Thúc Thúc , Thiên Nhi ở đây”. Thiên Thiên ôm lấy Hàn Minh Vũ , vui vẻ đi đến.

Hàn Minh Vũ thấy vậy , cúi người tiếp nhận Thiên Thiên , ôn nhu sờ sờ cái đầu: ” Thiên Nhi , không ăn sáng sao?”

“Cháu đang ăn , hì hì ! Thiên Thiên có đúng hay không thật ngoan ngoan a!” Thiên Thiên hất cằm lên , cười híp mắt nói.

“Ừ , Thiên Nhi rất ngoan”.

“À , Hàn thúc Thúc khi nào cháu được đi gặp mẹ ? Vừa rồi trong mơ cháu gặp mẹ a , cháu nhớ mẹ ”. Thiên Nhi nói , ánh mắt cũng ửng hồng.

Mẹ mới đi 2 ngày mà đã nhớ , thật là nhanh muốn nhìn thấy mẹ .

Hàn Minh Vũ nhìn tiểu tử nhỏ trong lòng , cười hỏi: ” Thiên Nhi nhớ mẹ sao?”

Tim của anh đau nhức cùng vui vẻ , đau nhức vì hài tử này là của ai kia , vui vẻ là anh rốt cuộc tìm được cô , mấy tháng qua nhớ lại , anh kích động ướt nước mắt , cũng từ đó về sau anh chăm sóc cho Tâm Kỳ , không hỏi đứa bé là của ai chỉ yên lặng nỗ lực , mặc dù trong lòng cô không có anh , anh cũng vẫn yêu cô như cũ , chỉ hy vọng có một ngày cô có thể phát hiện ra anh rất yêu cô , rất rất yêu cô.

Từ ngày đó về sau , anh mỗi ngày chăm sóc cho đến khi cô sinh đứa bé , mà cũng nhờ vậy anh liền biết đứa nhỏ là của ai , thế nhưng anh không hiểu vì sao cô lại ôm cái thai đi tới một quốc gia xa lạ này , bất quá anh khẳng định là bởi vì người đàn ông kia, nhớ tới người đàn ông kia trong mắt Hàn Minh Vũ loé lửa giận , nam nhân chết tiệt , một ngày nào đó sẽ làm gã hối hận , nhất định.

Buổi tối , Thiên Thiên cùng Hàn Minh Vũ mua vé máy bay , ngồi trên đó.

28. Chương 28: Mẹ , Chú Ấy Là Ai Vậy?

Dọc trên chuyến bay , Thiên Nhi rất vui vẻ , ngồi một chút rồi cũng ngủ , lúc này ở trong phòng ăn của Lương Gia , Tâm Kỳ đang ăn sáng , vẻ mặt xấu hổ đối diện với An Vĩ Thần , chưa gì sáng sớm đã đến nhà cô , bắt đắc dĩ liếc mắt , thật hối hận a , nếu ngày hôm qua không bị cuốn hút vào thì đâu có chuyện hôm nay , mỗi nam nhân này day dưa không ngớt , không biết vì cái gì mà lại yêu anh.

Từ giờ trở đi , mỗi ngày anh sẽ đều đến đây , cùng nhau ăn điểm tâm , cùng nhau ăn cơm tối , nghỉ lại thực giận , hung hăng ăn bánh mì , không thèm nhìn ai đó , đứng dậy tới cửa.

Cô muốn ra ngoài , không muốn xem bộ mặt như thiếu nợ , đi được vài bước , phía sau vang lên âm thanh không vui: ” Em đi đâu vậy?Anh còn chưa ăn xong , đợi chút”. An Vĩ Thần ưu nhã cắn bánh mì.

“Anh quản tôi làm gì , tại sao tôi phải đợi anh? Thật là! ” Tâm Kỳ lạnh lùng nói.

Tức chết cô , sáng sớm không cần ăn , chỉ cần tức cũng đã đủ no rồi , cất bước đi về phía cửa , không thèm để ý đến anh , không thèm quản anh .

“Đứng lại , em mà đi thêm một bước nữa , chuyện hôm qua”

Mới nói phân nửa , đã bị Tâm Kỳ đánh gãy: ” An Vĩ Thần , nếu anh dám nói ra , tôi sẽ tôi sẽ” Nửa thực tức lần nữa , đang nói cứ nhiên cà lăm.

Người nào đó thấy cô không nói được , tà mị cười: “Em sẽ?.....”

“Tôi sẽ không cho anh vào nhà tôi”. Tâm Kỳ ngửa đầu , tựa như điều kiện này tốt , nhìn anh nói ra.

“Anh không có nói , có đúng hay không có thể mỗi ngày đều đến cửa nhà em?” An Vĩ Thần cố ý nhấn mạnh ” Cửa nhà em”

Còn uy hiếp anh , cô nhỏ này thật là côn trùng cứng đầu? (???)

“Không phải , không phải, không thể tới , sau này không muốn tới nhà tôi , tôi với anh không có bất kỳ quan hệ gì , nhớ kỹ điểm này”. Tâm Kỳ nhìn không được nói.

Thực sự chẳng muốn có tí gì quan hệ với anh , một chút cũng không , vì sao anh không chịu buông tha cho cô?

An Vĩ Thần nổi giận , đi tới trước mặt Tâm Kỳ , nói từng chữ: ” Lương Tâm Kỳ , từ nay về sau đừng để anh nghe được chữ không có bất kỳ quan hệ nào , nếu em dám nói nữa anh sẽ khiến em 3 ngày không thể xuống giường , không tin em cứ thử đi”. Nói xong , anh xoay người ra cửa.

Anh nói là thật , mỗi lần cô nhỏ này nói giữa bọn họ không có quan hệ , tìm anh rất khó chịu , ai cũng có thể nói anh không quan tâm , duy nhất chỉ có cô đời này kiếp này phải có quan hệ với anh.

Không , , đời đời kiếp kiếp phải có , anh sau này vẫn yêu cô , kiếp sau cũng vậy , vẫn sẽ yêu mình người phụ nữ này , đời đời kiếp kiếp chỉ cần mỗi một người.

Tình yêu như vậy , sao mà nặng nề . Tình yêu như vậy , sao mà bá đạo thế?

Buổi trưa , ở nhà nhàn chán nên Tâm Kỳ xem TV , từ sáng nam nhân kia đi rồi cô vẫn ở nhà không có ra ngoài , tới trưa có gọi cho tên tiểu tử kia , cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi chợt nghe tiếng: ” Mẹ , mẹ”

Ôi ! Cô nghe âm thanh này có chút ngây người , cô nghe làm sao? Tiểu Tử kia đang ở nước ngoài a , tại sao lại nghe được.

Lắc lắc đầu , xem ra chính cô nhớ tiểu tử kia quá nên vậy , cô lại chuẩn bị gọi điện thì bên ngoài vang lên âm thanh , mà lần này có vài phần nóng nảy , khẳng định không phải nghe lầm Tâm Kỳ để điện thoại xuống nhanh ra ngoài , ngoài cửa , Thiên Nhi gọi không được , mẹ thế nào không ra hả , Hàn Thúc Thúc cũng là , để ở chỗ này rồi bỏ đi , làm phải đứng đây , vừa không có điện thoại cũng không biết mẹ có ở nhà hay không.

Nghĩ vậy , Thiên Thiên nóng nẩy , nước mắt nhanh chảy ra , lúc này một chiếc xe Mercedes Benz màu đen đậu ngay chân Tiểu Thiên , tiểu tử kia ngược nhìn , chịu đựng nước mắt , gọi vài tiếng mẹ không thấy ai ra , thằng bé liền khóc , tay nhỏ một bên lau nước mắt , một bên kêu: ” Mẹ mẹ , mẹ mẹ” bộ dạng nhìn rất đáng thương.

Trong xe , An Vĩ Thần thấy một đứa bé , anh nhú mi , mở cửa đi xuống , nghe đứa bé gọi mẹ anh không muốn để ý , đột nhiên nghe tiếng khóc , không khỏi đi ra hỏi: ” Cháu tìm ai?”

Giọng nói lạnh lùng làm cho Tiểu Thiên sợ lùi lại , cái thúc thúc này thật đáng sợ nha: ” ô ô ô” tiếng khóc càng lúc càng lớn .

An nhịn không được: ” Không khóc , ồn chết thôi , nói mau , cháu tìm ai?”

Tiểu Thiên dụi dụi con mắt nhỏ giọng nói: ” Cháu tìm mẹ a”.

Tìm Mẹ? An Vĩ Thần nghi ngờ liếc nhìn tiểu tử cảm giác có điểm quen mắt thế nhưng không biết gặp qua nơi nào.

“Mẹ cháu là ai?” An Vĩ Thần mang theo nghi ngờ hỏi.

“Mẹ cháu là mẹ cháu đó.” Tiểu Thiên Thiên hồn nhiên nói.

Ông chú này thật kì quái nha , mẹ thì là mẹ chứ là ai nữa. Hừ!

“Chú biết mẹ cháu là mẹ cháu nhưng ý chú tên gọi của mẹ cháu là gì?” An Vĩ Thần nổi giận , nói chuyện với con nít sao khó đến vậy?

“Mẹ cháu gọi là WING”. Tiểu Thiên Thiên nói , thì ra ông chú này hỏi tên a , thế nào không nói thẳng ra , làm cho thằng bé cứ tưởng thúc thúc này không nói rõ được ngôn ngữ.

An Vĩ Thần nhìn vẻ mặt ngu ngốc của Tiểu THIÊN nhìn mình , anh lại nghĩ đến mẹ gọi là “Wing”, anh chưa từng nghe Tâm Kỳ có tên này , suy nghĩ một hồi lại hỏi: ” Mẹ cháu tên tiếng Trung Quốc gọi là gì?”

Hả , tên tiếng Trung sao? Cái này cũng không biết nha , từ lúc được sinh ra ai cũng gọi mẹ là Wing , ngay cả Hàn Thúc Thúc cũng gọi là vậy , nên Tiểu Thiên lắc lắc đầu: ” Cháu không biết tên tiếng Trung của mẹ cháu”.

An Vĩ Thần nhúc đầu , xoay người rời đi , không hỏi không quản nữa , tiểu tử nhà ai mà bắt anh kiên trì nói chuyện à?

Tiểu Thiên thấy An Vĩ Thần rời đi , nắm chân của anh lại đáng thương nói: ” Thúc Thúc giúp cháu tìm mẹ , cháu muốn mẹ “. Nói xong ” Oa Oa Oa ” khóc càng lớn hơn.

“Đừng khóc nữa”. An Vĩ Thần vừa nói vừa để ngón trỏ xung quanh lông mày , anh không nên mềm lòng hỏi mới đúng .

Tiểu Thiên nghe này sợ liền ngừng khóc thế nhưng vẫn không buông chân của An Vĩ Thần ra chỉ là đáng thương nhìn anh

An Vĩ Thần thấy bộ dáng kia , tâm mềm nhũn , chuẩn bị khom người bế tiểu tử kia thì nghe phía trong truyền đến giọng nói của Tâm Kỳ: ” Thiên Thiên , Thiên Thiên , là con sao?”

Tiểu Thiên Thiên thấy Tâm Kỳ , liền buông chân An Vĩ Thần ra , nhanh chạy tới ôm lấy cô: ” Mẹ Mẹ , Thiên Thiên mỗi ngày rất nhớ mẹ a”.

“Mẹ cũng nhớ Thiên Thiên”. Tâm Kỳ vuốt ve tiểu tử đang làm nũng , nhớ nhung nói.

Hai bên trái phải , An Vĩ Thần ánh mắt sâu thẳm nhìn một đôi mẹ con , thì ra cái tiểu tử này là con của Tâm Kỳ.

Không đúng , con của cô nhỏ này , a mắt anh càng sâu nhìn bọn họ , sự tình sáng tỏ một chút xú , thì ra

Anh nghĩ vậy , đột nhiên mâu quang loé sáng ôn nhu nhìn hai người trước mặt .

Tâm Kỳ ôm tiểu tử kia , ngược mắt thấy An Vĩ Thần đứng đối diện , tâm cô nhảy dựng , thẳm , người đàn ông này xem ra đã biết , cô nên làm cái gì bây giờ?

Khẩn trương nhìn người đàn ông đối diện , sau đó ôm Tiểu Tử xoay vào trong.

“Em cương , em có phải nên giải thích hay không? Đây là chuyện gì?” An Vĩ Thần hai tay đút vào trong túi quần , ánh mắt nhìn tiểu tử kia , ý bảo cô giải thích , cái chuyện gì đã xảy ra.

Tâm Kỳ mím môi , liếc nhìn Thiên Thiên đang mở to mắt , cô hít sâu: ” Giải thích cái gì , con là của tôi , không có quan hệ gì với anh”. Lời này là che giấu nhưng kiểu giấu đầu lòi đuôi

An Vĩ Thần sao không biết đứa nhỏ là của ai , anh chỉ muốn cô tự nói ra , anh cấp cho cô một cơ hội giải thích.

Có khả năng , bất kể mọi chuyện cứ nhiên mang theo giọt máu của anh ra ngoài 3 năm , mà anh lại chút nào không biết chuyện , cái này nói xem anh làm sao không tức giận?

“Em tốt nhất là giải thích rõ , Lương Tâm Kỳ , đừng để anh phải nổi giận”. An Vĩ Thần cắn răng , quay sang nhìn bộ dạng không có vấn đề gì của Tâm Kỳ nói.

“Mắc cười , An Vĩ Thần , tại sao tôi phải giải thích với anh? Nói xem , đứa bé này đâu có quan trọng gì với anh thì anh kêu tôi giải thích cái gì?” Tâm Kỳ cũng nổi giận nói lại.

Tại sao muốn cô giải thích? đứa bé này không phải của anh , nó chỉ là của riêng mình cô , mãi mãi của riêng Lương Tâm Kỳ mà thôi , cùng anh không có bất kì quan hệ gì

An Vĩ Thần nổi giận , trong mắt lửa giận thiêu đốt , anh gắt gao nhìn cô nhỏ trước mặt , ngón tay bóp ” răng rắc” .

Tiểu Thiên sợ hãi nhìn, thằng bé sợ trốn trong lòng ngực Tâm Kỳ , nhỏ giọng hỏi:” Mẹ ,chú ấy là ai vậy?” Chú đáng sợ quá nha , không cần đánh bọn họ nha!

Làm sao bây giờ? Hàn Thúc Thúc chưa có tới , ô ô , Tiểu Thiên Thiên ở trong lòng khóc than.

Sẽ không phải mới tìm được mẹ , lại tới một quốc gia xa lạ đã bị ăn ” răng rắc” rồi chứ?

Thiên Thiên lúc này sợ sệt , nhớ đến phim xã hội đen trên truyền hình , cứ cọ nguậy trong lòng ngực Tâm Kỳ , cô cảm giác được bảo bối có điểm sợ an ủi nói :” Không sợ , Thiên Thiên , chú ấy là tài xế nhà mình , giống như chúng ta ở nước ngoài có Trương Bá chờ chúng ta đi đó có biết không?”

Giọng nói của cô ôn nhu , tiểu tử kia thở phào , thằng bé nở nụ cười vui vẻ: ” Thì ra là tài xế giống Trương Bá a , Thiên Thiên không sợ nữa , Trương Bá Bá là người tốt , không đánh người , vậy bá bá kia có đánh người không?” Thiên Thiên mở to mắt sáng ngời nhìn An Vĩ Thần.

Tâm Kỳ nhin không được bật cười: ” Bá Bá ” ha ha , An Vĩ Thần quang vinh thăng cấp lên làm lão bá bá , cô vui vẻ hôn bảo bối , con trai của cô thật tài , ha ha !

Nhưng người nào đó bị cặp mắt linh động của tiểu tử nhỏ kia vừa nhìn , tức giận tiêu bớt phân nửa thể nhưng nghe được “Cái này bá bá” anh tức giận hơn , bị con trai xem là bá bá , đó là điều kinh khủng , và có lẽ anh cũng là người đầu tiên trên thế giới này bị vậy , muốn phát hỏa thể nhưng cắn răng nhin , lửa giận dề lại , anh mới nói: ” Chú không phải là cái này bá bá , tiểu tử , chú là ba ba , đã biết chưa?”

Thật tức chết anh .

“Cháu không phải là tiểu tử , chú mới là cái tên tiểu tử ba ba a ”. Tiểu Thiên Thiên bủ môi nói , vẻ mặt không phục , nhóc không phải tiểu tử nha , là nam tử hán mới đúng a.

29. Chương 29: Tiểu Tử Ba Ba

“Con” An Vĩ Thần tức giận không nói thành lời , anh nén lại đi tới muốn đánh vào cái mông của tiểu tử kia cứ nhiên gọi anh là ” Tiểu Tử Ba Ba?” không giáo huấn một chút sau này còn gọi gì nữa.

Nhưng người nào đó tay còn chưa đựng được y phục của tiểu tử kia , chỉ thấy mâu quang của Thiên Thiên loé lên , nhìn sang trái phải , bởi vì nhìn thấy Hàn Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ làm việc xong , lo lắng cho Thiên Thiên vội vàng chạy tới.

Anh thật không ngờ đầu tiên lại thấy đàn ông kia , anh nhú mày , thấy Thiên Thiên chạy tới thì mới giãn ra, hai tay giang nghênh đón tiểu tử nhỏ , ôm vào ngực , thấy mắt Thiên Thiên đỏ , anh quan tâm hỏi: ” Tiểu Tử làm sao vậy? Ai khi dễ cháu? Sao mắt đỏ?”

Khuôn mặt vô cùng thân thiết của Hàn Minh Vũ quan tâm , làm cho An Vĩ Thần tức giận không thôi , chiết tiết , con của anh mà tên kia đối xử tốt vậy.

Điều này làm cho anh thật giận , ngoại đầu tròng mắt Tâm Kỳ đang cười , cô không hiểu vì sao mình bị liếc nhưng cũng không yếu thế đáp trả lại một cái , ý chỉ , không tiếp thu người cha ruột này , đó là vấn đề của anh tròng cô làm gì? Hừ , đáng đời , Tâm Kỳ dùng ánh mắt nói.

Phụ nữ đáng chết , An Vĩ Thần cắn răng , mắng thầm , một ngày nào đó anh sẽ làm cho cô ngoan ngoãn trở lại bên người anh , anh lại dịch chuyển ánh mắt hai người đang thân thiết như cha con ruột kia.

Sắc mặt An Vĩ Thần càng thêm tối , cái tiểu nhân này anh phải thay đổi cho tốt , để anh nhớ kỹ ai là cha của anh .

Tiểu Tử kia ôm Hàn Minh Vũ , không có nhìn về phía An Vĩ Thần , ngọt ngào trả lời những câu hỏi của Hàn Minh Vũ .

“Tên Tiểu Tử Ba Ba khi dễ cháu a , còn khi dễ mẹ , thúc thúc , thúc nói xem chúng ta có nên đánh không?” Thiên Thiên nắm tay hướng quơ quơ An Vĩ Thần , bộ dạng khả ái làm cho người ta không nhịn được cười .

Hàn Minh Vũ không ngờ Thiên Thiên sẽ trả lời vậy , khi nghe Thiên Thiên nói chữ tiểu tử ba ba , anh liền bật người , Hàn Minh Vũ xoay sang nhìn về mặt tối sầm của An Vĩ Thần , quay lòng bảo Thiên Thiên: ” Thiên Nhi , tay của chúng ta không nên đánh những tiểu tử đứng giữa , biết không?” Nói xong , ngược mắt nhìn tên đối diện.

Tiểu Thiên gạt đầu , tuy rằng chẳng hiểu Hàn Thúc Thúc nói gì nhưng chỉ cần là Thúc Thúc nói , Thiên Thiên đều tin tưởng.

Mà có người mất hứng , một đôi con người lửa giận nhìn Hàn Minh Vũ . Tên chết tiết , dám nói anh là đồ trẻ con , hơn nữa còn đều nghĩ thương thủ , tức chết , ngày đầu tiên đã có một buổi gặp mặt con trai không tốt , cứ nhiên con mẹ nó không có loại kích động như phim truyền hình trên TV , cho nên nói , TV là gạt người.

An Vĩ Thần lúc này muốn đem gã kia băm thành một khối , thế nhưng nghĩ đến con trai anh lại nhịn không thể làm vậy , nhịn nhịn nhịn

Một bên , Tâm Kỳ thấy có gì không đúng , nhanh mở miệng nói: ” Thiên Nhi tới đây , nhanh vào nhà với mẹ”. Nếu không làm vậy thì không biết An Vĩ Thần sẽ làm gì nữa.

Tiểu Thiên ngoan ngoãn chạy xuống , liếc nhìn An Vĩ Thần một cái , có điểm sợ rồi chạy đến Tâm Kỳ , cô thấy bảo bối tới , ngắm nhìn hai người đàn ông , định nói cái gì nhưng nghĩ chỉ vô dụng liền ôm tiểu tử rồi đi.

Nhất thời , bên ngoài chỉ còn lại 2 người đàn ông , không khí trở nên như lửa đốt xung quanh , hai người tròng mắt nhìn đối phương , không ai chịu thua ai .

Mấy phút sau , Hàn Minh Vũ thu hồi ánh mắt , cười giễu nói: ” Tiểu Tử Ba Ba , cái tên này dùng để gọi có vẻ nghe rất êm tai”. Dứt lời anh lái xe rời đi.

Lưu lại An Vĩ Thần vẻ mặt tức giận , nhìn anh đối xử tốt với mẹ con kia làm sao , anh thề trong lòng.

Mấy ngày sau ,

Tiểu Tử Kia làm cho Lương Gia nở nụ cười rất nhiều , làm cho vợ chồng Lương Gia mỗi ngày đều cười tươi , sao mà không vui được có một tiểu hài tử khả ái như vậy .

Thế nhưng chỉ có An Gia không vui , một đứa cháu trai dễ thương , bọn họ vừa vui vẻ vừa thương tâm , thương tâm là muốn đem cháu mình về , nhưng Tâm Kỳ không đồng ý , sợ ai đó làm Thiên Thiên hư , kiên quyết không cho mang về An Gia .

Điều này cũng nói rõ , đứa bé chỉ của riêng Lương Tâm Kỳ chứ không hề có bất kì quan hệ gì với An Vĩ Thần.

30. Chương 30: Anh Ấy Là Bạn Trai Của Cháu.

Lời này làm cho An Lão Gia liền dạy dỗ lại An Vĩ Thần ,nói chuyện của vợ con mà còn giải quyết không được thì sẽ diện ném xuống đất .

Hôm nay , hai lão nhân mua đồng đồ chơi đến , hai người vào cửa Lương Gia chợt nghe bên trong không ngừng cười nói.

Vợ chồng An Gia thầm muốn đem bảo bối kia về nhà thế nhưng vẫn là không thể.

Hai người áp lực cổ tâm tư , vẻ mặt cười kêu một tiếng Tiểu Thiên , nghe có người kêu , phòng khách yên tĩnh lại , một lát sau vợ chồng Lương Gia cười ngênh đón: ” Các người tới rồi sao? Mau vào ngồi”.

Vợ chồng An Gia đi vào , nhìn Tiểu Thiên Thiên , giang hai tay nói: ” Thiên Thiên , lại nội ôm một cái”.

Tiểu Thiên nhìn mẹ An , sau đó nhìn Tâm Kỳ ngồi trên sofa , cô biết bảo bối đang không hiểu nên giải thích: “Đó là ông nội và bà nội , nhanh kêu đi”.

Cho dù ghét An Vĩ Thần thế nào nhưng người nhà của anh thì không , hơn nữa Tiểu Thiên có nhiều người yêu thương cũng tốt .

Tiểu Thiên nghe Tâm Kỳ nói vậy , nhanh nói: ” Chào ông nội bà nội”.

Bộ dạng ngoan ngoãn , khả ái làm cho vợ chồng An Gia một mảng sương mù trong mắt , hai người vội vàng gật đầu: ” Ngoan , đến đây , ông bà nội có mua quà cho cháu, mau đến xem”.

Vợ Chồng An Gia đưa đồ chơi cho Thiên Thiên , trong mắt đều tràn đầy tình cảm , Tiểu Thiên không trực tiếp nhận đồ mà nhìn Tâm Kỳ một cái thấy cô gật đầu mới dám nhận .

An Lão Gia một bên nhìn cháu nội , biết cháu nhà anh rất hiểu chuyện , mẹ dạy dỗ thật tốt , ông quay sang cảm kích nhìn Tâm Kỳ nở nụ cười.

Cô thấy vậy cũng trả lại một nụ cười.

Cô biết An Lão Gia là một người dễ ý , chuyện năm đó , thủy chung bọn họ đều đứng về phe cô , điểm ấy làm cho cô rất vui.

Tiểu Thiên vui vẻ nhận lễ vậy , ở đại sảnh chơi đùa , nhất thời đại sảnh thành một mảnh hoan thanh tiểu ngữ.

Mãi cho đến khi Hàn Minh Vũ tới , trong phòng yên tĩnh lại , hôm nay đột nhiên anh rất muốn nhìn tiểu tử kia nên bỏ công việc chạy xe đến Lương Gia.

Đi vào đại sảnh thấy vài người , anh không biết người nhà của An Vĩ Thần cũng ở đây , khởi đầu quay sang nhìn Tâm Kỳ sau đó nhìn vợ chồng Lương Gia: ” Bác trai , bác gái xin chào” .

Quay đầu nhìn vợ chồng An Gia, anh lễ độ ôn hòa: ” An Chủ Tịch , An Phu Nhân , xin chào” .

Vài người gật đầu , trong đó Tiểu Thiên nghe giọng nói của Hàn Minh Vũ liền buông đồ chơi trong tay , chạy đến , ngửa đầu vui vẻ thân thiết hô: ” Hàn Thúc Thúc , thúc đến rồi a , mau tới xem , ông bà nội cho cháu đồ chơi” .

Tiền tiểu tử kia , còn chưa Hàn Minh Vũ nói gì đã lôi kéo anh xem đồ chơi mới.

Anh bắt đắ dĩ cươg chiều vuồ ve đầu tên tiể tử nhỏ: ” Đượ , chúng ta đi xem thôi”

Mà vợ chồng Lương Gia ngồi trên sofa phân phó người hầu đi châm trà , hai người chuyển mâu liếc nhìn một lớn một nhỏ nắm tay thân thiết , tương hổ nhìn nhau , trong mắt đều là dáng tươi cười , bất kể là ai theo con gái họ cũng được , chỉ cần cươg chiều , đối xử tốt với Tâm Kỳ , họ cũng sẽ chấp nhận.

Nhưng An Gia vợ chồng thì vô cùng nóng nảy , nhìn 2 người kia như cha con ruột , sắc mặt hai người khó nhìn , lông mi cũng nhăn thành chữ “ ”.

Một bên mẹ An có điều không hiểu , toạ ở ghế sofa chuẩn bị uống trà hỏi: ” Tâm Kỳ , cậu đó là ai vậy?” Nhân thần ý bảo Hàn Minh Vũ .

Tâm Kỳ nghe hỏi vậy , cô để trà xuống , đứng dậy kể bên Hàn Minh Vũ , kéo tay anh: ” Anh ấy là bạn trai của cháu , tên là Hàn Minh Vũ , chúng cháu ở nước ngoài cùng nhau đã 3 năm”.

Một câu nói , làm sắc mặt vợ chồng An Gia trở nên trắng bệch , mà còn vợ chồng Lương Gia thì cũng không có biểu tình gì , bọn họ thấy người tên Hàn Minh Vũ này cũng được , người lễ phép , lại rất yêu thương con gái và cháu ngoại của bọn họ , đàn ông như vậy rất hiếm , nên bọn họ vô cùng đồng ý nếu bọn nó ở chung với nhau.

Làm cho vợ chồng An Gia tựa như sốt ruột , cái này nếu bọn anh cùng nhau ở một chỗ vậy cháu nội không phải là của người khác đi?

Mặc kệ thế nào , bọn họ cũng sẽ không đồng ý , lập tức An Lão gia tỏ thái độ ra ngoài: ” Ta không đồng ý , Tâm Kỳ , cháu đã đính hôn cùng Vĩ Thần nhà bác , hơn nữa trước đó không lâu cũng đã tuyên bố , hải tử luôn luôn phải nhận tổ tông ”.

Lời nói này nói xong , mẹ An đến bên cạnh Tâm Kỳ , ôn nhu nói: ” Kỳ Kỳ , ta biết là cái tên tiểu tử thói nhà ta sai , chúng ta sẽ dạy dỗ lại nó , hơn nữa bây giờ nó cũng đã hối hận , cháu có thể tha thứ cho nó không , dù sao con cũng nên ở cùng chỗ với cha ruột mới tốt a”.

31. Chương 31: Bạn Trai Cũ Pk Bạn Trai Hiện Tại

Khẽ lật lời vẫn là không thay đổi lòng của Tâm Kỳ , cô nhìn Hàn Minh Vũ bên cạnh , cái này ba năm qua , một người đàn ông một mực yêu cô , lắng lắng chờ cô , mặc kệ ban đầu cô cự tuyệt anh thế nào anh vẫn không hối hận , vẫn đối xử tốt với cô , dù cô có chút không vui , anh nguyện ý đem cả thế giới đến trước mặt cô chỉ vì muốn có được cô.

Còn nhớ rõ , năm đó, ngày khi sinh Tiểu Thiên , cô bị khó sinh , bác sĩ nói anh nên chuẩn bị tâm lý có thể cả lớn nhỏ đều không thể giữ , anh nghe xong quỳ trên mặt đất van xin bác sĩ nhất định phải cứu bọn họ .

Mặc kệ muốn gì anh sẽ cấp , chỉ cần mẹ con họ bình an , việc này là sau y tá nói cho cô nghe , họ nói cô có người chồng thật tốt , ngay lúc đó trong lòng ngoại trừ cảm kích còn có cảm động.

Những ngày tháng đó , mỗi ngày anh trông coi Thiên Thiên , rồi về nhà mua tùm lum đồ ăn bổ dưỡng cho cô ăn , mà anh chính là một công tử nhà giàu từ trước đến giờ đều là người khác hầu hạ anh , nhưng vì cô buông tất cả , đơn giản là anh thâm yêu cô , anh muốn cươg chiều , bảo vệ cô , đàn ông như vậy , nói cô làm sao không đau lòng đây? Làm sao không để mất đây?

Đối với mọi người nở nụ cười , nhưng nụ cười kia cũng mang nhiều ý nghĩ.

Cũng là nụ cười này làm cho mọi người hiểu , cũng nói thẳng ra cô cuối cùng chọn Hàn Minh Vũ , thế nhưng trong này vui vẻ nhất cũng là anh , anh kích động ôm Tâm Kỳ thật chặt , nước mắt cũng vì cao hứng rơi xuống , rơi trúng lên cổ Tâm Kỳ , cô cảm giác cổ lạnh lạnh , biết anh khóc , ngẩng đầu ôn nhu lấy tay lau nước mắt cho anh ” đứa ngốc , đâu cần vui vẻ vậy đâu?”

Hàn Minh Vũ gạt gạt đầu , hôn lên trán cô một cái , anh rất vui vẻ.

Đây là một ngày anh vui vẻ nhất từ lúc anh sinh ra tới giờ , anh chưa từng nghĩ tới một ngày nào đó cô sẽ tiếp nhận anh , những cái này .. anh không dám mơ tới , nhưng hôm nay , nó như kì tích xảy ra , cái này bảo anh làm sao không cao hứng?

Tâm Kỳ cảm thấy anh kích động , bắt đầu dĩ đau lòng nở nụ cười.

Anh như vậy , đây là lần đầu tiên cô thấy , xem ra quyết định của cô thật đúng , trên đất , tiểu tử kia nhìn hai người ôm nhau , bất mãn đỏ đỏ cái miệng: ” Con cũng muốn ôm một cái” , vừa nói vừa giang hai tay ra , mở mắt to nhìn bọn họ.

Tâm Kỳ và Hàn Minh Vũ nở nụ cười rồi lắc đầu , cái bảo bối này thật đúng khả ái , anh đi tới ôm lấy tiểu tử kia , nhéo mũi nói: “Sẽ không thiếu cháu”, nói xong nhéo mũi Thiên Thiên một chút , cười cười đi đến cạnh người Tâm Kỳ .

Anh một bên ôm Tâm Kỳ , một bên ôm Thiên Thiên , nhìn ba người như một nhà hạnh phúc.

Một màn này , làm cho An Vĩ Thần vừa tới đã thấy , lòng anh đau như cắt , anh lẽ nào chậm một bước? Lẽ nào nên buông tha cô thật sao?

Không , anh tuyệt đối sẽ không buông tha , anh đi tới kéo Tâm Kỳ vào trong lòng ngực mình , ngược mắt cảnh cáo nhìn Hàn Minh Vũ , rồi ôm cô rời đi.

Tâm Kỳ trong lòng ngực anh giằng giằng: ” buông , An Vĩ Thần , anh buông ra , mau buông”.

Mà An Vĩ Thần mặc kệ , anh không buông , tựa như càng ôm chặt hơn thì anh mới an tâm .

Phía sau Hàn Minh Vũ để Thiên Thiên xuống , sắc mặt nói: ” Thiên Nhi , con ra ngoài chơi với ông bà ngoài , đợi lát nữa mẹ và thúc thúc sẽ chơi với con được không?” hôn lên đầu tiểu tử , anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua vợ chồng Lương Gia .

Vợ chồng Lương Gia hiểu ý anh , gạt đầu rồi dắt tay Thiên Thiên đi , tiểu tử nghe theo chỉ là lúc đi có nhìn về hướng An Vĩ Thần .

Máu hoà tan là một cái này liên hệ máu mủ không thể cắt đi.

Thiên Thiên biết , mẹ và Thúc Thúc ở cùng chỗ thì ba ba ruột sẽ không thể ở cùng bọn họ , ở nước ngoài bạn bè của thằng bé cũng có nhiều trường hợp như vậy , mà tuy rằng chưa từng tiếp xúc qua với ba ba , gần đây mới biết mình có ba , thế nhưng không hiểu sao Thiên Thiên vẫn muốn ba mẹ ở cùng chỗ , mà nếu vậy thì Hàn Thúc Thúc sẽ thương tâm , Thiên Thiên cũng không nguyện thấy.

Mấy năm qua , mỗi ngày cùng Hàn Thúc ra ngoài chạy bộ , mỗi lần về đều có đồ chơi mới , nghĩ vậy , tiểu tử nhỏ buông đồ chơi , chống cằm suy nghĩ , rốt cục là cùng ba ba hay cùng Hàn Thúc một chỗ?

Nghĩ một lúc , mày cũng trau lại , cứ ngồi như một ông cụ nhỏ , làm cho vợ chồng Lương Gia bật cười , mà trong nhà vợ chồng An Gia đi rồi chỉ còn lại Tâm Kỳ và ba người bọn họ.

“Buông cô ấy ra” .Phòng vang lên là tiếng của Hàn Minh Vũ .

Anh nhìn tay cô bị nắm đến đỏ , trong mắt hiện lên yêu thương , đè nặng sự tức giận: ” An Vĩ Thần , mau buông Tâm Kỳ ra , tay cô ấy sắp bị anh làm cho bầm tím rồi”.

“Không buông , dù cho tay cô ấy có gãy tôi cũng không buông , tôi sẽ không để cho các người ở cùng với nhau , người phụ nữ này chỉ có thể là của tôi”.. An Vĩ Thần vừa nói vừa nắm chặt tay Tâm Kỳ

Anh sẽ không trở mặt nhìn bọn họ ở cùng nhau , vĩnh viễn sẽ không , người nữ nhân này đã hành hạ trái tim anh 3 năm nay , anh muốn đòi lại , cũng muốn cô phải bù đắp lại những giọt nước mắt , nỗi đau của anh trong 3 năm nay.

Hàn Minh Vũ thấy vậy cũng nổi giận , đau lòng nhìn tay Tâm Kỳ , anh một quyền đánh tới , một quyền làm miệng An Vĩ Thần chảy máu , nhưng An Vĩ Thần kiên quyết vẫn không buông tay Tâm Kỳ ra , anh kéo y phục của An Vĩ Thần , cho thêm một quyền.

An Vĩ Thần hường trọn 2 cú đấm , người cũng té trên mặt đất thế nhưng tay vẫn nắm chặt tay của Tâm Kỳ , anh không buông tay thì sẽ không buông , dù cho không đánh lại cũng sẽ không để người đàn ông này mang Tâm Kỳ đi .

Ngày hôm nay anh không đánh lại , cứ mặc cho Hàn Minh Vũ đánh anh , mặt cũng sưng lên , máu cũng chảy nhiều , nhỏ từng giọt lên áo sơ mi trắng , nhìn vậy hốc mắt Tâm Kỳ cũng đỏ , lòng cô cũng đau , nhin không được hô ra: ” Đủ rồi , đừng đánh nữa”..

Nếu tiếp tục đánh sẽ xảy ra án mạng , Hàn Minh Vũ ngừng tay , phần nộ nhìn An Vĩ Thần , anh thấp mau , lấy tay lau lau một chút máu , tà mị cười nhìn Hàn Minh Vũ giống như anh không đau , trong lúc bị đánh An Vĩ Thần cũng không nhíu mày , dù cho máu đầy mặt nhưng cũng không có biểu tình gì

Anh như không bị đánh , ngay cả tay thuỷ chung vẫn nắm chặt tay Tâm Kỳ , sau đó nói: ” Hôm nay , dù chết anh cũng không buông tay em , em hôm nay anh phải mang theo”.

32. Chương 32: Chết Cũng Sẽ Không Buông Tay

” An Vĩ Thần , buông tay ra”. Bên cạnh bờ biển , Tâm Kỳ giẫy dụa .

Sau khi đi , anh lái xe đến bờ biển , hai người cứ vậy lẳng lặng không ai nói gì , cho đến khi cô đánh vỡ bầu không khí, lúc này , Tâm Kỳ tựa lưng vào xe ,còn An Vĩ Thần ôm cô thật chặt , hai tay ôm lấy cô vào trong lòng ngực , để cho cô có chút khó thở, cô mặc kệ anh làm gì , hiện tại cũng không muốn cùng anh là được rồi.

Một lần tổn thương đã đủ rồi , cô chỉ muốn cùng Hàn Minh Vũ mỗi ngày sống bình yên , quá khứ trước kia liền bỏ đi , cô không còn dư lực nhớ nữa .

Một lúc lâu , An Vĩ Thần không nói gì , anh chỉ ôm Tâm Kỳ như vậy , ôm rất chặt thì tim anh mới không trống rỗng , cách xa nhau ba năm , cô nhớ này vẫn vậy , thân thể anh chỉ cần đụng một chút liền có phản ứng , cách y phục một lớp hạ thân buộc chặt gần chết , thậm muốn ôm cô mây mưa tại chỗ này.

Thế nhưng anh cũng không dám , anh biết cô nhớ này đang bất đồng , anh làm vậy chỉ càng làm cho khoảng cách giữa họ càng thêm xa , thì lúc đó cơ hội cũng chẳng còn .

Anh thật sợ mất đi người phụ nữ này , giống như ba năm vừa qua , cô cứ ra đi như vậy , để anh một mình ở lại thương tâm , một người chịu đựng cô đơn , anh thật không thể vượt qua nỗi đau đó.

Bây giờ , thà nhin khổ anh cũng sẽ chịu đựng , anh đều nhin 3 năm rồi , thì nói chi một lúc nữa.

Tự cười khổ một cái , An Vĩ Thần từ từ buông lỏng Tâm Kỳ ra , thấp mầu nhìn người phụ nữ anh yêu đến đau nhức nội tâm , viên mắt đỏ , đau lòng , là ác ma ba năm , vào giờ khắc này lại tản ra .

Nhớ tới cô nói anh phóng tay , anh tà mị từng chữ nói: ” Em cứng, muốn anh buông tay sao? Vẫn là câu nói kia , chết cũng sẽ không buông tay”.

Kêu anh buông tay đó là chuyện không có khả năng dù chết cũng sẽ không , tuyệt đối không.

Tâm Kỳ than một chút , vì sao lúc trước anh không nói những lời này? Vì sao bây giờ mới nói? Nhưng bây giờ có nói cũng đã muộn rồi , có những thứ đã qua là đã qua .

” An Vĩ Thần , chúng ta không thể nào , vĩnh viễn cũng sẽ không , anh biết chứ?Ba năm trước , lúc tôi quyết định ra đi thì coi như tôi và anh đã không thể , anh bây giờ sẽ chỉ làm 3 người thống khổ , nên anh hãy buông tay đi”. Tâm Kỳ bắt đầu nhìn anh nói.

Ánh mắt thâm tình , nghe được cô nói liền chuyển thành đau thương , làm lòng cô cũng đau xót theo.

Thật không ngờ bây giờ trong tim cô lại đau xót , thế nhưng hôm nay dù đau cỡ nào cô cũng sẽ chịu đựng , cô bây giờ không phải Lương Tâm Kỳ của trước kia , nếu như chọn đau đớn cô sẽ không để người khác đau cũng sẽ không để mình đau , thế nhưng ngoại trừ người đàn ông kia , người đã nỗ lực vì cô rất nhiều, cô không nỡ làm anh khổ , nên cô sẽ không chọn cách làm anh đau đớn.

Nghĩ đến Hàn Minh Vũ , Tâm Kỳ nỗ lực nở nụ cười hạnh phúc nhưng cũng vì mang đến sự đau lòng cho An Vĩ Thần mà nụ cười đó dần mất đi , nụ cười này làm đau nhói anh , trong ánh mắt đau thương biến thành sự phẫn nộ .

Anh biết , cô đang nhớ tới người kia , vừa rồi khi anh vào nhà cô thấy một màn kia cũng là nụ cười này.

Lúc này thấy cô cười , anh biết cô đang nhớ tới người đàn ông kia , tim anh thật đau , trong mắt tràn đầy phần nộ , thế nhưng đau vẫn chiếm phần hơn.

Không đành lòng , anh cúi người hôn lên môi của cô , Tâm Kỳ thật không ngờ anh hôn cô , định há mồm nói chuyện lại bị lưỡi của anh chu vào trong , cướp đoạt từng chút một , mà tay anh cũng không yên phận , lung tung di chuyển làm cho toàn thân cô căng thẳng , trong miệng cũng không tự chủ phát ra âm thanh xấu hổ.

An Vĩ Thần đã là đang nén đến cực hạn , nghe tiếng rên rỉ này , coi như đó là sự cầu dẫn anh , tay cũng tiến vào trong quần áo của Tâm Kỳ , vuốt ve hai bộ ngực đầy đặn , anh dùng lưỡi liếm qua cổ của cô , làm cho thân thể Tâm Kỳ lộ ra ngoài , âm thanh rên rỉ cũng một lúc lớn hơn , hai người ngày dục vọng càng lúc càng lớn , tình cảm mãnh liệt đã thiêu đốt tất cả.

Lúc này , gió biển một trận thổi qua , làm cho tình cảm mãnh liệt đó tỉnh lại , Tâm Kỳ dùng hết khí lực đẩy anh ra , thất vọng về bản thân mình.

33. Chương 33: Kỳ Kỳ , Anh Yêu Em

Vì sao cô có thể dễ dàng chìm đắm trong sự ôn nhu của anh? Hít thở một hơi , bình tĩnh mở miệng: ” An Vĩ Thần , chúng ta” mới vừa nói liền bị An Vĩ Thần đánh gãy.

“Bé cưng , em đừng nói cái gì mà không yêu , những gì xảy ra vừa rồi chứng minh em vẫn có tình cảm với anh , đừng nói những lời trái với lòng mình , thân thể của em đã chứng minh tất cả , em vẫn yêu anh”. Vốn anh bị đẩy ra có chút tức giận thế nhưng anh nghĩ đến vừa rồi dưới thân anh cô vẫn rên rỉ thì chứng minh được rất nhiều chuyện rồi .

Nhớ tới những điều này , An Vĩ Thần tà mị nở nụ cười.

Vẫn mở rộng cổ áo sơ mi , lộ ra cơ ngực rắn chắc , gió biển thổi ngang mái tóc của anh , trên mặt nở nụ cười kia , nhất thời làm Tâm Kỳ cuống hốt , cô cứ nhìn anh như vậy , mấy năm qua , người đàn ông này càng thêm chứng trạc , càng quyến rũ so với lúc trước.

Thế nhưng tính cách vẫn giống nhau , lời nói ra vẫn làm cô không chịu được: ” An Vĩ Thần , anh thật giống bị tự kỷ , để tôi ghét anh , cũng không thương anh nữa”. Tâm Kỳ nổi giận , vì sao anh không nghe người khác nói, vì sao phải nói những lời tổn thương cô , xem ra anh vẫn không hề yêu cô.

Những lời yêu thương từ miệng anh cũng chỉ là để lừa dối người thôi , Tâm Kỳ thật sâu nhìn An Vĩ Thần , xoay người không chút do dự rời đi , gió thổi bay tóc của cô , váy trắng trên người không lay động , nếu quay lại , tựa hồ sẽ cắt đứt mọi thứ , nếu cô đi xa một chút , cũng sẽ cắt đứt .

Phía sau , An Vĩ Thần nhìn theo bóng dáng Tâm Kỳ , tâm đau nhói , hai tay anh bịt lòng ngực , mồ hôi trên trán cũng càng lúc càng nhiều.

Sắc mặt cũng trở nên trắng bệnh , một tay quơ theo phương hướng của Tâm Kỳ: ” Đừng đi , đừng đi”

Vì lòng đau , nhịn đau mà nói ra , nhưng những lời nói đó cũng theo sóng biển trôi đi , cuối cùng thân ảnh đó cũng không còn nữa , tay anh nhanh lấy điện thoại ra , run rẩy tìm số điện thoại của Tâm Kỳ , anh cố gắng nhấn xuống , điện thoại chuyển được , anh cắn môi trắng bệch của mình nói: ” Kỳ Kỳ , anh yêu em , cho dù chết anh cũng sẽ mãi yêu em”. Nói xong , anh vô lực ngã xuống , tay cũng tự nhiên chỉ vào phương hướng Tâm Kỳ rồi bỏ đi.

Mắt cũng từ từ nhắm lại , nhưng anh liều mạng cắn môi , nỗ lực cho mình thanh tỉnh , nỗ lực để mình một lần gặp được thân ảnh màu trắng kia .

Cuối cùng , xa xa cũng xuất hiện tiểu thân ảnh đang chạy tới , anh nhếch miệng , an tâm nhắm mắt lại , anh biết cô đã tới thì dù cho anh có chết cũng đáng giá .

Tâm Kỳ nhận được điện thoại An Vĩ Thần , cảm giác lời nói của anh có gì không ổn , cô vội vàng chạy lại nơi đó.

Vừa chạy đến , cô nhìn xung quanh không thấy An Vĩ Thần đâu , tưởng chính mình suy nghĩ quá nhiều , định xoay người rời đi thì thấy xa xa trên bờ cát có một người nằm , phaát hiện là An Vĩ Thần , lòng cô như nhảy dựng lên , nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch đang mỉm cười , cô chạy tới , thấy anh nằm trên bờ cát , không nhúc nhích , sắc mặt cũng không tốt , cô khóc đẩy đẩy anh: ” An Vĩ Thần , anh làm sao làm sao vậy? Không nên đùa giỡn , mau đứng lên , đứng lên , mau mau đứng lên a ! Anh mau đứng dậy , ô ô ô”.

Tại sao có thể như vậy? Cô chỉ vừa đi , thế nào anh thành bộ dạng này?

Tâm Kỳ đã rối loạn , chỉ biết khóc , chỉ biết liều mạng kêu An Vĩ Thần , tựa như anh đang ngủ chờ cô đánh thức .

Kêu một lúc cũng không có động tĩnh gì , cô run rẩy , lấy tay để lên mũi dò xét hơi thở của anh , phát hiện còn hơi thở nhưng rất yếu lòng cô càng thêm sợ , cô phải làm gì , làm gì bây giờ?

Cô thở gấp không biết nên làm gì? Đột nhiên nhớ tới lúc xưa khi cô bất tỉnh An Vĩ Thần kêu bằng hữu của anh tới , người kia tên là Hứa Thiệu Vân , nhìn qua có cái điện thoại rút trên cát nhanh cầm lấy , dò tên tìm được một chữ Vân , bấm gọi .

Một lát sau , điện thoại bên kia có người nhận , Tâm Kỳ nóng ruột nói: ” Mau tới , An Vĩ Thần té xỉu , anh mau tới cứu anh ấy , tôi van cầu anh mau tới , ô ô ô”

Tâm Kỳ quỳ trên cát gào khóc , tay nắm chặt điện thoại , kêu Hứa Thiệu Vân mau tới , lúc này trời đột nhiên mưa , từng giọt từng giọt rơi lên người cô làm cho cô cảm giác thêm lạnh , thấy mưa làm ướt An Vĩ Thần , cô ôm anh ,để cho nước mưa đừng rơi lên mặt anh.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch trong lòng , Tâm Kỳ run rẩy hôn lên mặt anh , hôn lên mắt , lông mày cuối cùng là ở môi trắng bệch của anh , cô cứ vậy nhẹ nhàng hôn , nhẹ nhàng mút lấy , thẳng cho đến khi môi có màu đỏ cô mới buông ra , tay cũng rời lên khuôn mặt anh , khuôn mặt mà từng đêm cô gặp trong mộng , nhẹ nhàng miêu tả , nước mắt hoà vào nước mưa , đã không còn biết mùi vị nào là của nước mắt , mùi vị nào là của nước mưa .

Nước biển cũng đánh vào người cô , nhưng cô không cảm giác đau đớn.

Bây giờ trong mắt cô chỉ có một người đàn ông nhắm mắt im lặng này .

” An Vĩ Thần , anh biết không? Em thật sự rất hận anh , ba năm qua , mỗi ngày em đều hận , ngay cả nhìn mặt người hầu cũng ra khuôn mặt của anh , em thật không thể không hận , chính là anh là ba ba của con trai em , thế nhưng quan trọng là người đàn ông em yêu nhất nên em càng hận anh , chỉ là vì tìm cho mình cái cớ càng thêm nhớ anh nên lúc một khắc em thấy anh , em mới phát hiện mình còn yêu anh rất nhiều , ba năm qua , em chỉ là tìm cho mình một cái cớ hận anh nhưng thật ra là vì yêu anh , nói xem em có ngu ngốc không? hiện tại anh biết em còn yêu anh vậy anh nên tỉnh lại đi , đừng ngủ nữa , đứng dậy đi được không? Con của chúng ta mỗi ngày vẫn chờ ba của nó về , anh còn chưa có được nghe gọi một tiếng ba , thế nào lại ngủ , anh tỉnh tỉnh dậy đi ? Có được không ?”

Tâm Kỳ ưu thương nhìn người đàn ông trong lòng ngực , chờ anh tỉnh thế nhưng anh vẫn như cũ nhắm mắt không tỉnh lại , cô vừa khóc vừa cười , cũng không nói nữa , lúc này cũng đã bình tĩnh hơn.

Chỉ là ôm anh như vậy , cô biết anh sẽ tỉnh lại thôi , những gì cô nói chắc anh sẽ nghe được , cô tin rằng người đàn ông này sẽ không dễ dàng bỏ lại mẹ con cô , cô bây giờ cứ ôm anh , ngồi hoà mình vào mưa đợi xe cứu thương tới .

Trên bờ cát , gió biển thổi qua , cùng với mưa hai người dính vào nhau một chỗ , tóc cô cùng áo anh quần quýt lấy nhau , theo gió cũng lộ ra vòng cung ngực trắng ngần.

Một màn này , làm cho người hùng hực tới cứu An Vĩ Thần , cũng một mảng sương mù trong mắt.

34. Chương 34: Thúc Thúc, Mẹ Sẽ Trở Lại

Một màn kia , cũng để cho Hứa Thiệu Vân khấn trương , lẽ nào anh đến chậm? Anh không tin , mở miệng định gọi thế nhưng lời định thốt ra cũng phát hiện hầu như chết lặng .

Xa Xa , Tâm Kỳ nhìn thấy bọn họ , âm thanh khàn khàn , có chút lực , gọi: ” Mau tới , mau tới cứu anh ấy , hô hấp của anh ấy rất yếu, nhanh một chút”.

Lúc này , Hứa Thiệu Vân phân phó người đi qua.

Chờ hết thấy tới , Tâm Kỳ cũng ở bên cạnh , Hứa Thiệu Vân mới biết , anh nhú mào , mím môi , thì ra cô gái này đã trở về , Thần , nhất định phải cố lên , vất vả lắm mới tìm được người , phải cố lên không nên ngã quỵ .

Lương Gia,

Hàn Minh Vũ và Thiên Thiên trong đại sảnh chơi cờ năm quân , ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra cửa , lần lượt nhìn nhưng vẫn không thấy người đâu ,trời lại mưa , không biết bọn họ ở đâu?

Anh không lo gì , chỉ sợ Tâm Kỳ mắc mưa lại bị cảm , anh sẽ đau lòng còn những thứ khác anh không phải không lo mà là anh tin tưởng Tâm Kỳ .

Từ một khắc cô nói anh là bạn trai của cô , tuy rằng không nói ” em yêu anh” nhưng anh cũng tin cô xem anh là bạn trai , cũng nói ra trong lòng tiếp nhận anh , nên anh tin tưởng cô , anh nhìn bên trái bên phải , Tiểu Thiên thấy vậy , hít hơi một chút , một bên nói: ” Thúc Thúc , mẹ mẹ sẽ trở lại”. Hai mắt mở to nhìn Hàn Minh Vũ.

Hàn Minh Vũ thu hồi tầm mắt , ngược nhìn bé con hiểu chuyện trước mắt , anh gật đầu , lại thấy Tiểu Thiên giả vờ đi hơn nửa kỳ , hỏi tiếp: ” Thiên Nhi thế nào mà đem cờ , hoàn nha hoàn nha , chơi lại đi” .

Tiểu Thiên cầm quân cờ , có điểm giận nói: ” Không được , thúc không có tâm tư chơi cờ thì hoàn cái gì ạ , không chơi nữa”.

Phiết phiết tay , vẻ mặt tức giận không thèm nhìn Hàn Minh Vũ.

Kế tiếp liền nhìn ra cửa , mỗi lần đều phải nhắc nhở anh đi , thật mệt , cho dù có thắng cũng không hài lòng , bằng không đừng chơi nữa.

Hàn Minh Vũ thấy Thiên Thiên tức giận , cười cười nheo mắt một cái: ” Tiểu Tử Kia , đừng tức giận , chờ mẹ trở về chúng ta cùng nhau chơi được không?”

Tiểu Tử nhỏ nghe vậy mới vui vẻ lại: ” A , không cho phép Thúc gạt cháu nha , phải gọi mẹ cùng chơi , a , chúng ta ngoắc tay , ai lừa thì người đó là tiểu cầu cầu”.

Nói xong liền đem tay ra trước mặt Hàn Minh Vũ , đưa ngón út , ngoắc vào , Hàn Minh Vũ cười cười cũng làm theo.

Móc quéo xong , tiểu tử nhỏ hài lòng , vui vẻ chạy đi tìm ông ngoại , Hàn Minh Vũ thấy vậy lại quay đầu nhìn ra cửa .

Tâm Kỳ mặc kệ em khi nào thì trở về , anh cũng sẽ chờ em.

Tại bệnh viện , sau khi kiểm tra mới biết An Vĩ Thần không ảnh hưởng gì đến tính mạng , chỉ là đột nhiên bị sock nên hô hấp bị nghẹn, vì vậy anh bị hôn mê , đây cũng là kết quả của rượu bia tạo thành.

Sau khi biết , Tâm Kỳ mới yên tâm , một ngày lẫn qua lộn lại , giờ khắc này cô mới biết mệt , sắc trời cũng dần tối mà An Vĩ Thần vẫn chưa tỉnh lại , khuôn mặt anh trắng bệch , trong thời gian đó , Hứa Thiệu Vân tới dẫn Tâm Kỳ đi ăn cơm.

Không ăn , không đói bụng , có lẽ cô bị cảm , từ lúc sinh hạ Tiểu Thiên ra , sức khoẻ cô không còn tốt , mặc kệ Hàn Minh Vũ tầm bổ gì , đi khám rất nhiều bác sĩ cũng không tác dụng .

Bây giờ tựa như cũng có điểm hơi nóng , như bị trúng nước sôi , nhìn trời đã khuya lắm rồi , nhớ tới nam nhân vương tử , anh bây giờ chắc đang đợi cô về đi? Thế nhưng nhìn An Vĩ Thần nằm trên giường bệnh , cô thở dài , đi ra ngoài lấy điện thoại.

Trong phòng bệnh , Tâm Kỳ đi rồi thì An Vĩ Thần tỉnh lại , cổ họng khô làm anh muốn uống nước , thấy bình nước trên đầu tủ bên cạnh giường dùng sức giơ tay lấy , tay cầm ly thì đột nhiên cảm giác một cổ vô lực , cái ly cũng vậy mà rớt xuống đất.

35. Chương 35: Cô Ngày Hôm Nay Sẽ Không Trở Về

An Vĩ Thần vô lực nằm xuống , anh nhấp nhấp miệng , thật là khát . Tâm Kỳ đứng bên ngoài , gọi điện thoại được một nửa chợt nghe âm thanh trong phòng vang lên cô vội vã nói vài câu rồi cúp điện thoại , xoay người mở cửa chỉ thấy An Vĩ Thần mở mắt , hơn nữa trên mặt đất còn có một cái ly bị bể , liền vội vàng đi tới , rót ly nước cho anh uống.

An Vĩ Thần thấy Tâm Kỳ đến , anh cũng không có nhìn , anh tưởng cô đi , mở mắt ra không thấy ai nên nghĩ cô đã quyết định bỏ anh , anh không ngờ cô vẫn ở đây , thấp mầu nhìn ly nước trước mặt.

Lại thấy Tâm Kỳ đỡ anh , anh cự tuyệt nói: ” tự anh làm được , anh không phải phế nhân , cần gì giúp đỡ” , sau đó miễn cưỡng uống.

Mặc dù Tâm Kỳ mất hứng thế nhưng nghĩ anh là bệnh nhân nên không cần để bụng làm gì.

Trong lúc nhất thời phòng bệnh yên tĩnh lại , ngoài cửa bóng đêm cũng tối hơn nhiều.

An Vĩ Thần im lặng nằm trên giường , nhãn thần cứ thỉnh thoảng nhìn qua người đứng trước cửa sổ , khẽ thở dài , đây là người phụ nữ đầu tiên anh yêu sâu đậm như vậy , anh đã từng nghĩ cô sẽ vĩnh viễn yêu anh , thế nhưng hôm nay anh mới phát hiện anh cũng sợ lòng cô thay đổi , có thể hay không anh và cô đã không còn trở về như xưa nữa?

Anh mỗi ngày vào đêm sẽ nhớ tới những ngày tốt đẹp ngắn ngủi của họ , nhớ tới tiệc đính hôn , sự kinh diễm của cô , nụ cười của cô , hết thấy đều ghi sâu trong lòng anh , dù cố gắng xoá cũng không thể , nhưng cơ hội thì ít lắm , anh sẽ nắm chặt , sẽ kiên trì để tình yêu đó quay lại .

Ánh trăng soi rọi chiếu xuống người phụ nữ xinh đẹp như thiên thần này , là người anh sẽ dành tình cảm chân thành cả đời , tim của anh , máu của anh , kêu anh làm sao quên đây? Kêu anh làm sao buông tay đây?

Đằng sau ánh mắt kia , Tâm Kỳ cũng thở dài , qua chuyện hôm nay , lúc phát hiện anh chỉ còn lại một hơi thở , trong đầu cô nghĩ tới , nếu anh ra đi cô và cục cưng phải làm sao đây?

Chỉ cần nghĩ đến chuyện trên thế giới này không có anh , lòng cô sẽ rất đau , rất đau , tâm cũng sẽ trống rỗng , hơn nữa cô cũng muốn đi theo anh.

Một khắc đó , cô mới phát hiện ra , thủy chung cô vẫn yêu anh như vậy.

Thế nhưng nhớ tới người đàn ông nho nhã , ôn nhu , đối với cô cuồng dại , cái này nói làm sao tổn thương anh đây?

Trong phòng , hai người lặng lẽ với suy nghĩ riêng , chỉ nghe tiếng hơi thở , giờ khắc này , tựa như có gì đó rất ảm ý , không ai nói với ai câu nào.

Một người nhìn ra cửa sổ , một người si ngốc nhìn theo bóng lưng ai kia .

Lương Gia , Hàn Minh Vũ đứng trong phòng khách , tay cầm điện thoại , si ngốc.

Tâm Kỳ vừa gọi điện thoại về nói An Vĩ Thần trong bệnh viện , cô ngày hôm nay sẽ không trở về , anh không cần chờ cô , nghỉ ngơi sớm một chút , nói mấy câu anh còn chưa kịp trả lời thì cô đã cúp điện thoại .

Tâm Kỳ , em vẫn nhìn về phía anh , vẫn yêu anh như lúc ban đầu , dù cho anh yêu em say đắm điên cuồng đến vậy , thì trong mắt em vẫn chỉ có anh , vì sao vì sao?

“Bang” điện thoại nằm trên mặt đất , đã không còn hình dạng nữa , anh ngồi xuống ôm ngực , ở đó nơi đang bị thương máu chảy đầm đìa.

Mà bây giờ trong ánh mắt anh cũng thật đau đớn , nước mắt không ngừng chảy ra , tay đập vào mảnh thủy tinh , máu cũng theo đó mà chảy ra , từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất , đổ chói mắt người.

Thế nhưng anh không cảm giác đau đớn , tùy ý để máu chảy , tựa như nếu máu chảy sẽ giảm đi nỗi đau trong lòng.

Ai nói đau đớn quá thì sẽ-không-còn-cảm-giác nữa? Vì sao anh vẫn cảm thấy khó thở đến vậy? Thật chịu không nổi , anh cần phát tiết , đứng dậy nắm chìa khoá , xe gào thét bay trên đường , trong xe , Hàn Minh Vũ ưu phiền , quẹo qua quẹo lại , liền chạy đến một quán rượu rồi ngừng.

Trong quán rượu đang ở giờ cao điểm , đang là lúc mãnh liệt , bên trong đèn xanh đèn đỏ rọi xuống , làm loạ cả mắt người.

Hàn Minh Vũ chọn một địa phương trong góc nhỏ ngồi xuống để uống rượu , nghĩ đến tình cảnh 3 năm trước gặp Tâm Kỳ ở đây , tim anh lại đau thêm , cầm ly rượu trên bàn , anh cứ uống ừng ực, một hồi không biết bao nhiêu bình rượu sạch đấy.

Lảo đảo đứng dậy , đi tới cửa , thấy một cô gái mà đằng sau lưng cực giống Tâm Kỳ , anh nở nụ cười , thì ra cô tìm anh , cô cũng lo lắng cho anh , nghĩ đến cô đứng đó , anh nhanh mà tiến lên.

36. Chương 36: Tim Của Anh Rất Thoả Mãn

Từ phía sau anh ôm lấy người phụ nữ kia , ôn nhu nói: ” Em tìm anh sao , anh biết trong lòng em vẫn có anh , đi , chúng ta về nhà”, nói xong anh mạnh mẽ ôm người phụ nữ đó ra ngoài cửa.

Cái đêm này , có người vui , có người buồn , một đêm tựa như trôi qua cũng rất nhanh , đảo mắt liền sang ngày hôm sau.

Tâm Kỳ thật sớm đi mua bữa sáng , hai người yên lặng ăn , ăn xong , An Vĩ Thần kiên trì đòi ra viện , nói cái gì mà ghét mùi khử trùng của bệnh viện , cô bắt đặc dĩ không thể làm gì khác hơn là giúp anh xuất viện , ra bệnh viện , cô muốn về nhà một chút , lại bị một “kẻ vô lại” ương ngạnh phải cùng mang anh về , nói cái gì tất cả vì cô anh mới thay đổi như vậy .

Cô thật lười đòi co với anh nên đành mang theo cái đuôi này về.

Trở lại An Gia , vợ chồng An Gia đều ở đây.

Hai người không để ý đến An Vĩ Thần , dù sao anh thân thể cũng tốt có mắc bệnh gì , tiểu tử này chắc canh dùng mưu kế để trói chặt ai kia mà thôi , hai người thật muốn cháu nội mau về đây , vội vàng ra ngoài thu xếp .

Tâm Kỳ không biết tâm tư của họ , cô cũng chỉ cười cười , An Vĩ Thần trở về , nên Tâm Kỳ đỡ anh đi nghỉ ngơi , dù sao đêm qua ngủ cũng không ngon , bệnh viện không phải là nơi người thích ở , đỡ anh lên lầu , anh thấy cô lúc này hai mắt thâm quầng như gấu trúc , trong mắt hiện lên yêu thương: ” Em cũng nghỉ ngơi một chút đi nha , trong phòng cũng giống trước đây , không thay đổi gì”. Nói xong, anh ngại ngần nhìn Tâm Kỳ một cái.

Anh ho khan một tiếng xoay người vào trong phòng , ngoài cửa Tâm Kỳ nhìn thoáng qua căn phòng lúc xưa , rồi cô cũng bước vào , nó thật không thay đổi gì so với trước , mở cửa ra tất cả đồ vật vẫn vậy , đồ đạc không chút hạt bụi nào , xem ra mỗi ngày đều có người đến đây dọn dẹp , vuốt ve đệm chăn mềm mại , cô nằm xuống đắp chăn , cười híp mắt rồi cũng rơi vào mộng đẹp.

Cửa , An Vĩ Thần dựa vào , ánh mắt ôn nhu nhìn người trên giường , hơn một ngàn ngày rồi , anh vẫn mơ ước sẽ có lúc được nhìn cô thế này , từng đêm , anh ở trên giường , chỉ cần mơ thấy cô cũng đủ làm anh thật hạnh phúc , ngày hôm nay , đã như ước nguyện , tim của anh rất thoả mãn , thầm nghĩ anh sẽ đánh đổi tất cả để dừng lại tại giây phút này.

Ngoài cửa ánh trăng chiếu rọi vào các gian phòng , giờ khắc này mọi thứ như cảnh trong truyện cổ ngày xưa , công chúa đang ngủ say , vương tử nhìn cô mê người lộ nụ cười hạnh phúc.

Ở trong phòng khách sạn sang trọng , Hàn Minh Vũ thẫn thờ nằm trên giường , bên cạnh trống không nhưng có thể thấy một vệt máu đỏ trên ra giường chói mắt , anh không biết đã xảy ra chuyện gì , chỉ nhớ rõ hôm qua nhận được điện thoại của Tâm Kỳ , cô nói cô sẽ không về , anh đau lòng rồi lái xe chạy đến quán bar , uống nhiều rượu , sau đó sau đó anh loáng thoáng nhớ được mình đã ôm một người phụ nữ , cô ấy tựa giống Tâm Kỳ , thế nhưng bây giờ xem ra là không phải.

Một mảnh máu đỏ chói đã nói tất cả bởi vì Tâm Kỳ đã sinh Thiên Nhi , không có khả năng còn là xử nữ , vậy người đêm qua là ai?

Anh dùng ngón trỏ xoa xoa đầu ,chính là nghĩ không ra , lắc lắc đầu , không nghĩ nữa , điều này bây giờ không quan trọng , quan trọng là anh phải đối mặt với Tâm Kỳ thế nào?

Anh lái xe trở lại , nửa đường nhận được cuộc gọi của Thiên Nhi , anh liền lái xe đến Lương Gia thì thấy Thiên Nhi đứng ở cửa.

Thấy anh , tiểu tử kia vui vẻ nói: ” Hàn Thúc Thúc , chúng ta hôm nay đi chơi , cháu còn chưa đi đâu xem cả , không biết ở đây có vui bằng nước ngoài không?”

Tiểu tử nhỏ ánh mắt mong đợi nhìn Hàn Minh Vũ , đảo mắt nhớ tới mẹ , liền nói: ” Hàn Thúc Thúc , thúc mau gọi cho mẹ a , chúng ta cùng nhau đi chơi?”

Như vậy sẽ giống thời gian bọn họ ở nước ngoài , ba người cùng nhau đi chơi , trên mặt cũng lộ ra nụ cười ngây thơ .

Hàn Minh Vũ nhìn tiểu tử trước mặt , do dự nửa ngày nói: ” Thiên Nhi , hôm nay chỉ có 2 chúng ta đi chơi thôi , bữa khác sẽ đi cùng mẹ được chứ?”

37. Chương 37: Kết Cục Hạnh Phúc

Anh bây giờ còn không biết đối mặt với Tâm Kỳ thế nào , anh phải sửa sang một chút .

Nghe vậy , Thiên Thiên mắt húng , bất quá chỉ nói: ” Được , hôm nay không gọi mẹ , hôm khác sẽ đi”.

Nói xong , cao hứng chạy lên xe , nghĩ đến chút nữa sẽ được vui đùa , dọc đường đi , Thiên Thiên vui vẻ không thôi , còn Hàn Minh Vũ thì cứ rầu rĩ !

Mang tiểu tử đi chơi , anh cũng không có tâm trạng lắm , tiểu tử nhỏ bủi môi , hảo tâm gọi thúc ra giải sầu hiện tại xem ra không có tác dụng rồi .

Ai , Thiên Thiên cũng không còn cách , có lẽ chỉ có mẹ mới có thể giải quyết.

An Gia , Tâm Kỳ ngủ đến trưa , lúc cô tỉnh thì vợ chồng An Gia đều ở đây , cảm giác bụng mình có chút đói , cô theo họ đi ăn , trên bàn cơm , hai lão nhân nhìn nhau , sau đó mẹ An gấp một khối thịt gà cho Tâm Kỳ.

Bà đau lòng nói: ” Kỳ Kỳ , mấy năm nay cực khổ cho con rồi , con cũng gầy đi rất nhiều , con ăn nhiều một chút”.

Tâm Kỳ ngượng ngùng khoát tay: ” Con không có khổ gì , bác gái , đừng khách khí vậy” .

Làm cho cô thật ngại , An Lão Gia ngồi một bên , buông đũa trong tay: ” Kỳ Kỳ , hiện tại con trai của con đã lớn , hai người cũng nên kết hôn rồi , sau một thời gian liền tính đi”.

Đột nhiên lại nói chuyện trọng tâm , làm Tâm Kỳ không biết phản ứng làm sao.

Một bên An Vĩ Thần vui vẻ nhìn Tâm Kỳ , sau hai ngày ở chung , anh mới phát hiện cô vẫn yêu anh , nếu như đã yêu nhau , con cũng lớn kết hôn là chuyện đúng rồi , hơn nữa kết hôn rồi thì anh sẽ yên tâm hơn , không sợ bà xã mình bị ai đó cướp đi.

Tâm Kỳ nghĩ một hồi , mở lời nói: ” Cái kia , An Bá Bá , cho cháu một chút thời gian được không? Vài ba ngày là được”.

Liên đáp ứng cũng không ổn vì cô chưa nói rõ với Hàn Minh Vũ , hôm nay cô đã rõ , là mình yêu người đàn ông này.

Nếu đã vậy thì phải làm theo trái tim thôi , chỉ có thể áy náy với Hàn Minh Vũ ,hy vọng anh sớm tìm được một nửa chân chính thuộc về mình.

Trên bàn cơm , vợ chồng an Gia và An Vĩ Thần gật đầu , cô không phản đối là không tệ rồi , anh vẫn còn cơ hội.

Ăn trưa xong , Tâm Kỳ liền muốn về nhà.

Vài ngày rồi cô không về nhà , cô mỗi ngày nhớ nhà , mà cũng rất nhớ tên tiểu tử nhỏ kia , còn có chút việc , dù sao cô nên rõ ràng nói sớm một chút , nói cô ích kỷ cũng được , tuyệt tình cũng được nhưng tình yêu là vậy đó , không yêu thì là không yêu ,dù có nỗ lực thế nào thì không có tình cảm chính là không có.

Nửa tiếng sau , Tâm Kỳ trở về nhà , vào nhà không thấy tên tiểu tử nhỏ kia.

Hỏi Ba Lương , Mẹ lương thì nói sáng sớm đã cùng Hàn Minh Vũ ra ngoài chơi , có lẽ tối mới về.

Tâm Kỳ gật đầu một cái , biểu thị đã biết rồi cô lên lầu , ngồi trên giường lúc này cửa phòng vang lên , người vào là Mẹ Lương , Tâm Kỳ nhìn bà , kêu một tiếng ” Mẹ” , bà gật đầu , ngồi cạnh cô , nắm tay cô.

“Kỳ Kỳ , mẹ và ba tùy cho con chọn lựa ở cùng chỗ với ai , chúng ta đều ủng hộ con , chỉ cần con thích là được mẹ và ba cũng không ý kiến”.

Tâm Kỳ nghe xong cảm động rớt nước mắt , mấy năm nay , mẹ và ba cô tóc đã bạc hơn nhiều: ” Mẹ , cảm ơn ba mẹ , con gái lần này sẽ không để ba mẹ bận tâm nữa , con đã nghĩ rồi , con biết mình nên làm gì”.

“Ừ , tốt , Thiên Thiên còn nhỏ , hãy cho nó một người ba tốt”.

“Đúng vậy , tiểu tử kia thoát nhìn còn nhỏ , dù sao cũng là con nít , mấy năm nay Thiên Thiên cứ muốn biết ba ba là ai , cũng muốn ở chung với ba banhững điều này con hiểu , mấy năm nay khổ thẳng bé rồi”. Nói xong , Tâm Kỳ thương tâm khóc rống lên.

Mẹ Lương ôm lấy cô , vỗ lưng nói ” Từ nay sẽ ổn thôi , con cũng khổ nhiều rồi” , bà cũng đau lòng , Tâm Kỳ từ nhỏ đã được cưng chiều , nâng niu như bảo bối , bây giờ đứa con này thật trưởng thành rồi

Buổi tối ,

Tiểu Thiên Thiên cùng Hàn Minh Vũ cũng trở về , chơi một ngày , tiểu tử kia mệt liền ngủ trên xe , Hàn Minh Vũ ôm thẳng bé vào phòng sau đó săn sóc rồi mới quay ra.

Làm xong tất cả , xuống lầu đã thấy Tâm Kỳ cầm hai ly rượu đỏ chờ anh , cô giơ ly rượu trong tay cười cười.

Hàn Minh Vũ xuống lầu , tiếp nhận ly rượu , hai người cầm rượu ra ngoài hoa viên tản bộ .

Tâm Kỳ liếc nhìn người đàn ông như vương tử này , nhớ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau , thắm thoát cũng 3 năm rồi , người đàn ông này luôn chiếu cố cho mẹ con họ , cô thật không nở mồm miệng.

Thế nhưng cô cũng không muốn làm phiền anh , không yêu là không yêu , tình bạn không thể thay đổi thành tình yêu , Tâm Kỳ thở dài uống một ngụm rượu , nhìn vườn hoa tươi đẹp , cúi đầu nói: ” Lúc em rời xa anh ấy , em không có nghĩ gì nhiều , ở cùng với anh ấy, em tự hứa trong lòng sẽ không yêu anh ấy nữa , nhưng cuối cùng khi về đêm , em nhớ anh ấy rất nhiều , nhớ nụ cười của anh ấy , nhớ tới những ngày anh ấy đối xử tốt với em , nhớ tới anh ấy bị thương trong lòng , nhớ tới , nhớ nhớ rất nhiều thứ về anh ấy ”. Nói đến đây , Tâm Kỳ dừng lại , liếc nhìn Hàn Minh Vũ bên cạnh một chút.

Thấy sắc mặt anh không xuất hiện biểu tình gì , tựa như anh đã sớm biết cô sẽ nói vậy , Tâm Kỳ mím môi một cái quay đầu , tiếp tục nói: ” em cũng từng nghĩ mình sẽ tiếp nhận anh , thế nhưng khi nhìn thấy Vĩ Thần , lòng em vẫn là vui lấp xuống , cho đến ngày hôm qua nhìn sắc mặt anh ấy trắng bệch nằm trên mặt đất , chỉ còn lại hơi thở yếu ớt , em mới phát hiện , nếu không có anh ấy vậy thì tim em cũng sẽ chết theo , anh hiểu không? Minh Vũ , xin lỗi , em vẫn là không có cách nào tiếp nhận anh”.

Cô thực sự vô pháp tiếp nhận anh , thực sự vô pháp.

Hàn Minh Vũ nghe xong những lời kia , nhấp chút rượu , trên mặt cũng không có biểu tình , nhưng anh như vậy càng làm cho Tâm Kỳ khó xử , đau lòng , anh là người đàn ông vậy đó dù đau khổ thế nào cũng sẽ tự chịu đựng.

Thà là tâm đau chết thôi , anh cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài , anh không muốn để cho cô cảm thấy bất kỳ áy náy nào .

Trong tình yêu , không có người nào là có lỗi với người nào , chỉ có ai không yêu ai mà thôi

Cô không yêu anh , thì chính là không yêu chứ cái đó không phải lỗi , qua một lúc , rượu cũng cạn

Hàn Minh Vũ xoay đầu nhìn Tâm Kỳ hỏi: “Em và anh ta , sẽ hạnh phúc chứ? Sẽ hài lòng chứ?”

Âm thanh sâu lắng , ở đêm yên tĩnh càng tăng phần đau lòng người.

Tâm Kỳ thật không ngờ anh hỏi vậy , cô gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi , nếu anh ta dám đối xử tệ với em , anh sẽ không bỏ qua đâu , dù liều mạng anh cũng sẽ đoạt em lại”. Hàn Minh Vũ cúi đầu tự uy hiếp , làm cho lòng Tâm Kỳ rất đau.

Đến bước này rồi , cô vô tình cự tuyệt anh mà anh vẫn còn muốn tốt cho cô ,bảo vệ cô , điều này làm cô áy náy , nước mắt cũng không tiếng động chảy ra .

Mà Hàn Minh Vũ xoay người không dám nhìn Tâm Kỳ , anh sợ mình nhìn không được ,sẽ không thể buông tay.

Anh buông ly rượu đỏ: ” chúc em hạnh phúc”. Anh thật lòng chúc phúc , ngoái đầu nhìn lại , mỉm cười sau đó rời đi.

Một thân ảnh cô đơn khắc sâu vào lòng Tâm Kỳ ,cô vĩnh viễn sẽ không quên người đàn ông này , anh đã từng ở bên cạnh cho cô mượn bờ vai khi cô cần nhất , có thể làm cho cô vui mỗi ngày , một người đàn ông như vậy , cô mãi mãi sẽ không bao giờ quên.

Một tháng sau , trong giáo đường trải đầy hoa đủ loại , An Vĩ Thần cùng Tâm Kỳ cử hành hôn lễ lãng mạn ấm áp , Tiểu Thiên là người cầm hoa , trên mặt cũng tràn đầy hạnh phúc.

Ba và mẹ cuối cùng cũng ở cùng nhau , sau này Thiên Thiên sẽ có ba ba , mong muốn nhanh chóng có một tiểu muội muội , Thiên Thiên ranh mãnh nghĩ tới.

Sau khi hôn lễ kết thúc , An Vĩ Thần không kịp chờ đợi liền mang bà xã của anh lên máy bay đi hưởng tuần trăng mật , lưu lại một đàn nháo động , chỉ có thể nhìn ba ba tân lang cùng tân nương chạy đi.

Trên máy bay , An Vĩ Thần ôm thật chặt Tâm Kỳ , anh tâm tình nhìn cô ” Bà xã , hôm nay em thật đẹp nha , anh yêu em”. Nói xong , hôn một cái lên mặt của Tâm Kỳ.

“Em cũng yêu anh , ông xã”. Tâm Kỳ trực tiếp hôn lên môi anh.

Nhất thời , trên máy bay , tình ý kéo dài , hạnh phúc tràn đầy –

Hai năm sau , An Gia

Một tiểu nam hài 4 tuổi , nắm một tiểu cô nương 1 tuổi ở trên sân cỏ vui đùa chơi bóng , lúc sau , một gã anh tuấn ôm một cô gái xinh đẹp , chỉ thấy cô gái kia bụng hơi gồ lên. (Để chi mờ để dứ).

Người đàn ông ôn nhu nhìn cô gái , hôn lên tóc cô , sau đó hôn lên môi , cô thẹn thùng , đập đập anh, sau đó hai người nhìn đứa con 1 trai 1 gái chơi đùa , hạnh phúc nở cười.

38. Chương 38: Quán Bar Say Đắm

Mạc Yên ngồi trên quầy bar , ưu thương uống rượu , vì sao vì sao? Anh không thương cô , vì sao không thương?

Cô yêu anh nhiều như vậy nhưng anh chỉ xem cô là em gái , tại sao chỉ là em gái? Cô không muốn làm em gái của anh , cô muốn làm vợ anh , thế nhưng hôm nay tất cả cái gì cũng không có

Tận lực theo đuổi , những gì đổi lấy được chỉ là một tiếng em gái , cô không cam lòng, lại rót một ngụm rượu uống , uống một hồi chỉ còn đáy không , cô hoàn toàn không nghĩ gì , cứ uống , uống mãi cho đến khi say , say rồi ngủ để quên hết tất cả thì cô sẽ không còn đau lòng nữa.

Thế nhưng , càng uống lại càng say , Mạc Yên tức giận, rốt cuộc thế nào? Thì cô mới có thể quên nỗi đau này đây? Muốn thế nào bây giờ?

Ở một góc khác , cũng có một thanh niên đang lạc lõng , trên bàn rất nhiều chai rượu , khuôn mặt đẹp trai khí suất hiện đầy vẻ ưu thương , Hàn Minh Vũ không nhớ rõ anh đã uống bao nhiêu , anh uống để quên niềm đau , quên bi thương , thì ra ái tình chính là làm tổn thương người như thế , dù cho anh cố gắng bao nhiêu cũng vô pháp chiếm một vị trí nhỏ trong lòng Tâm Kỳ , một chút cũng không chiếm được , ha ha ! anh tự giễu cười bản thân.

Nước mắt rơi như mưa , cứ mơ màng mà nhìn , đang uống còn chưa say , anh mệt mỏi nắm áo khoác lảo đảo nghiêng ngã đứng dậy , đi tới cửa thấy một bóng lưng làm anh phải dừng bước , làm cho lòng anh đang lạnh thì nóng lên , không thể tin dụi dụi con mắt , chắc nhìn lầm rồi , nguyên lai là cái nữ nhân anh yêu tận xương tuỷ kia “Hắc hắc , cô ấy tới , trong lòng cô ấy vẫn có mình”- Đứng ở cửa Hàn Minh Vũ cười ngây ngô.

Đi tới , anh dùng hết khí lực ôm lấy người phụ nữ đó , trong miệng thâm tình nỉ non: ” Anh yêu em”.

Người bị ôm trong lòng ngực , thân thể cứng đờ, Mạc Yên càng uống càng tỉnh nên cô định ra ngoài quên chuyện thương tâm một chút , thế nhưng đi đến cửa đã bị ai đó ôm , còn nói câu nói mà từ lâu cô nằm mơ , ba chữ luôn luôn là niềm mơ ước của cô.

Ngày hôm nay , lại có người nói với cô , lúc này không phân biệt rõ là chân thật hay không , cô chỉ bị say mê , chìm đắm trong ba chữ ” Anh yêu em”.

Mạc Yên không phản kháng , cô lẳng lặng để yên , tùy ý để người ôm từ phía sau.

Hàn Minh Vũ cứ nghĩ là Tâm Kỳ tới tìm anh , hơn nữa bây giờ còn đang trong lòng ngực của anh , anh không biết được rằng không phải là người anh nghĩ, cứ vậy mà ôm lấy.

Mạc Yên trong lòng , thấy Hàn Minh Vũ cố sức ôm , cô cảm giác khó chịu , vặn vẹo thân thể , hô hấp cũng có chút khó khăn , cô không biết là chính mình đang đốt lửa vào ai kia.

Phụ nữ rất thích được đàn ông ôm vào trong lòng , nhưng là người đàn ông bình thường làm sao nhận được? huống gì , cô cứ vặn vẹo lộn xộn . Hàn Minh Vũ nhận không được , ôm Mạc Yên ra ngoài , đột nhiên sau lưng bị người ôm , Mạc Yên sinh ra một tia nghi ngờ , thẳng đến hai người vào trong phòng khách sạn thì cô mới hiểu vì sao dọc đường sắc mặt của người đàn ông này rất đỏ , đôi mắt cũng đỏ ngầu một mảnh làm cho người ta thật sợ.

Đến gian phòng , nhìn ra cái giường big size màu trắng , Mạc Yên trở nên sợ hãi , cô không bao giờ nghĩ sẽ cùng người phát phát sinh tình một đêm , từ trước đến giờ lần đầu tiên của cô chỉ là muốn cho người đàn ông kia thế nhưng hôm nay người đó muốn kết hôn với người khác thì cô còn giữ lại để làm gì? Dù sao người đàn ông trước mặt cũng rất khí suất , tương lai nếu cô mang thai hẳn bảo bối sẽ là một giống xinh đẹp đi?

Nghĩ vậy , cô liền buông tâm , Hàn Minh Vũ cứ tưởng người mình yêu chính là tối nay bên cạnh anh anh liền bước vào nhà tắm.

Tắm xong , trong phòng đen tối , lẻ loi vài ánh sáng rọi của trăng xuyên qua ô cửa sổ nhỏ, đệm chặn ngăn nắp , mái tóc đen bóng với khuôn mặt trắng nõn làm người si mê , anh nhìn không được trực tiếp nhào lên

, ngón tay thon dài vén lọn tóc , đặt lên lúc cô đang thở , nhẹ nhàng nghe , mùi thật tươi mát , cái này dụ dỗ anh.

Lúc này , một thân loả lồ của ai kia nghe mùi hương sữa tắm , làm Mạc Yên nằm trên giường mặt cũng nóng lên.

Cô khẩn trương nắm chặt ra giường , nhin mùi xa lạ xâm nhập vào mũi , Hàn Minh Vũ đang lạc lối trong mê cung , anh hôn nhẹ lên vành tai của Mạc Yên , cô vẫn không rõ , lúc đầu im lặng , về sau phát sinh ra âm thanh xấu hổ ” Ừm”

Một tiếng này lại kích thích dục vọng của Hàn Minh Vũ , bàn tay tiến vào trong chăn , một bên nắm bộ ngực đầy đặn , đầu lưỡi di chuyển hôn lên từng chút da thịt trên cái cổ , nhẹ nhàng mút.

Mạc Yên bị bàn tay không yên phận mò mẫm , toàn thân run rẩy một chút.

39. Chương 39: Một Đêm Động Tâm

Trong miệng cô càng lúc phát sinh ra nhiều tiếng nỉ non ” Ừm , A” , Hàn Minh Vũ bị âm thanh đó mê hoặc , toàn thân cứng lại thể nhưng anh thật không muốn nhanh mà vào , tay tìm được khu vườn bí ẩn , còn chưa được tưới mát , ẩm ướt như vậy mà vào sẽ rất đau , cô mà đau thì tìm anh cũng đau.

Vì vậy , anh nhin dục vọng , từ từ để thân thể cô thả lỏng , mồ hôi của anh rớt xuống bộ ngực trắng tròn đầy đặn , cúi đầu dùng môi hôn lên , sau đó lưỡi tìm được nụ hoa hồng đỏ , lần thứ hai anh đùa bốn căn mút.

Mạc Yên chịu không được , cô rên rỉ “AA” Cô thấy có cảm giác khoái khoái không thể chịu đựng.

Tay dùng sức nắm ra giường , người đàn ông này thể nào mà dẫn vật người a !

Hàn Minh Vũ cảm thấy người dưới thân biến hóa , tay dò xét xuống hạ thân , cảm giác nơi đó đã đủ ẩm ướt , anh hôn lên người cô , hôn lên đôi môi đỏ mọng để xemc ẩm giác ra sao , hôm nay , anh thật cảm giác nụ hôn này ngọt ngào biết bao , hôn thật sâu , sau đó chuyển hạ thân , đưa tiểu đệ của mình từ từ cắm vào nơi khu rừng đen rậm bí ẩn.

Đau đớn hạ thân truyền tới , làm cho Mạc Yên đang đắm chìm trong tình ái cô nhú mảy , nước mắt cũng chảy ra , miệng kinh hô: “Đau quá ——”

Đau thật , cô đã từng nghe bạn bè nói lần đầu tiên của con gái là rất đau thể nhưng không ngờ đau đến vậy , Mạc Yên uốn éo thân thể , vì đau mà cô định rút lui thể nhưng , người đàn ông kia lại hít một ngụm khí , anh nghe cô kêu đau , trong lòng nghĩ ngờ , cô đã sinh con , thể nào còn đau?

Còn chưa nghĩ xong , cảm giác người dưới thân giật giật , cắt đứt tư tưởng , anh hít một hơi , anh vốn chính là nhẹ nhàng đi vào , rồi từ từ động..

Chờ cô thích ứng được , anh bắt đầu luật động , thể nhưng anh thật không ngờ , cô dưới thân hơi động vài cái , điều này làm anh không nhin được , anh nắm eo cô , điên cuồng ra vào.

Mà Mạc Yên nằm bên dưới , lúc đầu có đau nhưng từ từ cũng vui thích , một chút xíu thả lỏng theo anh lên đến đỉnh cao trào của tình ái.

Trong lúc nhất thời cả căn phòng chỉ nghe tiếng rên rỉ vui sướng của đôi nam nữ và tiếng da thịt đụng nhau.

Buổi trưa , ánh nắng chói lóa chiếu lên giường , cô gái nằm trong lòng người đàn ông , mái tóc thật dài vài cọng dính lên mặt anh ta , tạo ra một bức tranh làm người động tâm . Đầu tiên Mạc Yên tỉnh lại , cô xoa xoa cái đầu đang đau , ngẩng đầu hé ra khuôn mặt dễ nhìn , đêm qua mờ tối cũng không thấy rõ dung mạo của người đàn ông này thể nào.

Chỉ biết là đẹp , thể nhưng thật không ngờ lại đẹp đến vậy , một lúc cô ngậy người , quên mất cả người đau nhức , lúc Mạc Yên tỉnh lại , Hàn Minh Vũ cũng tỉnh , ngược mắt thấy cô đang ngơ ngác nhìn mình , anh

nhú nhú mảy , tỏ thái độ chán ghét liền đứng dậy đi đến phòng tắm , chỉ chốc lát truyền đến âm thanh của nước.

Mạc Yên ngây ngô nhìn anh vào phòng tắm , cô nhún vai đứng dậy mặc quần áo tử tế cầm túi sẽ sang mở cửa đi ra ngoài.

Tối hôm qua coi như tình một đêm đi , ai trong đôi phương cũng đã trưởng thành , nghĩ vậy cô thở phào , lúc Mạc Yên đi rồi , cửa phòng tắm mở ra , Hàn Minh Vũ một bên quần khăn tắm , nhìn gian phòng trống rỗng , anh biết cô gái kia đã đi rồi , tìm anh không hiểu sao có một trận khó chịu , vì anh cho rằng cô gái kia sẽ trách anh , làm trò đủ loại , thật không ngờ cô ấy đã rời đi , như vậy làm anh có chút không vui , bỏ qua chuyện này , lấy tay đốt một điếu thuốc lá , nhớ tới người anh yêu sâu sắc , đau lòng , thế nhưng anh không biết nên làm cái gì bây giờ?

Hút xong thuốc , anh mặc quần áo vào , ngắm nhìn mọi thứ lưu lại đêm qua , nhú mảy , đóng cửa định rời đi thì chân giường có một cái gì đó phát sáng làm thu hút ánh mắt của anh . Đi tới , nhặt lên nhìn vật kia , khoẻ miệng khẽ nhếch , sau đó bỏ vào túi rồi rời khỏi phòng.

Mạc Yên ra khỏi khách sạn cô liền trực tiếp về nhà , vừa về tới , tắm rửa sạch sẽ một cái rồi lên giường nằm ngủ.

40. Chương 40: Anh Không Thương , Cô Cũng Không

Mới nếm thử mùi vị ân ái , thân thể rất mệt , nghỉ ngơi một chút mới có thể hồi phục , cô ngủ giấc này đến tối , tỉnh lại ngoài trời đã đen kịt , bao tử cũng kêu ột ột , đứng dậy vào bếp thấy còn một gói mì ăn liền , cô mở bếp lên nấu , một hồi nấu xong , ăn được một nửa , mặt đột nhiên mặt , nước mắt hoà với mì , cô ăn chẳng còn biết mùi vị gì.

Nhớ tới , người đã từng ôn nhu , luôn luôn dặn cô không nên ăn mì ăn liền , thế nhưng cô chẳng nghe , cứ bốc đồng mà ăn , mỗi lần đều là anh dụ dỗ cô , sau đó tự mình xuống bếp làm cơm cho cô ăn , mỗi ngày cô ăn mì ăn liền là mỗi ngày anh sẽ nấu cơm cho cô .

Bọn họ là người cùng lớn lên cùng nhau trong cô nhi viện , hai người đều không có người thân , nên xem đôi phương là người nhà , mãi cho đến khi họ lớn đi tìm việc làm cũng là ở cùng một chỗ , cùng đi làm rồi cùng nhau tan tằm.

Việc trong nhà đều là anh làm , làm cơm , rửa chén ngay cả giặt quần áo , cô cũng muốn làm thế nhưng anh không cho , nói cô đụng vào sẽ làm tay mình khô ráp , nói sau ngày ông xã sẽ chê bai , mà cô luôn tự hỏi , anh sẽ ghét cô sao?

Thế nhưng mỗi lần vậy anh đều ôn nhu gõ đầu cô: ” Nha đầu ngốc”.

Thẳng cho đến một ngày , anh mang theo một phụ nữ xa lạ về nhà nói muốn kết hôn, cô mới biết được mình thì ra đúng là một đứa ngốc , người ta vẫn chỉ xem cô là em gái , anh thế nào sẽ chê cô?

Ngày hôm qua anh nói tháng sau sẽ kết hôn , rồi dặn cô một mình phải tự chăm sóc mình thật tốt đừng ăn mì ăn liền nữa , tối nhớ đắp chăn cho kỹ , còn phải khoá cửa , y phục phải nhớ lấy vào , nói nói rất nhiều nhưng một câu cô cũng chẳng nhớ, chỉ biết rằng tháng sau anh sẽ kết hôn.

Bọn họ ở cùng nhau lâu vậy , ngày cả kết hôn cô cũng là người cuối cùng biết.

Sắp gần kề ngày kết hôn mới nói cho cô nghe , cô vẫn cho là người kia là người anh chỉ vui đùa thật không ngờ bọn họ sẽ thật kết hôn.

Người cô yêu lâu như vậy , vẫn là dấu trái tim nhỏ bé của mình đi , vì sợ anh biết , sợ anh từ nay về sau sẽ không để ý cô nữa , cho đến ngày hôm qua nhin không được , không thể tiếp tục đè nén tình cảm mới nói ra.

Thế nhưng , những gì cô nhận được cũng chỉ là một câu: ” Từ trước đến giờ anh chỉ xem em là em gái”.

Cô không cam lòng , thế nhưng biết làm gì đây? Bỏ lại câu nói của anh , không có một bất kì lưu luyến nào , cô khóc trong cơn tức giận liền đến quán bar.

Uống cho đến khi say , đung mắt với nười đàn ông kia rồi xảy ra chuyện như vậy , càng lúc càng mặn , nhưng cô vẫn là nuốt vào , coi như lần cuối cùng nhớ lại , một lần cuối hồi tưởng chuyện cũ.

Rồi sau này cô và anh cũng không có quan hệ , nếu anh không thương , kia cô cũng không , cái giá của xử nữ , anh không thương thì cô cũng không cần giữ.

Ngoài cửa trời đang mưa lất phất , ăn mì xong cô nằm trên ghế sofa lạnh lẽo , trước đây cảnh lại tái diễn , vui sướng , ưu thương cùng hình ảnh hôm qua quay về

Bỏ lại tâm tình , Mạc Yên đứng dậy thu thập một chút , cái nơi này tràn ngập hình ảnh thương tâm của đối phương , cô không có dũng khí ở lại , cũng không còn bất kỳ ý nghĩa gì để mà ở lại , trước đây vì anh , bây giờ anh đi rồi thì ở lại còn có ý gì?

Một chút hành lý đơn giản , giống như lúc ban đầu cô bước tới , nhớ lại tất cả đột nhiên nước mắt vô ý rơi xuống.

Ở lại cũng không muốn , nên cuối cùng đi sẽ tốt hơn , cũng không cần quay đầu lại , lẳng lặng ở trng căn phòng nhỏ , ngoài cửa mưa rơi ti tách , ở đây thê lương phá lệ.

Năm năm sau , trên một hòn đảo nhỏ ở Malaysia , một tiểu thân ảnh Phương Đông thắt hai bím tóc lượn vò sò trên bãi cát , hai mắt to , mũi cao thẳng , miệng nho nhỏ chu chu , hợp với hai cái bím tóc , chỉ thấy đứa bé đang nghiêm túc nhặt vỏ sò , trong tay cầm một cái vỏ nhỏ.

Lúc này , ở một căn nhà nhỏ có một nữ nhân đang đứng , lông mi dài , con mắt to tròn , môi đỏ mọng , tóc màu đen uốn xoắn hợp với khuôn mặt trái xoan , cô mặc một thân áo trắng , ở mặt trời chiếu xuống , xinh đẹp như nữ thần Hy Lạp , cô đã 5 năm rời xa khỏi thành phố X , đi tới một hòn đảo nhỏ ở Malaysia , lúc đó cô không nơi nương tựa , 1 tháng sau phát hiện mình mang thai , nhờ người giúp đỡ cộng thêm ít tiền có trước đây cô liền tới nơi này .

Bây giờ cô sống ở đây cũng được 5 năm năm , thời gian trôi qua thật nhanh , nhìn tiểu bảo bối xa xa của mình , Mạc Yên nở nụ cười hạnh phúc.

Đứa bé này con mắt rất giống cô , thế nhưng mặt thì càng lớn càng giống người đàn ông trải qua tình một đêm với cô , mỗi lần nhìn con gái cô sẽ nhớ đến một đêm tâm động kia.

41. Chương 41: Người Con Gái Đó

Thế nhưng , cô không hối hận , trái lại cô thật cảm ơn ông trời đã ban tặng cho cô một đứa con gái bảo bối , để cho 5 năm này trôi qua rất vui vẻ , hạnh phúc , cuộc sống như vậy cô thật mong muốn nó tiếp tục , nhưng có một số việc đôi khi không phải tùy người muốn là có.

Ngày hôm nay , người dân trên đảo nói , nơi này sẽ bị khai phá , mọi người phải dọn đi , nghe vậy Mạc Yên đau đầu , đây là nơi quen rồi , con gái cũng học ở đây , đột nhiên bắt họ dọn đi nói xem hai mẹ con cô phải đi đâu a?

Đang lúc cô ảo não , bên người vang lên một giọng nói ôn hoà: ” Tiểu Thư , xin hỏi cô là người ở đây sao?”

Người hỏi là một người nam nhân gầy teo , mặc âu phục dùng tiếng Anh để hỏi Mạc Yên , cô bị dọa một chút , đột nhiên bên cạnh phát lên tiếng nói, hỏi xem cô sao không sợ đi?

Một lúc sau , cô hồi đáp :” Đúng vậy“, nói xong còn lễ phép hỏi một câu ” Có chuyện gì không?”

Những lời này chỉ dùng tiếng Trung để hỏi , tuy rằng Tiếng Anh từ lúc tới đây cô mới bắt đầu học , cũng được 5 năm rồi nhưng vẫn nghĩ là người Trung Quốc thì nên nói tiếng quốc ngữ chính sẽ tốt hơn.

Thanh niên thấy cô hỏi vậy , biết cô nói được quốc ngữ liền lấy trong túi ra một tờ danh thiếp đưa cho Mạc Yên.

Mạc Yên tiếp nhận danh thiếp có điểm nghi hoặc nhìn , Trợ lý Tổng Tài tập đoàn Hàn Thị.

Thanh niên nhìn cô không giải thích được liền nói: ” Ở đây , là Tổng Tài của chúng tôi đã mua lại , nhưng mấy người dân ở đây vài ngày rồi không dọn đi , hôm nay tôi muốn tới hỏi xem vì nguyên nhân gì mà họ không đi , hoặc có điều kiện gì có thể nói”.

Anh tanóí xong , Mạc Yên ngẩng đầu nhìn anh một cái , đã biết đã biết.

Nguyên lai sáng nay thôn dân nói là Tổng Tài của Hàn Thị , xem ra là lão bản của họ , không giống những lão bản khác , không mạnh mẽ dùng biện pháp ép dân.

“Thôn dân nơi này rất tốt , không phải người không biết nói lý lẽ , chỉ là ai cũng sinh hoạt ở đây lâu rồi , muốn bọn họ dọn đi thì không phải dễ dàng”. Mạc Yên quay sang nói với Ba Đặc.

Ba Đặc gật đầu , biết vấn đề chỗ đó , anh cũng có ghi lại.

Mạc Yên nhìn như anh đã hiểu , dự định rời đi , chỉ thấy bảo bối từ phía xa đã trở về , cô ôn nhu nắm tay nói: ” Bảo Bối , nhanh trở lại nhà rửa tay , chúng ta ăn cơm thôi”.

“Dạ , mẹ”. Bảo Bối ngoan ngoãn cầm rổ vỏ sò vừa nhảy vào trong nhà.

Chợt loé lên khuôn mặt thiên sứ làm Ba Đặc ngây ngẩn , đứa bé này hình như thật giống Tổng Tài nha , thực sự quá giống , không biết Tổng tài nhà anh có con gái riêng ha?

Nghĩ vậy , anh lắc đầu , Tổng Tài từ sau lần tình cảm kia , bên người tựa như chưa có người phụ nữ nào , không có khả năng có đứa con lớn vậy , chắc là tưởng tượng thôi , Ba Đặc nghĩ vậy liền cáo biệt Mạc Yên.

Phòng trong khách sạn cao cấp , Ba Đặc đem chuyện chiều nay bẩm báo lại cho Hàn Minh Vũ , anh ngồi trên ghế sofa , mặc áo lộ ra cổ dài , tất cả đều toả ra cỗ phách khí tức làm cho Ba Đặc hơi đổ mồ hôi.

Nghe thủ hạ hồi báo , Hàn Minh Vũ mân mê miệng , nhíu mày , một hồi khởi môi nói: ” Ngày mai giúp mọi người an bài nơi để đi , cho bọn họ nhanh rời đi , để mau mà thi công”.

Nói xong , anh híp mắt nghỉ ngơi.

Ba Đặc cung kính nói “Vâng” rồi xoay người đi ra.

Ba Đặc đi rồi , Hàn Minh Vũ đứng dậy bưng ly rượu đứng trước chiếc thuyền , ánh trăng chiếu rọi vào làm anh càng thêm hấp dẫn so với 5 năm trước.

Đã không còn ôn nhu nữa mà càng thêm uy nghiêm , tựa như vương tử ôn nhu đã đi xa để anh tôi luyện thành lãnh khốc đế vương, ngón tay thon dài bỏ vào túi mò lấy vật kia.

Nhớ tới tình một đêm của 5 năm trước , cái tình cảm mãnh liệt làm từng đêm trong 5 năm nay anh đều nhớ tới.

Đến nay , anh không hề bỏ vật này , anh cũng không hiểu tại sao làm vậy?

Những năm gần đây , anh tựa như mất hết hứng thú với phụ nữ , trong óc chỉ là đêm tình cảm mãnh liệt của 5 năm trước , làm cho thân thể cùng tim anh có một tình cảm lạ lùng.

Ánh trăng dần dần hoà tan , anh vẫn là không có động , chỉ nhìn vật trong tay , nữ nhân , tôi nhất định sẽ tìm được em , nhìn xem em trông mê được gì cho tôi mà làm tôi chết tiệt suốt ngày chỉ nghĩ về em.

Một đêm này , tại nơi 5 năm trước , anh vô pháp rơi vào giấc ngủ.

Một đêm này , trong một căn nhà nhỏ tại bờ biển , một sắc mặt trắng bệch dọa người , cô mơ người đàn ông kia đến tìm cô , nói sẽ dành cục cưng.

Cái mộng này tựa như thật làm Mạc Yên hơi run.

Sáng sớm , ánh mặt trời ảm áp , không hề gay gắt như buổi trưa , Mạc Yên bị ác ma hành hạ cả buổi tối nên mắt cô cũng thâm quầng.

Lúc này , Bảo bối nói cười: ” Mẹ , mẹ đã biến thành gấu trúc rồi a”.

Nghe vậy , Mạc Yên vừa tức vừa buồn cười , cái dạng này mà ra đường chắc cô sẽ dọa người , liền trang điểm một chút , để nhìn không tiêu tụy , cô mới dám đi , cô mang theo Tiểu Bảo Bối trên bờ cát nhặt vỏ sò , ở chỗ này không có gì làm , cách duy nhất để sống chính là tìm vỏ sò để bán thì mới có thu nhập.

Bất quá cái này , vì rất đẹp nên khi người tới đây vui chơi đều thích , nên người ở đây đều dựa vào cách này kiếm tiền.

Hai người , trên bờ cát nhặt vỏ sò , lúc này bà Trương hàng sớm chạy tới thấy Mạc Yên , lời tay cô nói :” Mạc Tiểu Thư , mau trở về , cô có khách tới nhà đang tìm cô”.

“Khách sao? Là ai?” Cô ở đây không hề đi đâu , sẽ không ai biết cô ở đây đi?

Trong lòng dù nghi ngờ nhưng cô vẫn dẫn Bảo Bối trở về , dọc theo đường cô suy nghĩ rất nhiều người thế nhưng cũng không nghĩ ra.

Đến nhà thì nhìn thấy người tên Ba Đặc cô mới yên lòng , ở chỗ này cô không hy vọng ai sẽ tìm được cô , cô chỉ muốn cùng con gái sống , trước kia đều quên hết , cũng không muốn nhớ lại hay bắt kì liên hệ nào.

Ba Đặc thấy Mạc Yên trở về , tiến lên nói: ” Mạc Tiểu Thư , xin chào , ngày hôm qua Tổng Tài của chúng tôi đã quyết định an bài nơi ở cho mọi người , không biết mọi người khi nào có thể dọn đi”.

“Nhanh như vậy , chúng tôi còn không nghĩ xong , 2 ngày nữa liền cho tin”. Mạc Yên có điểm phản ứng không kịp.

Công ty lớn thì là công ty lớn , có gì mà quyết định cũng quá nhanh.

“Được , 2 ngày nữa chúng tôi trở lại”. Ba Đặc nói xong , điện thoại của anh vang lên , nhận điện thoại , anh có chút ngượng ngùng Mạc Yên nói: ” Mạc Tiểu Thư , thật ngại , làm phiền cô một việc , chút nữa Tổng Tài của chúng tôi sẽ qua đây, ngài ấy vẫn còn chưa hiểu , cũng không biết có thể phiền cô chút nữa dẫn chúng tôi đi xem quanh đây một chút?”

“Cái này , được rồi”, dù sao kiếm vỏ sò cũng không được , coi như chút nữa dẫn khách đi du lịch đi?

Nghĩ vậy , hai người ngồi chờ , mấy phút sau một chiếc BMW gào thét bay tới , Bảo Bối nắm chặt tay Mạc Yên , ngực cảm thấy hơi sợ , cảm nhận chủ nhân còn chưa xuống đã toả ra cổ hàn lãnh , để cho tiểu thân Bảo Bối có chút run.

Mạc Yên cảm thấy được nên nhẹ nhàng vỗ vỗ để trấn an Bảo Bối.

Ba Đặc chờ xe dừng lại , nhanh chạy đến mở cửa nghênh đón lão bản của anh , cửa mở ra , là người đeo kính râm đen , tóc ngắn bay lượn trong gió , áo hở cổ , lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Vì gió nổi lên , ngón tay thon dài đập cửa , một màn này làm người trên đảo khen không dứt miệng.

“Thật đẹp a , đẹp trai quá nha”.

“Oa Oa , anh tháo mắt kiếng xuống , thật là đẹp , lông mi kia thật dày nha.”

” Cái cơ ngực kia hảo gợi cảm nha”.

“A A , ta muốn chảy máu mũi”. Tất cả thôn dân nhìn Hàn Minh Vũ.

Mạc Yên cũng bị run động , khi lúc anh chưa tháo mắt kính xuống trong lòng cô nghĩ anh là một tên yêu nghiệt làm cho phụ nữ đều cuồng điên vì anh.

Thế nhưng lúc anh tháo mắt kiếng xuống , thấy toàn bộ khuôn mặt , sắc mặt cô trở nên trắng bệch.

Cô nắm tay Bảo Bối , không tự chủ run rẩy , thế nào lại là anh? Anh tại sao ở đây? Thăm thăm rồi , giấc mộng đêm qua làm cho cô cảm thấy hiện tại thật đúng , cô rối trí không biết nên làm gì bây giờ?

Còn đắm chìm trong sự khiếp sợ , không hề nghe Ba Đặc gọi cô , Hàn Minh Vũ nghe trợ lý của mình gọi Mạc Tiểu Thư một lúc , anh cũng quay nhìn về phía Mạc Yên , anh chỉ nghe được loáng thoáng , anh muốn biết.

Cái này năm năm nay là thói quen của anh.

Thật không ngờ , Mạc Tiểu Thư này chính là người anh muốn tìm , ngày xưa thật trẻ con , bây giờ đã thành thực nữ , điều này làm tim anh nhin không được , điên cuồng nhảy lên , anh đã tìm nhiều năm như vậy.

42. Chương 42: Hãy Làm Bà Xã Của Anh

Hôm nay , cô đang ở trước mắt , hơn nữa còn mỹ lệ như vậy , quần dài màu hồng , trang điểm nhẹ nhàng , tóc mềm mại như tảo biển , giờ khắc này , xinh đẹp làm anh không thể dời tầm mắt.

Mạc Yên hồi phục tâm tình , một đêm kia , người đàn ông này không thấy mặt cô , có lẽ bây giờ anh sẽ không nhận ra cô , hít thở sâu một hơi , khom lưng nói với cục cưng: ” Bảo Bối , con vào trong phòng làm vỏ sò trước đi nha , mẹ trước tiên phải dẫn các thức thức đi xung quanh , trở về mẹ sẽ nấu cơm , được không?”

Bảo Bối ngoan ngoãn gật đầu , chuẩn bị đi vào nhà , chân còn chưa xuống đất , đã bị người ôm lấy.

Bảo Bối sợ hãi , Mạc Yên cũng vậy , dự định nói , chỉ thấy tên yêu nghiệt nam nhân kia nhìn đứa bé trong lòng mỉm cười.

“Đây là con của anh”. Một câu nói , không thêm hỏi , chỉ khẳng định đây là con anh.

Một câu nói như làm trời sập , sắc mặt Mạc Yên trắng bệch: ” Không phải , không phải , không phải con của anh , tiên sinh anh nhận lầm người rồi , đây là con tôi , hơn nữa tôi không quen biết anh thế nào lại là con anh?” Mạc Yên lắp bắp nói , cô không biết nên giải thích thế nào , cả người hoàn toàn luống cuống.

Hàn Minh Vũ không để ý tới lời nói của cô , anh nhìn đứa bé này , nhất định là con của anh , chắc là sau đêm hôm đó , cô đã có thai , hiện tại anh nhìn đứa bé , trong lòng cảm thấy ngọt ngào , sự lạnh khốc , tựa như hoà tan , làm cho mắt người ta sáng lên.

Bảo Bối trong lòng , nhìn anh , khả ái hỏi: ” Chú là ba ba cháu sao?”

Ngữ khí có chút sợ làm cho Hàn Minh Vũ một trận yêu thương , anh hôn nhẹ bảo bối nói: ” Ba là ba của con , con thích không?”

“Thích nha , con rất vui , rốt cuộc cũng có ba ba a”. Bảo Bối vui vẻ hôn Hàn Minh Vũ vài cái.

Mấy năm qua thật không biết ba mình là ai? Hiện tại rốt cuộc cũng biết , cũng có baba , cái này gọi là so với vỏ sò xinh đẹp còn hài lòng hơn.:

Một bên , thấy con gái vì có ba mà vui vẻ , trong lòng Mạc Yên thoáng đau khổ , mấy năm nay , khổ cục cưng của cô rồi , cô cũng không đành lòng , liền mở miệng ” Con là của anh , thế nhưng tôi hy vọng anh sẽ không mang con đi , tôi không thể không có cục cưng”. Cô khẩn cầu nhìn Hàn Minh Vũ.

Nhìn anh , không nên đem điều ám áp duy nhất của cô mang đi , nếu không cô thật sự không thể sống.

43. Chương 43

Ngược mắt , Hàn Minh Vũ nhìn nữ nhân mà anh ngày đêm đều nhung nhớ , nếu không có ngày đó , không có cái thể dưới chân giường bị ánh sáng phản chiếu thì anh bây giờ cũng không biết cô là ai?

Còn không biết anh có con gái lớn như vậy , bây giờ , con gái có , bà xã cũng sắp có , cuộc sống như vậy thì quá hạnh phúc còn gì ?

Mạc Yên khẩn trương nhìn anh , thấy ánh mắt đẹp rạng ngời của anh cũng nhìn cô , tim cô không hiểu vì sao kích động liên tục , muốn mở miệng liền bị anh nhanh chân giành trước , anh nhìn cái miệng nhỏ nanh của cô liền muốn ăn , vì vậy khi cô định mở miệng anh liền hôn lên.

Ấ , kia nụ hôn say lòng mê người , Mạc Yên bị hôn làm cô khiếp sợ , bắt quá dựa vào kỹ xảo của Hàn Minh Vũ cô liền bị thu hút vào , hôn đến khi cô choáng váng anh mới thả ra , anh nhẹ giọng nói :” Muốn anh không mang cục cưng đi cũng được ,bắt quá em phải làm bà xã của anh , anh sẽ không mang con đi , thế nào?”

A ? Anh nói gì? Làm vợ anh sao? Cô đang không phải nằm mơ chứ? Mạc Yên ngây ngẩn cả người.

“Mẹ , mẹ mau trả lời đáp ứng ba ba đi.” Bảo Bối nắm y phục Mạc Yên , năn nỉ.

Mạc Yên nhìn Bảo Bối , rồi lại nhìn Hàn Minh Vũ , phát hiện ra anh là nghiêm túc.

Cô gật đầu đồng ý . “Nhà” là cái gì đó rất xa vời mà cô mơ ước , bây giờ người đàn ông này đã cho cô biến điều đó thành hiện thực , cô không hề do dự liền đáp ứng , chỉ vì một đêm kia , cô cũng là không dám hy vọng điều gì , không biết từ lúc nào , anh đã từ từ có vị trí trong lòng cô , làm cô không quên được , muốn buông tha cũng không thể.

Từ lúc Mạc Yên đáp ứng , Hàn Minh Vũ phát hiện ra giờ phút này anh cỡ nào hạnh phúc , có nhà , có cục cưng , có bà xã , hết thấy đều tốt đẹp , hôn nhẹ bảo bối trong lòng , một tay ôm vợ , một nhà ba người bắt đầu vui vẻ.

Một năm sau , ba người trở về thành phố X , cử hành hôn lễ siêu trọng đại ... Vợ chồng Tâm Kỳ cũng tới , mỗi ngày đều đến chơi với Bảo Bối , hai người con của họ cũng siêu ma ranh làm bầu không khí cũng rất vui vẻ.

Theo đúng bước thì đến lúc ném hoa , cô dâu tung hoa , Tiểu Thiên Thiên cướp lấy rồi tặng cho Bảo Bối , lớn tiếng tuyên bố: ” Bảo Bối , làm bà xã của anh Thiên đi”.

“Không nên , ai muốn làm bà” Bảo Bối còn chưa nói xong đã bị “muah” 1 cái lên môi.

Hôn xong , Tiểu Thiên Thiên liếm môi nói: ” Bây giờ là xong”

Vừa nói xong , Bảo Bối gào khóc: ” Bảo bối không làm bà xã của anh Thiên, anh Thiên dám ăn cái miệng của bảo bối , anh Thiên là người xấu ô ô ô”

Hai đứa trẻ làm cho tất cả mọi người cười to , hạnh phúc , từ nay về sau lại bắt đầu rồi.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-the-si-tinh-y-lai-vao-lao-cong-tuyet-tinh>